

205337

BIBLIOTECA LEGILOR UZUALE ADNOTATE

No. 23

LEGE

ASUPRA

CONCORDATULUI PREVENTIV

DIN 10 IULIE 1929

**Cuprinzând textul legii în limbile: Română,
Franceză, Germană Engleză și Italiană
Expunerea de motive în limbile: Română
Franceză și Germană și Rapoartele dela
Cameră și Senat**

sub îngrijirea D-lui

CONSTANT IONESCU

Doctor în Drept dela Paris, Avocat

BUCUREȘTI

EDITURA „CURIERUL JUDICIAR“, S. A. Str. Artei 5

1 9 2 9

DE ACELAȘ AUTOR :

Sully Prudhomme și opera lui literară,	Buc.	1916
L'oeuvre juridique de Raymond Saleilles,	Paris	1919
Aspecte din America de după război,	București	1921
Doctrina și practica bolșevismului,	„	1922
Spre prăbușirea maximalismului,	„	1922
Raymond Poincaré,	„	1923
Paris, cetatea de lumină,	„	1924
Colette, geniul și opera ei literară,	„	1925
Romantismul în epopoea Wagneriană,	„	1925
Henri-Robert,	„	1926
Mussolini,	„	1926
Introduction au droit civil comparé,	„	1926
Introduction au cours d'Economie poli- tique et sociale,	„	1926
Introducere la studiul conflictului dintre capital și muncă	„	1926
Studii de doctrină juridică civilă,	„	1927
Câteva figuri ilustre de avocați francezi,	„	1927
Technica și genetica dreptului civil comparat,	„	1927

SUB TIPAR :

Tratat de Drept și Legislație aeriană, (în Biblioteca
Universitară de Drept, edit. „Pandectele Române”).

BIBLIOTECA LEGILOR UZUALE ANNOTATE

No. 22

LEGE

ASUPRA

CONCORDATULUI PREVENTIV

DIN IULIE 1929

**Cuprinzând textul legii în limbile: Română,
Franceză, Germană, Engleză și Italiană
Expunerea de motive în limbile: Română
Franceză și Germană și Rapoartele dela
Cameră și Senat**

sub îngrijirea D-lui

CONSTANT IONESCU

Doctor în Drept dela Paris, Avocat

BIBL. UNIV. CLUJ

0490*13. II. 1930

EXEMPLAR LEGAL

BUCUREȘTI

EDITURA „CURIERUL JUDICIAR“, S. A. Str. Artei 5

1929

205267

*Toate drepturile de traducere sunt rezervate
Societății Editoare „Curierul Judiciar“*

BCU Cluj / Central University Library Cluj

LEGE

asupra

CONCORDATULUI PREVENTIV

CAPITOLUL I

Deschiderea procedurii

ART. 1. — Comerciantul care exercită comerțul de cel puțin 3 ani, și care are firmă înscrisă sau brevet de industrie, poate cere tribunalului un concordat preventiv pentru a evita declararea sa în stare de faliment. Cererea va putea fi făcută și pentru comerciantul încetat din viață, în termen de un an dela deces, de moștenitorul său care n'a renunțat la succesiune. Această cerere nu va fi considerată ca un act de acceptarea succesiunii; odată ce cererea a fost admisă și concordatul omologat, continuarea comerțului de către moștenitori implică însă acceptarea. Când sunt mai mulți moștenitori este necesar consimțământul tuturor.

În cazul efectuării partajului cererea pentru comerciantul defunct va fi semnată de moștenitorul în lotul căruia a căzut fondul de comerț existent în patrimoniul defunctului.

Reprezentantul legal al minorului va face cerere de concordat cu obligațiunea de a fi obținut autori-

zarea organelor tutelare până în ziua adunării creditorilor.

Societățile comerciale legal constituite chiar în stare de lichidare, vor putea face cerere de concordat. Cererea se va face de reprezentanții legali ai societăților, acestea fiind însă obligate ca până la data adunării creditorilor, să dovedească ratificarea concordatului oferit de reprezentanții ei în modul următor:

1. Societățile în nume colectiv și în comandită simplă, prin consimțământul tuturor asociaților.

2. Societățile anonime sau pe acțiuni, sau de asigurare mutuală, prin deciziunea adunării asociaților, luată cu majoritatea necesară pentru modificarea statutelor.

3. Societățile cu răspundere limitată prin votul asociaților, reprezentând $\frac{3}{4}$ din cote.

4. Societățile cooperative prin votul a cel puțin jumătate din numărul total al membrilor, conform art. 49 al legii din 1929 pentru organizarea cooperativei.

ART. 2. — Cererea de concordat preventiv va fi adresată tribunalului competent să declare falimentul.

Prin cerere se vor arăta motivele ei, cota ce se oferă pentru plată care nu poate fi mai mică de 50% din creanțele chirografare, termenul de plată care nu poate fi mai mare de 3 ani, modalitatea în care se va face plata înăuntrul termenului propus, garanțiile reale sau personale și celelalte condițiuni pe cari comerciantul le propune creditorilor.

Împreună cu cererea, comerciantul va prezenta dovada înscrierii firmei sau brevetul de industrie, registrele obligatorii, regulat ținute pe cel puțin 3 ani anteriori, o listă amănunțită a întregului activ cu

evaluarea lui, o listă nominativă a tuturor creditorilor cu arătarea domiciliului lor și a cuantumului creanțelor fiecăruia și cu indicarea gradului de rudenie în cazul când sunt rude ale debitorilor, un rezumat asupra activității sale comerciale, precum și dovada că cel de al treilea garant consimte să dea garanție, în cazul când o asemenea garanție este oferită.

Societățile comerciale vor prezenta și dovada regulatelor lor constituiri.

ART. 3. — Președintele tribunalului îndată ce primește cererea fixează ziua cercetării, care nu poate trece peste 15 zile și dispune citarea comerciantului.

La ziua fixată tribunalul examinează cererea și o respinge:

1. Dacă comerciantul nu îndeplinește condițiile prevăzute în articolele precedente.

2. Dacă a fost condamnat pentru bancrută frauduloasă, sau nu a îndeplinit obligațiunile luate într'un concordat preventiv sau post falimentar anterior.

3. Dacă nu au trecut cel puțin 5 ani dela expirarea termenului de plată al unui concordat admis anterior.

4. Dacă comerciantul citat nu se prezintă pentru a-și susține cererea.

La această ședință creditorii nu pot face intervenție.

ART. 4. — Tribunalul se pronunță asupra cererii printr'o încheiere dată în camera de consiliu.

ART. 5. — În contra încheierii prin care se respinge cererea de concordat preventiv comerciantul poate face apel în termen de 15 zile dela pronunțare.

Curtea se va pronunță de urgență asupra apelului în camera de consiliu, după ce va fi ascultat și pe comerciant. În cazul când apelul se va admite, dosarul se restituie tribunalului pentru ca acesta să procedă conform art. 7.

ART. 6. — Tribunalul, respingând cererea de concordat preventiv, se va pronunță dacă este locul să declare falimentul comerciantului, în care caz se aplică dispozițiunile dela faliment.

ART. 7. — Dacă tribunalul socotește cererea admisibilă în principiu, ordonă printr'o încheiere dată fără drept de apel, convocarea creditorilor în fața judecătorului delegat pentru a discuta și a se pronunță asupra cererii.

În acest scop tribunalul:

- a) Va numi un judecător delegat;
- b) Va fixa locul, ziua și ora adunării într'un termen de minimum 30 de zile și de maximum 45 de zile dela data încheierii tribunalului;
- c) Va fixa suma necesară pentru acoperirea cheltuelilor de procedură a concordatului și termenul înlăuntrul căruia trebuie depusă suma, procedura concordatului neputând urmă decât după depunerea ei.

ART. 8. — Pentru acoperirea retribuițiilor judecătorului delegat și greșierului și a cheltuelilor de cancelarie, Statul va percepe o taxă de 1% calculată asupra totalului sumei ce comerciantul rămâne obligat să plătească drept cotă concordatară creditorilor ale căror creanțe au fost reduse, plus 2% asupra diferenței de care el beneficiază. Această sumă va fi depusă în termenul fixat, potrivit art. 7, litera c. Tribunalul apreciind, va putea totuși încuviința ca plata să se facă în rate dispunând să se ia garanțiile necesare.

ART. 9. — Grefierul este obligat să trimită încheierea tribunalului la Monitorul Oficial și la Camera de comerț pentru a fi publicate în buletinul acestora, precum și secției cărților funduare sau tribunalului situațiunii imobilelor comerciantului pentru înscrierea în registrele respective. Grefierul va face mențiune despre cerere în registrul firmelor sau brevetelor.

Publicarea în Monitorul Oficial va fi făcută cu cel puțin 10 zile înainte de data adunării.

Această încheiere se va afișa și la ușa tribunalului.

ART. 10. — Judecătorul delegat va trimite printr'o scrisoare recomandată fiecărui creditor personal sau reprezentantului său o convocare cuprinzând un rezumat al cererii de concordat și al condițiilor precum, și locul, ziua și ora adunării creditorilor.

Scrisorile adresate creditorilor domiciliați în străinătate trebuiesc redactate și în limba franceză.

Scrisorile recomandate trebuiesc trimise în termen de 5 zile dela data încheierii tribunalului.

CAPITOLUL II

Efectele deschiderii procedurii.

ART. 11. — Judecătorul delegat, îndată după numirea sa, va viză registrele comerciantului, făcând în ele mențiunea de încheierea tribunalului după care le va restitui comerciantului.

Pe baza cercetării registrelor, documentelor și datelor pe cari le poate culege, alcătuește inventarul averii comerciantului, verifică tabloul creditorilor și debitorilor, arată suma creanțelor și datoriilor cu adăogirile și modificările rezultate din cercetarea făcută. întocmește un raport amănunțit asupra situa-

ției economice și conduitei debitorului. În scopul de mai sus, judecătorul delegat poate cere interesaților lămuririle de cari are nevoie și se poate servi și de experți autorizați sau din rândul creditorilor.

Inventarul, tabloul creditorilor și debitorilor și raportul vor fi depuse la grefă la dispoziția interesaților spre cercetare, cu cel puțin 5 zile înainte de ziua fixată pentru adunarea creditorilor.

ART. 12. — În tot cursul procedurii de concordat preventiv, comerciantul păstrează administrațiunea bunurilor sale, dar dela data admitterii în principiu a cererii continuă comerțul sub supravegherea judecătorului delegat care se poate opune actelor de administrațiune ale comerciantului.

Judecătorul delegat va putea, în caz de nevoie, delega cu această supraveghere pe judecătorul de ocol în circumscripția căruia comerciantul își are sediul.

Judecătorul delegat își va formula opiniunea sa printr'o încheiere pe care o va încunoștiința comerciantului cu scrisoare recomandată cu retur recepisă.

Incheierea este executorie.

Ea va putea fi atacată cu apel în 15 zile dela încunoștiințare.

Apelul se va depune președintelui tribunalului.

Tribunalul se va pronunța de urgență în camera de consiliu după citarea comerciantului și a judecătorului delegat.

ART. 13. — Actele de înstrăinare cari nu intră în exercițiul normal al comerțului, constituiriile de ipotecă, împrumuturi, gaj, dare de garanție și în genere toate actele ce depășesc exercițiul normal al comerțului, nu pot fi opuse creditorilor dacă nu au fost autorizate de judecătorul delegat pe temeiul unei necesități și utilități evidente.

În contra încheierii prin care judecătorul delegat refuză autorizarea sa sau modifică condițiunile cerute de comerciant, acesta poate face apel potrivit dispozițiunilor din articolul precedent.

ART. 14. — Dela data introducerii cererii de concordat și până la omologarea definitivă a concordatului nici un creditor pentru o cauză sau un titlu anterior încheierii tribunalului nu poate înființa sau continuă sechestre, face execuție silită, dobândi orice drept de preferință asupra bunurilor mobile ale debitorului sau înscrie ipotecă.

Fac excepție înscripțiile ipotecare luate în virtutea unui titlu recunoscut valabil anterior introducerii cererii de concordat.

Prescripțiunile, perimările și decăderile cari ar fi putut fi întrerupte prin actele de mai sus, rămân suspendate.

Dispozițiunile de mai sus nu se aplică creanțelor pentru contribuțiuni directe sau indirecte ale Statului și nici creanțelor ipotecare sau privilegiate.

ART. 15. — Sumele rezultate prin continuarea comerțului vor fi depuse de judecătorul delegat pe numele său la Banca Națională, Cassa de Depuneri sau administrațiile financiare, în afară de cele necesare pentru operațiunile comerțului și întreținerea debitorului și familiei sale, cari vor fi fixate de judecătorul delegat.

În contra încheierii acestuia, comerciantul va putea face apel în condițiunile ultimului alineat art. 12.

CAPITOLUL III

Adunarea creditorilor

ART. 16. — În ziua fixată pentru întrunirea creditorilor, judecătorul delegat, asistat de grefier, pre-

zidează adunarea, procede la verificarea creanțelor, după care supune votului adunării propunerea de concordat.

Creditorii se vor înfățișa în persoană sau printr'un reprezentant, cu o procură specială care poate fi dată și sub semnătură privată, pe scrisoarea prin care creditorul a fost încunostiințat.

Cei ce se pretind creditori și cari nefigurând în lista depusă de comerciant, nu au fost chemați la adunarea creditorilor, se vor putea prezenta și cere valorificarea creanței lor la ziua fixată pentru adunare.

Comerciantul va fi citat și obligat să se prezinte în persoană putând fi scutit de această obligațiune de judecătorul delegat, numai dacă se constată o împiedecare legitimă; dacă comerciantul nu se prezintă, propunerea de concordat se consideră retrasă.

ART. 17. — După citirea raportului întocmit de judecătorul delegat, se ia în dezbateră cererea de concordat.

Oricare creditor poate contesta creanțele și arăta motivele pentru cari crede că debitorul nu merită beneficiul concordatului sau propunerile nu pot fi acceptate.

Comerciantul va da lămuririle cerute de judecător; el va putea contesta creanțele și combate afirmațiunile creditorilor.

Judecătorul delegat se va pronunța prin proces-verbal asupra tuturor contestațiunilor.

Când creditorii, în majoritatea cerută de art. 19 admit în principiu concordatul, dar modifică condițiile propuse, comerciantul va putea admite noile condițiuni, el va putea deasemenea face din proprie inițiativă noi propuneri, îmbunătățind prima ofertă. În ambele aceste cazuri noile propuneri se pot admite sau face și de reprezentanții societăților comerciale cu îndatorire ca în ziua omologării con-

cordatului să prezinte dovada ratificării în modul arătat la art. 1.

ART. 18. — Dacă desbaterile nu pot fi terminate într'o singură zi, continuarea lor va avea loc de drept în ziua de lucru următoare, fără nici o altă incunoștiințare pentru cei absenți, urmându-se astfel până la luarea deciziei.

ART. 19. — Deciziunile asupra concordatului se vor lua prin votul creditorilor, reprezentând $\frac{3}{4}$ din totalul creanțelor neprivilegiate și negarantate cu ipotecă sau gaj.

Când cota oferită este cel puțin 80% este suficient votul reprezentând $\frac{2}{3}$ din totalul creanțelor.

Deciziunea va arăta cota, termenul, modalitatea de plată și toate celelalte condițiuni primite de creditori.

ART. 20. — Sunt considerate privilegiate și prin urmare excluse dela votarea concordatului și creanțele admise ca privilegiate în materie de faliment.

ART. 21. — Creditorii cari au drept de preferință asupra bunurilor debitorului pot lua parte la vot dacă renunță la ipotecă, gaj sau privilegiu, participarea la vot implică renunțarea. Efectele acestei renunțări încetează de drept dacă concordatul preventiv nu are loc sau dacă în urmă a fost anulat.

Drepturile de preferință câștigate prin sechestre, execuții silite, sau asigurătoare, în ultimele 60 zile, înainte de introducerea cererii de concordat, încetează de drept în urma admiterii cererii, exceptându-se drepturile de preferință câștigate pentru datorii publice. Dacă concordatul preventiv nu este admis sau a fost ulterior anulat, aceste drepturi reintră în vigoare.

ART. 22. — Soțul debitorului, ascendenții și descendenții, frații, unchii, nepoții și afinii în același grad, acei cari au devenit cesionari ai drepturilor acestora cu 6 luni înainte de data cererii de concordat, precum și creditorii ulteriori încheierii de

admitere în principiu ~~nu~~ pot lua parte la concordat și creanțele lor ~~nu~~ vor fi socotite în calculul pentru stabilirea celor trei părți sau două treimi necesare.

ART. 23. — Prestațiunile pecuniare fără drept de preferință declarate de debitor existând în momentul introducerii cererii de concordat, se socotesc a-junse la scadență și nu produc dobânzi în raporturile dintre creditori.

Dacă sunt creanțe neproducătoare de dobânzi, pentru stabilirea cuantumului lor, se vor scădea dobânzile legale socotite dela data procedurii concordatelor preventive până la data exigibilității lor.

Creanțele ce nu dau dreptul la prestațiuni bănești, sau a căror câtime nu e determinată de monedă țării, se calculează după valoarea lor din ziua depunerii cererii de concordat.

ART. 24. — Obligațiunile emise de o societate care a cerut concordatul preventiv se socotesc pe prețul de emisiune, scăzându-se ceea ce a fost plătit cu titlul de amortizare sau restituirea capitalului.

Obligațiunile ieșite la sorti pe o sumă superioară cursului de emisiune, sunt calculate la valoarea echivalentă a capitalului, care se obține reducându-l la valoarea actuală pe baza dobânzii compuse de 5% asupra sumei totale a obligațiunilor ce nu au ieșit încă la sorti.

Valoarea fiecărei obligațiuni e dată de cota care se obține împărțind acest capital prin numărul obligațiunilor nestinse.

În nici un caz nu se pot atribui acestor obligațiuni valoare sub prețul de emisiune.

ART. 25. — Sunt excluși dela votarea concordatului creditorii ale căror creanțe în valută forte au fost reglementate de legea din 3 Iunie 1923, de legea din 21 Septembrie 1923 și de convențiu-

nile cu creditorii italieni, belgieni și elvețieni, sau de orice alte legi și acorduri referitoare.

Quantumul acestor creanțe este exclus dela calculul sumei ce totalizează pasivul chemat să determine votul concordatului.

Drepturile acestor creditori rămân în totul neinfluențate de concordatul obținut de către comerciantul debitor.

ART. 26. — Judecătorul delegat va dresa un proces-verbal semnat de el și contrasemnat de grefier cuprinzând:

- a) Rezumatul desbaterilor;
- b) Un tablou de cota creditorilor votanți, cu indicarea numelui fiecăruia, a modului cum a votat și cu specificarea creditorilor contestați;
- c) Hotărârile pronunțate asupra contestațiilor;
- d) Decizia asupra propunerii de concordat.

ART. 27. — Creditorul în care s-a opus concordatului admis este obligat să formuleze înscris motivele opunerii lui și să le depună la judecătorul delegat în termen de 10 zile dela data încheierii procesului-verbal, făcând alegere de domiciliu în orașul de reședință a tribunalului, sub pedeapsă de nulitate.

După trecerea acestui termen nici o opoziție nu mai e admisibilă.

CAPITOLUL IV

Omologarea concordatului

ART. 28. — Creditorii contestatori, cei contestați, precum și comerciantul pot face apel în termen de 15 zile dela pronunțare în contra încheierii judecătorului delegat dată asupra contestațiilor. Creditorii apelanți vor fi datori sub pedeapsă de nulitate.

tea apelului să facă alegere de domiciliu în orașul de reședință al tribunalului. Apelurile se vor depune la judecătorul delegat.

ART. 29. — După expirarea termenului de apel judecătorul delegat va înainta tribunalului dosarul împreună cu toate actele ce au fost depuse, cu opozițiile declarate conform art. 27 și apelurile declarate conform art. 28.

ART. 30. — Tribunalul va fixa înăuntrul termenului de 10 zile dela primirea dosarului data judecării apelurilor la contestațiuni și înăuntrul unui alt termen de 20 zile data judecării opozițiilor și omologării concordatului.

Părțile interesate vor fi citate prin scrisoare recomandată trimisă cu 5 zile înainte de termen.

Comerciantul va fi invitat să depună la grefa tribunalului, cu 2 zile înainte de data fixată pentru omologare, registrele pentru a se putea examina activitatea desfășurată dela data cererii de concordat.

ART. 31. — La ziua fixată pentru judecarea contestațiilor, tribunalul, după ascultarea contestatorilor și a comerciantului, se pronunță în camera de consiliu asupra tuturor contestațiilor printr'o singura hotărâre.

ART. 32. — Creditorul contestat, a cărui creanță a fost înlăturată dela votarea concordatului, are dreptul, dacă concordatul este omologat definitiv, să-și valorifice creanța sa contra debitorului, pe cale de acțiune principală însă numai până la concurența cotei concordatului.

ART. 33. — La ziua fixată pentru judecarea opozițiilor și omologarea concordatului, tribunalul, după ascultarea oponentilor, comerciantului și judecătorului delegat, se pronunță în camera de consiliu printr'o singură hotărâre asupra opozițiilor și omologă concordatul, dacă constată că cererea întrune-

ște condițiile cerute de lege, că garanțiile oferite sunt serioase și îndestulătoare și comerciantul merită beneficiul concordatului.

Tribunalul va desemna totdeodată persoana în drept să ceară în numele creditorilor garanțiile oferite.

ART. 34. — În termen de 5 zile dela pronunțarea tribunalului, se vor îndeplini formalitățile pentru darea garanțiilor.

Actele de garanție sunt scutite de taxe de timbru și înregistrare.

ART. 35. — Sentința Tribunalului este executorie în momentul când se constată îndeplinirea obligațiilor din art. 34.

Extras de pe sentință va fi trimis le Monitorul Oficial pentru a fi publicat, Camerei de Comerț pentru a fi afișat și secției cărții funduare sau tribunalului situației imobilului comerciantului, pentru a fi înscris în registrele respective. Acest extras se va afișa și la ușa tribunalului respectiv.

ART. 36. — Când tribunalul refuză omologarea, se va pronunța dacă este locul să se declare falimentul.

ART. 37. — În contra hotărîrii prin care tribunalul respinge concordatul, comerciantul poate face apel în termen de 15 zile dela pronunțare. Apelul se va declara la grefă și se comunică judecătorului delegat și creditorilor oponenti odată cu citația.

ART. 38. — În contra sentinței care respinge opozițiile și omologă concordatul, pot face apel în termen de 15 zile dela pronunțare creditorii cari s'au opus la concordat.

Apelul se declară la grefă și se comunică judecătorului delegat și comerciantului, odată cu citația. îndeplinindu-se dispozițiile art. 28.

ART. 39. — Curtea judecă și se pronunță asupra apelurilor în camera de consiliu.

În cazul când se admite apelul creditorilor opoziți și se respinge cererea de concordat, Curtea va trimite dosarul tribunalului pentru a se pronunța conf. art. 36.

ART. 40. — Când în cursul procedurii de concordat este pendinte vreo cerere de declarare în stare de faliment, ea se suspendă. Instanța chemată să se pronunțe asupra concordatului se va rosti totuși și asupra acestor cereri, în condițiunile prevăzute de art. 36, în cazul când respinge omologarea concordatului.

CAPITOLUL V

Efectele concordatului

ART. 41. — De îndată ce sentința de omologarea concordatului a rămas definitivă, încetează oficiul judecătorului delegat.

ART. 42. — Sentința de omologare face concordatul obligator față de toți creditorii anteriori cererii de concordat.

Creditorii, cu toate că au aderat voluntar la concordat, păstrează toate drepturile lor în contra co-obligaților, fidejuserilor debitorului și obligațiilor pe cale de regres.

Beneficiul concordatului acordat societăților în cari sunt asociați nemărginit răspunzători profită și acestora.

Sentința de omologare constituie titlu executor pentru creanța fiecărui debitor.

ART. 43. — Pentru creanțele reduse prin efectul concordatului preventiv și pe toată durata termenului de plată se pot stipula dobânzi mai mici decât cele legale sau acordă scutire de orice dobânzi.

În lipsa unor atari dispozițiuni curg dobânzile le-

gale afară de cazul când convențiunile anterioare dintre creditor și debitor nu prevăd dobânzi inferioare, în care caz va curge aceste dobânzi.

ART. 44. — Mai înainte de executarea integrală a obligațiunilor concordatului, debitorul nu poate înstrăina sau ipoteca imobilele sale, constitui gajuri și dispune de avutul său, altfel decât în modul impus de natura comerțului său, în afară de stipulațiuni diferite din convențiunea de concordat.

Actele făcute contra dispozițiunilor de mai sus nu sunt opozabile creditorilor anteriori cererii de concordat.

ART. 45. — Dacă mai înainte de executarea integrală a obligațiunilor concordatului comerciantul a fost declarat în faliment, creditorii de bună credință nu sunt obligați să restituie sumele primite în baza concordatului.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

CAPITOLUL VI

Anularea și revocarea concordatului

ART. 46. — În termen de un an dela omologarea definitivă a concordatului oricare creditor poate cere tribunalului anularea concordatului și declararea în stare de faliment, dacă dovedește că comerciantul prin dol a exagerat pasivul sau a ascuns o parte din activ.

ART. 47. — În caz de neîndeplinirea condițiunilor concordatului de către comercianți, fidejutori sau garanții cari au figurat în convenția de concordat, oricare creditor poate cere tribunalului revocarea concordatului și declararea comerciantului în stare de faliment.

ART. 48. — În cazurile arătate în articolele pre-

cedente, creditorii își vor valorifica, la masa falimentului comerciantului creanța lor integrală, deducându-se sumele încasate cu titlu de cotă a concordatului și menținându-se pentru partea neîncasată garanțiile reale și personale stabilite prin concordat.

CAPITOLUL VII

Dispozițiuni finale, penale și tranzitorii

ART. 49. — Este nulă de drept orice promisiune făcută dedebitor unuia din creditorii săi peste stipulațiunile din concordat.

ART. 50. — Creditorii, ale căror creanțe au fost reduse prin efectul concordatului, au acțiune contra comerciantului pentru partea din capital cu care li s'a redus creanțele, fără a putea pretinde și dobânzile.

Această acțiune va putea fi intentată numai după expirarea termenului de plată stabilit prin concordat pentru achitarea tuturor creditorilor concordatari. Ea se prescrie după trecere de 5 ani delă această dată.

Acțiunea va putea fi admisă numai dacă reclamantul dovedește că activul comerciantului depășește cu 20% pasivul.

ART. 51. — Pe baza titlului obținut potrivit dispozițiilor articolului precedent nu se va putea cere declararea în stare de faliment a comerciantului.

ART. 52. — Va fi condamnat la amendă până la 100.000 lei și la închisoare până la 2 ani, comerciantul care pentru a obține concordatul:

1. A ascuns o parte din activ. —
2. In mod dolosiv a omis pe vreunul din creditorii sau a favorizat pe o parte din ei.

3. A convenit să plătească unuia sau mai multor creditori o cotă superioară aceleia arătate tribunalului pentru omologare.

4. A trecut creanțe fictive în registre, bilanț sau lista de creditori, pentru a-și forma majoritatea concordatară cerută.

5. A săvârșit orice fapt fraudulos pentru a se sustrage falimentului.

ART. 53. — Condamnarea definitivă a comerciantului, potrivit art. precedent, atrage de drept declararea sa în stare de faliment. În acest scop instanța penală va trimite dosarul tribunalului competente.

ART. 54. — Expertul care în îndeplinirea însărcinărilor date, cu intenție ascunde situația reală a comerciantului și operațiunile efectuate, va fi pedepsit cu închisoare până la 6 luni și amendă până la 50.000 lei.

ART. 55. — Toți acei cari cu intenție vor fi ajutat pe comerciant în săvârșirea vreuncea din faptele arătate în articolele precedente vor fi pedepsiți ca complici.

ART. 56. — Când o societate comercială a convenit înainte de punerea în aplicare a acestei legi cu o parte din creditorii săi, o păsuire de plată pentru întreaga sumă datorată, cu reducerea dobânzilor, va putea obține concordatul în condițiile legii de față, aducând la adunarea creditorilor drept vot convențiunile făcute așa cum ele rezultă din registre sau orice alte dovezi legale.

Pentru societățile vizate de acest articol, suma de cheltuieli ce va percepe Statul se fixează la 1% asupra capitalului social, spre derogare dela art. 8.

La ziua fixată pentru adunare vor fi citați numai creditorii cu cari nu există o convenție prealabilă.

ART. 57. — Acel care a obținut un moratoriu

poate cere un concordat preventiv în condițiunile legii de față.

ART. 58. — Comercianții cari au introdus cerere de moratoriu, până la data de 11 Iunie 1929, vor putea beneficia de concordat, chiar dacă n'au exercitat comerțul timp de trei ani anteriori cereri de moratoriu.

ART. 59. — Dela data intrării în vigoare a prezentei legi, sunt abrogate dispozițiunile codului comercial, referitoare la moratoriu și acele ale legii pentru concordatele preventive din 10 Decembrie 1914, în vigoare în Bucovina.

Dispozițiunile acestor legi reglementează mai departe numai cererile de moratoriu sau de concordat forțat introduse până la promulgarea acestei legi, în cazul când comerciantul ar stărui în acele cereri.

ART. 60. — Toate termenele prevăzute în prezenta lege se socotesc pe zile libere.

ART. 61. — Orice legi sau regulamente contrarii legii de față sunt abrogate.

**Ministrul Justiției,
G. N. IUNIAN.**

EXPUNERE DE MOTIVE

Consiliul legislativ, îndeplinind una din cele mai importante misiuni ce-i recunoaște legea sa organică, a întreprins alcătuirea proiectului pentru revizuirea și unificarea codului de comerț.

Această importantă lucrare este aproape de sfârșit.

O operă de o atât de mare însemnătate, chemată să reglementeze raporturile întregii noastre vieți comerciale și să se prezinte cu caracterul unei opere de lungă durabilitate, reclamă colaborarea tuturor organelor competente și interesate.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

De aceea, îndată ce anteproiectul va fi complet elaborat de Consiliul legislativ, va fi dat publicității și supus unei cât mai largi discuțiuni, pentru ca, luând în seamă observațiile și propunerile ce se vor face asupra lui, să se procedă apoi la revederea anteproiectului și să i se dea forma sub care va fi supus debaterilor Corpurilor legiuitoare în sesiunea viitoare.

Oricât de mare ar fi necesitatea ca această reformă să fie în întregimea ei grabnic îndeplinită, primează evident interesul ca ea să fie alcătuită în cât se poate mai mare concordanță cu nevoile reale în vederea căreia se legiferează, și întârzierea pusă în prezentarea proiectului codului de comerț corespunde unui interes superior.

Sunt însă materii a căror reglementare, deși urmează să fie înglobată în codul de comerț, necesită o soluționare urgentă. În atari condițiuni se înfățișează partea privitoare la organizarea concordatului preventiv, a cărui reglementare nu mai poate întârziă fără să pericliteze deopotrivă situațiunea comercianților aflați în jenă, din cauza împrejurărilor ce ei nu au putut influența și să pericliteze în acelaș timp și interesele creditorilor.

În cursul ultimelor luni ni s'a reclamat foarte des și stăruitor legiferarea unei măsuri care să ocrotească pe comercianții onești și ajunși în situațiunea de jenă, fără să li se poată impută vreo vină în conducerea comerțului sau întreprinderii lor.

Ceeace a determinat în deosebi nevoia unei grabnice intervențiuni legislative este situația grea în care se află comercianții în Ardeal.

În adevăr, în Vechiul Regat și Basarabia există instituțiunea moratoriului reglementată prin dispozițiile art. 834—844 din codul comercial român. În Bucovina există instituția concordatului preventiv, introdus prin legea austriacă din 10 Decembrie 1914. În Ardeal și Banat a existat deasemenea instituția concordatului preventiv introdus pe baza legii ungare din 1916. Rezultatele aplicării acestei legi au fost rele, datorită defectuoșității legii care nu prevede o cotă minimă, ceea ce permitea încheierea de concordate cu cote extrem de reduse în paguba creditorilor minoritari, iar modul cum era reglementat controlul înlesnea de multe ori risipirea în folosul exclusiv al curatorului de avere și a ultimelor rezerve ce ar fi putut garanta cel puțin o parțială despăgubire a creditorilor în suferință; față cu aceste constatări instituția concordatului preventiv din Ungaria a fost abrogată prin jurnalul Consiliului de Miniștri din 12 Martie 1925.

În această stare de lucruri, comerciantul onest din Ardeal și Banat, aflat în jenă, nu are la îndemâna lui nici un mijloc legal pentru a înlătura dezastrul falimentului.

Chiar dacă în majoritatea lor creditorii, apreciind situația comerciantului și propriul lor interes, ar fi dorit să acorde comerciantului în jenă înlesniri și reduceri, intențiunea lor eră zădărnicită și interesele lor nesocotite, prin simpla opunere a unuia sau mai multor creditori, chiar dacă ar fi reprezentat o infimă minoritate, 5% sau chiar mai puțin decât atât, din valoarea reală a creanțelor.

Pentru a aprecia rezultatele dezastruoase, provocate în Ardeal și Banat de lipsa unei instituțiuni care să permită comerciantului evitarea falimentului, ne îngăduim să reproducem un pasaj din memoriul înaintat Ministerului de Asociația creditorilor din Ardeal și Banat:

„În lipsa dispozițiilor pentru prevenirea falimentelor, se risipesc averi imense în dauna creditorilor atât interni cât și

străini, iar concordatele private se fac de cele mai multe ori cu mijloace incorecte și pe lângă o îndeostulare înegală a creditorilor.

„Acesta este un teren prielnic de fecundare pentru scăderea moravurilor comerciale și pentru faptele ilegale și dăunătoare ale debitorilor necinstiți și ale creditorilor nevolnici.

„Baza tuturor faptelor acestora păcătoase este că procedura de faliment consumă întreaga avere a falitului și astfel creditorii nu primesc nici un ban. Alăturăm ca anexă tabloul exact al cauzelor falimentare puse în curgere la tribunalul din Cluj, dela schimbarea imperiului, din care se constată că din 36 cauze de insolvență, creditorii au primit îndeostulătoare numai într'un caz de 5%, iar în celelalte cazuri nici un ban. Aceasta este cu atât mai regretabil fiindcă au fost între aceste cazuri de faliment unele cari s'au deschis cu un patrimoniu activ destul de însemnat. Astfel, în cauza 7, patrimoniul activ la data deschiderii procedurii de faliment a fost mai mult decât un milion lei. Soarta tuturor a fost însă aceeași, că curatorul de masă, după un timp mai scurt sau mai îndelungat, a comunicat instanței că cheltuelile de faliment au consumat în întregime masa falimentară, iar instanța, din lipsă de altă avere, a stins procedura de faliment.

„Natural că faptul acesta, și anume că procedura de faliment este atât de neputincioasă, a ajuns la cunoștința publică, și această împrejurare le dă posibilitate debitorilor de rea credință ca să-și poată pune creditorii în neputință. Situația de astăzi este că nu creditorul amenință pe debitor cu cererea pentru deschiderea falimentului, ci invers, debitorul amenință pe creditor punându-i cuțitul de gât: sau primește tranzacția oferită de dânsul — care de cele mai multe ori este absolut inechitabilă — sau el însuși va cere deschiderea falimentului în contra sa, fiind creditorul amenințat să nu mai primească nici un ban din creanța sa. Or, având în vedere situația critică economică de astăzi, creditorul nu poate lăsa să piardă sume cari cel puțin în parte se mai pot salva, și așa este nevoit a trece cu vederea și astfel de fapte de ale debitorului, care adesea constituiesc infracțiuni grave și prin care și-a sustras averea dinaintea creditorilor săi, acceptând tranzacțiunea după placul debitorului”.

O intervenție legislativă pentru remedierea situației speciale din Ardeal și Banat se impune deci neapărat, dar această intervenție implică, potrivit prevederii constituționale,

obligățiunea de unificare legislativă în această materie. Avem de ales între instituția moratoriului regulamentată în codul de comerț român și aceea a concordatului preventiv care-și are și azi aplicațiunea în Bucovina; ne-am oprit fără ezitare la instituția concordatului preventiv superior din toate punctele de vedere moratoriului.

*Moratoriul reglementat prin codul comercial român (art. 834—844) nu a dat rezultatele sperate de legiuitor. La această măsură recurge de obicei comerciantul care nu mai poate face față obligațiilor sale, deși activul depășește pasivul. Fluctuațiunile valorilor au făcut ca mulți comercianți cari aveau o parte din activul lor în imobile, să se găsească în situațiunea de a vedea valoarea intrinsecă a imobilelor lor crescând, iar posibilitatea de realizare dificilă. Creditul comercial fiind bazat în esență pe lichiditate, băncile nu privesc cu multă bunăvoință deschiderea de credite garantate ipotecar, iar gajarea mărfurilor constituia o împiedicare în dezvoltarea normală a comerțului.

Cu atât mai puțin putea nădăjdui comerciantul să se acorde credit deschis în vremuri de criză financiară. În această situațiune comerciantul nu putea face față plăților, cu toate că activul covârșea pasivul.

Moratoriul dădea totuși posibilitatea acestor comercianți să amâne plățile pentru 6 luni sau un an, însă la sfârșitul termenului acordat, dacă comerciantul nu dovedea plata tuturor creditorilor, trebuia declarat în stare de faliment. Termenul de un an, pentru a putea realiza vânzarea imobilelor, era prea mic, iar comerciantul, preocupat de îndeplinirea obligațiilor luate prin moratoriu, era distras dela exercițiul normal al comerțului său, încât de multe ori termenul expiră, imobilele nu puteau fi vândute și în consecință comerciantul era declarat în stare de faliment.

Din cauza procedurii falimentului, realizarea activului se făcea cu greutate, iar lichidarea avea loc în condițiuni desavantajoase. La aceasta se adăugau cheltuielile necesitate de procedura falimentului, ceea ce făcea că din lichidarea aceasta forțată, creditorii își puteau realiza numai o parte din creanțele lor.

Dar procedura moratoriului mai prezintă și alte neajunsuri:

Dacă comerciantul nu avea avere imobiliară, iar activul constă din mărfuri sau debitori, prin expertize se ajungea

uneori la o evaluare care arată că activul depășește pasivul, iar comerciantul, continuând comerțul sub controlul comisiunii de creditori, cu puține speranțe că va putea realiza activul în epoca amânării plăților.

Prin plățile efectuate între timp unora din creditori se crează o situație de inegalitate între creditori.

În această situație creditorii erau siliți să renunțe la o parte din creanțe, iar comerciantul pentru a putea obține prelungirea moratoriului peste cele 6 luni acordate, prezentă tribunalului ca dovadă a unei plăți însemnate din pasivul său pe cuantumul lor total, creanțe cari în realitate erau reduse, obținând astfel al doilea moratoriu în detrimentul creditorilor neplătiți și cari nu au consimțit la reducere.

Dispozițiunea legii era fictiv îndeplinită, însă rezultatul celui de al doilea moratoriu era de cele mai multe ori falimentul.

Tribunalele au încercat să tempereze acest rău, obligând pe debitor să prezinte situațiunii lunare de plata proporțională a creditorilor. Ele mascau însă fie pe creditorii din comisiune cari erau plătiți anticipat, fie pe cei cari au consimțit la reducere.

Dacă examinăm pe ultimii 5 ani rezultatele moratoriului, găsim următoarele date la tribunalul Ilfov: Dela 1 Ianuarie 1924 — 1 Ianuarie 1929 s'au admis 156 moratorii. Din acestea, 64 de comercianți au fost declarați în stare de faliment, iar restul de 92 au putut ajunge la o înțelegere cu creditorii. La aceasta trebuie să se adauge însă miile de falimente declarate în această epocă și cari n'au putut obține avantajul moratoriului.

Din expunerea de mai sus rezultă că moratoriul n'a putut înlătură falimentele, pentru că cei mai mulți dintre comercianți nu aveau activ care să depășească pasivul, iar alții, din cauzele arătate, ajungeau fie la faliment, fie la o înțelegere cu creditorii, printr'o reducere a creanțelor lor.

Binefacerile moratoriului nu-și puteau produce deci efectele, din cauza sistemului de bază, condițiunile de admitere rezidând în existența unui pasiv mai mare ca activul.

De aceea am socotit că instituțiunea moratoriului trebuie înlăturată din codul nostru comercial, introducând ca o măsură justificată, pe tot cuprinsul țării, instituția concordatului preventiv.

De altfel instituțiunea moratoriului a fost păstrată în puține

țări, printre cari Olanda (codul comercial art. 900—922), iar în Belgia, în afară de moratoriul reglementat de codul comercial (art. 593—614), există și o lege pentru concordatul preventiv din 29 Iunie 1887.

În legiurile diferitelor țări se manifestă o tendință tot mai accentuată pentru introducerea concordatului preventiv sau a unor proceduri ale căror principii de bază să se apropie de acelea ale concordatului preventiv. O scurtă privire asupra câtorva din legile în vigoare în alte State, ne vor edifică asupra acestui punct.

În Franța, prin legea din 4 Martie 1889, falimentul se împarte în două proceduri: unii comercianți cari încetează plata sunt puși în stare de faliment, alții în stare de lichidare judiciară, care este un faliment atenuant.

Comerciantul aflat în stare de lichidare judiciară nu-i declarat falit, nu-i desesizat de bunurile sale pe cari le conduce, asitat de un lichidator, nu suferă consecințele de drept public pe cari le produce falimentul. Comerciantul nu poate însă beneficia de lichidarea judiciară dacă nu este în situațiunea unui debitor nenorocit, dar de bună credință și căruia creditorii îi acordă încrederea. Lichidarea judiciară este deci un mijloc prin care comerciantul poate scăpa de faliment. Prin legea din 2 Iulie 1919 a regulamentului tranzacțional al datoriilor de război ale comercianților, legea cu caracter vremelnic, lichidarea judiciară în Franța s'a apropiat de concordatul preventiv.

În Anglia, înainte de faliment începe o urmărire colectivă. După ordinul de sequestru este încă permis debitorului să ofere și creditorilor să accepte o compoziție (cotă) de plată prin care cheltuelile și termenele falimentului vor putea fi evitate (Bankrupky act. 1890 S. III). În acest scop debitorul trebuie să facă judecătorului, în termen de 6 zile sau în termenul pe care i se va fixa de judecată o propunere. Adunarea creditorilor e convocată și dacă majoritatea în număr și $\frac{3}{4}$ din valoarea creanțelor prezentate, decide să o accepte și dacă aceasta este omologată de tribunal, convenția e obligatorie față de toți creditorii.

Garanția este dată pentru plata a 25% din datoria chirografară.

Această lege a fost modificată în 1913 urcându-se la 30% cota pentru care se garantează plata.

În Italia, prin legea din 1883, a fost reglementată institu-

ția moratoriului, instituție reprodusă în codul nostru comercial. Dar în Italia numai din 1893 instituția moratoriului a fost abrogată și înlocuită cu aceea a concordatului preventiv, care e menținută și în ante-proiectul italian dela 1925.

Iar țările cari au legiferat în ultimii ani în această materie au adoptat toate concordatul preventiv.

El a fost introdus în 1921 în Suedia și în Norvegia, 1923 în Cehoslovacia, 1926 în Danzig, 1927 în Germania, Ungaria și Danemarca.

Și experiența dela noi, ca și aceea a altor țări, ne-a îndemnat să adoptăm instituția concordatului preventiv ca măsură de evitare a falimentului.

La cererea noastră Consiliul legislativ, care, în alcătuirea ante-proiectului de unificarea codului comercial, adoptase acelaș sistem, ne-a prezentat ante-proiectul ce am dat publicității și supus discuțiunii publice.

Împreună cu membrii Consiliului legislativ, d-nii: prim președinte Gane, consilier permanent Laday consilieri temporari Cohen și Vasilescu-Notara, și referent titular Paul Demețrescu, am revăzut ante-proiectul după ce am examinat toate obiecțiunile și propunerile ce ni s'au făcut și am dat proiectului forma sub care el este înfățișat debaterilor d-voastră și în care a fost adoptat de plenul secțiunii II-a.

Arătăm în cele ce urmează considerațiunile ce ne-au călăuzit la întocmirea proiectului.

Concordatul preventiv are de scop să evite falimentul comerciantului onest, dar nenorocos, care a pierdut o parte însemnată din activul său în operațiunile comerciale, sau, uneori, deși are activ superior pasivului, nu poate face față obligațiunilor sale din cauza împrejurărilor excepționale mai sus analizate.

Prin această măsură nu se urmărește numai ajutarea comercianților cari au ajuns în situațiunea dificilă sub înăurirea precumpănitoare dacă nu exclusivă, a împrejurărilor critice pe cari le suferă comerțul nostru, dar se urmărește în acelaș timp înlesnirea operei de însănătoșire economică.

Aceste rezultate se pot obține numai prin luarea tuturor garanțiilor că măsura concordatului preventiv nu va putea fi folosită decât de comercianții onești al căror aport în dezvoltarea vieții noastre economice este necesar să fie asigurat și înlesnit și pentru viitor.

De unde nevoia de a lua toate precauțiunile posibile pentru a evita fraudă din partea comercianților cari ar putea fi tentați să folosească această măsură ca mijloc necorect de a se îmbogăți în paguba creditorilor săi.

În întocmirea proiectului de lege am fost conduși de aceste preocupări, despre existența cărora răspund dispozițiunile proiectului ce vom analiza în cele ce urmează.

Principiile de bază ale instituiunii reglementate prin acest proiect sunt: când creditorii ce nu au garanții speciale, socotesc în interesul lor să acorde comerciantului fie o păsuire de plată cu sau fără reducere de dobânzi, fie o reducere de creanțe și păsuire de plată, să o poată face de îndată ce întrunesc voturile reprezentând $\frac{3}{4}$ din totalitatea creanțelor și să poată impune în virtutea legii voia lor și restului creditorilor cari s'ar opune. Totuși o posibilitate nemărginită în stabilirea condițiunilor nu putea fi acordată. Un minimum de garanții sunt reclamate și în această ordine de idei, proiectul prevede, pentru ca concordatul să poată fi acordat, un minimum de cotă, reprezentând 50% din valoarea creanțelor un maximum de termen pentru plată, 3 ani.

S'a susținut de unii reprezentanți ai creditorilor că s'ar acorda comercianților cari cer concordatul condițiuni prea favorabile prin aceea că se stabilește o cotă de 50% și în termen de 3 ani. Critica nu are decât o valoare aparentă. Nu trebuie pierdut din vedere că nu legea stabilește condițiunile concordatului, ci creditorii le stabilesc. Aceștia pot fixa orice cotă și orice termen cred nemerit pentru a asigura cât mai temeinic interesele lor.

Legea nu face decât să fixeze o cotă minimă de 50%, superioară cotei minime stabilite de mai toate legislațiile străine în vigoare; stabilite apoi ca termen maximum de 3 ani. Creditorii, chiar de ar vrea, nu pot să acorde o cotă sub 50% și un termen mai lung ca 3 ani.

În aceste limite creditorii, reprezentând $\frac{3}{4}$ din valoarea creanțelor, pot stabili condițiunile ce vor socoti mai nemerite pentru apărarea deopotrivă a intereselor lor și ale comerciantului în jenă. Pentru cazul când cota concordatară oferită este de cel puțin 80%, am socotit suficient votul reprezentând valoarea a $\frac{2}{3}$ din creanțe.

Cota astfel oferită, despăgubind în largă măsură pe creditorii, am socotit util să înlesnim comerciantului în această ipoteză obținerea concordatului prin reducerea majorității.

punând astfel și interesele majorității creditorilor la adăpost de opunerile unei minorități reduse, opunere ce în această ipoteză apare mai puțin legitimă.

Consimțământul acestei majorități nu antrenează însă deplin drept consimțământul minorității, ci concordatul încuviințat de majoritate devine operant numai după ce instanțele judecătorești ocrotitoare a intereselor minorității creditorilor și supraveghetoare asupra interesului general, vor fi examinat la rândul lor condițiile oferite și vor fi omologat concordatul.

III. Deschiderea procedurii. — Art. 1—9 formează capitolul I din prezenta lege, sub titlul „Deschiderea procedurii”. Comerciantul care vrea să beneficieze de un concordat preventiv va face o cerere tribunalului competent să declare falimentul.

Concordatul preventiv având menirea să ajute numai pe comerciantul serios și de bună credință, legea pune obligațiunea comerciantului și societăților comerciale cari cer concordatul să aibă firma înscrisă și să exercite comerțul de cel puțin 3 ani. Societățile comerciale trebuie să facă dovada regulatelor lor constituirii.

S'a făcut o excepțiune pentru cei cari aveau introdusă o cerere de moratoriu până la data depunerii legii în Parlament.

Pentru a introduce cererea de moratoriu nu se cere condiția ca să se fi exercitat comerțul 3 ani anteriori.

Eră dar necesar să se facă această excepțiune pentru a da posibilitatea comercianților cari au introdus cerere de moratoriu să folosească dispoziția cererei de față care le dă dreptul să renunțe la procedura moratoriului și să introducă cerere de concordat.

Am limitat termenul până la data depunerii legii pentru că altfel dispozițiunile legii ar fi putut ușor fi eludate prin introducerea de noi cereri de moratoriu dela data depunerii până la promulgarea legii.

Este bine înțeles că acei cari au introdus cereri de moratoriu până la data promulgării legii rămân în drept să continue procedura de moratoriu astfel cum e azi reglementată de codul comercial în vigoare.

Dacă comerciantul a încetat din viață, moștenitorii lui chiar pentru a păstra bunul renume al defunctului vor putea face

cerere de concordat numai dacă n'au renunțat la succesiune, pentru că acceptând succesiunea, devin debitori direcți ca un act de acceptare a succesiunii.

De îndată ce însă concordatul a fost omologat și moștenitorul continuă comerțul, este evident că această continuare implică acceptarea succesiunii.

În caz de pluralitate de moștenitori, consimțământul tuturor este necesar, de oarece interesele masei sunt mai bine apărate.

Excepțiune se face pentru ipoteza când a intervenit un par-raj ca efect al căruia fondul de comerț a căzut în lotul unuia din moștenitori; în această ipoteză cererea va putea fi făcută de moștenitorul în lotul căruia a căzut fondul de comerț, fără a fi necesar consimțământul celorlalți.

Pentru a înlătura orice incertitudine relativ la societățile comerciale reglementate de diferitele legiuri aplicabile azi în România, în ce privește deciziunea asupra condițiilor concordatului, am hotărât pentru fiecare fel de societate votul necesar pentru luarea acestor decizii.

Am prevăzut însă că cererea de concordat va putea fi introdusă de reprezentanții legail ai societăților, chiar de mai înainte ca votul să îi fost luat asupra condițiilor oferite. Des-ful ca până la data adunării creditorilor să dovedească ra-tificarea condițiilor oferite prin organele legale competente.

Dacă s'ar fi cerut ca votul să premeargă introducerea ce-rierii, s'ar fi întârziat de multe ori, păgubitor pentru intere-sele societății, introducerea acestei cereri.

Acelaș sistem l-am admis în ce privește cererile introduse în numele minorului de reprezentantul său legal.

Prin cerere comerciantul e dator să arate cota, termenul, condițiunile ce oferă, precum și garanțiile personale sau reale, când atare garanții sunt necesare pentru a da siguranța cre-ditorilor că condițiunile concordatului vor fi îndeplinite. Pen-tru a nu lăsa la latitudinea comerciantului, ca odată concor-datul omologat, să facă plata creanțelor în mod părtinitor pen-tru unii din creditorii, comerciantul e dator să arate și mo-dalitățile de plată pentru a le supune aprecierii și votului cre-ditorilor. Am admis acest sistem al precizării tuturor condi-țiunilor, pentru ca creditorii citați să se pronunțe asupra ce-rierii, să fie din timp încunoștiințați asupra scopului adună-rii lor.

Pentru a da posibilitatea cercetării situații comerciantului, acesta este obligat să prezinte odată cu dovada înscrierii firmei sau brevetului de industrie și registrele obligatorii regulat ținute pe cel puțin 3 ani anteriori, precum și o listă nominativă a tuturor creditorilor cu arătarea domiciliului, a cuantumului fiecărei creanțe și indicarea gradului de rudenie a fiecărui creditor, în cazul când o asemenea legătură ar exista între creditori și comercianți. Va trebui să înfățișeze un rezumat al situațiunii sale comerciale și în cazul când a oferit garanții reale sau personale, dovada că cel de al treilea consimte să dea garanția.

Cererea introdusă este în primul rând examinată de tribunal asupra admisibilității ei în principiu și va fi respinsă de tribunal dacă nu întrunește condițiile arătate în art. 1 și 2 al legii, dacă a fost condamnat pentru bancrută, dacă nu a îndeplinit obligațiile luate pentru un concordat preventiv sau post-falimentar anterior acordat, sau dacă a fost anterior declarat în faliment și nu a fost reabilitat. Va fi de asemenea respinsă dacă comerciantului i s'a acordat anterior un concordat și au trecut mai puțin de 5 ani dela expirarea termenului de plata cotei concordatate. Bineînțeles dacă comerciantul face dovada că deși i se acordase un concordat, totuși el nu a achitat numai cota concordatară, ci a plătit ulterior creanța în întregime, nu mai e locul să se aplice dispozițiunile art. 3, alin. 3.

În fine, cererea de concordat se va respinge dacă comerciantul la ziua fixată de tribunal pentru examinarea cererii sale și la care comerciantul va fi citat, nu se prezintă pentru a o susține; se presupune că el a renunțat la cerere.

Tribunalul se pronunță asupra admisibilității în principiu în camera de consiliu. Fiind vorba de o examinare a unor condițiuni legale obiective, creditorii nu vor putea interveni. Comerciantul singur va avea drept să apeleze încheierea tribunalului, în cazul când cererea sa va fi respinsă.

Dacă tribunalul respinge cererea, tribunalul va putea declara din oficiu falimentul comerciantului, în care caz se aplică dispozițiunile de la faliment.

Printre criticele aduse ante-proiectului, cea mai stăruitoare a fost cu privire la această facultate lăsată tribunalului. S'a cerut ca tribunalul să fie obligat să declare falimentul atunci când respinge cererea, fie la data când o examinează în principiu, fie atunci când e chemat să omologe concordatul.

Sunt trei sisteme posibile. Tribunalul să aibă facultatea să examineze dacă este sau nu locul să se declare falimentul, tribunalul să aibă obligațiunea de a examina dacă e locul sau nu să declare falimentul, putând să-l declare sau nu, după aprecierea sa și, în fine, tribunalul să fie obligat ca odată cu respingerea cererii să declare falimentul fără vreun alt examen al situației comerciantului. Acest sistem susținut de unii și admis de legea germană se întemeiază pe prezumția că comerciantul, în momentul când face cerere de concordat, mărturisește implicit că e în stare de încetare de plată. Ne-am oprit la sistemul mijlociu: prezumția trasă din introducerea cererii nu poate să fie indiscutabilă; pe baza ei tribunalul e dar dator să examineze situația comerciantului, dar nu tribunalul va declara falimentul, numai dacă constată că comerciantul este realmente în situația de a fi declarat în stare de faliment. A fi admis sistemul declarării neapărate ca consecință a respingerii concordatului, ar fi însemnat să se pună o serioasă piedică în cale cererilor de concordat prin temerea ce ar fi avut comerciantul că odată cererea sa respinsă falimentul îl așteaptă sigur. O asemenea dispoziție ar fi pus pe comerciant complet la discreția creditorilor de rea credință cari ar fi putut specula în mod neomenos și nepotrivit intereselor celor de bună credință situația grea a comerciantului. Acestea sunt motivele pentru cari am prevăzut că tribunalul, respingând, cererea e dator să examineze dacă e locul să se declare faliment; dar nu-l va declara decât dacă constată că această măsură se impune, independent de cererea de concordat introdusă.

* * *

În cazul când tribunalul admite în principiu cererea de concordat, încheierea este imediat executorie și nu e susceptibilă de vreo cale de atac din partea vreunui interesat.

Cum am arătat dejă, ar fi fost inutil să se acorde creditorilor dreptul de intervenție sau o cale de atac, de oarece tribunalul nu are alt rol decât să prevină adunarea creditorilor, în cazul când condițiile legii nu ar fi îndeplinite și deci concordatul nu ar putea fi admis indiferent de ceea ce ar hotărî majoritatea.

Prin încheierea ce pronunță, tribunalul dispune convocarea creditorilor, fixând data și locul adunării și numește judecătorul delegat, însărcinat cu conducerea procedurii de concordat.

Tribunalul fixează suma necesară pentru acoperirea cheltuielilor de procedură precum și termenul înăuntrul căruia trebuie depusă atât această sumă cât și suma reprezentând taxa de 2% asupra cotei concordatate, sumă ce se percepe de Stat pentru acoperirea retribuției judecătorului delegat, grefierului și cheltuielilor de cancelarie. Procedura poate continua numai după ce concordatul va fi plătit aceste sume.

Pentru ca încheierea, prin care se admite în principiu concordatul, să fie cunoscută celor interesați, ea va fi publicată prin îngrijirea grefierului în „Monitorul Oficial” și în Buletinul Camerei de Comerț. Când comerciantul are imobile, această încheiere va fi trimisă la tribunalul situației imobilelor pentru a fi înscrisă în registrele ținute în acest scop sau secțiunii cărților funduare, de oarece comerciantul, dela data aditerii în principiu și până la aceea a rămânerii definitive a sentinței de omologare a concordatului, nu mai poate înstrăina sau ipotecă aceste imobile.

După admiterea în principiu a cererii, creditorii vor fi anunțați prin scrisoare recomandată, precizându-se situaținea comerciantului, numele judecătorului delegat, data la care sunt convocați și un rezumat al condițiilor propuse. Convocările comercianților domiciliați în străinătate vor fi redactate și în limba franceză.

Pentru înlăturarea dificultăților ce s'ar putea ivi în practică cu convocarea creditorilor și pentru ca creditorii din străinătate să fie înștiințați la timp, am dispus expedierea în termen de 5 zile a scrisorilor recomandate pentru convocarea creditorilor, ca ei să aibă timpul material necesar pentru numirea unui reprezentant; termenul de adunare a creditorilor variază între 30—45 zile dela încheiere, după aprecierea tribunalului.

IV. EFECTELE DESCHIDERII PROCEDURII

(Art. 10 — 29)

Deschiderea procedurii concordatate produce unele efecte imediate, oricare ar fi rezultatul concordatului, iar altele numai în cazul rămânerii definitive a sentinței de omologare.

Printre acelea imediate, am avut în vedere în primul rând a împiedeca pe comercianți să înstrăineze bunurile imobiliare sau să dea garanții, pentru a nu favoriza pe unii din

creditori sau a-și procura credit în condițiuni desavantajoase creditorilor.

Comerciantul rămâne în capul administrațiunii operațiunilor sale comerciale, sub controlul însă al judecătorului-delegat.

Sumele rezultate din vânzare, după scăderea celor necesare efectuării operațiunilor de comerț, întreținerii familiei și a celorlalte cheltueli fixate de judecător, vor fi depuse pe numele judecătorului-delegat.

Dacă comerciantul are însă nevoie pentru salvarea comerțului, am dat facultate judecătorului-delegat să-l autorize în acest scop.

Am acordat dreptul comerciantului să se plângă tribunalului în contra intereselor pe cari le-ar leza judecătorul în executarea dreptului său de control și supraveghere. Apelul se va introduce în termen de 15 zile dela comunicarea încheierii și tribunalul se pronunță de urgență în Camera de consiliu.

Imediat după intrarea sa în funcțiune, judecătorul-delegat este obligat să alcătuiască un inventar de întreaga avere a comerciantului. În special, el va verifica lista creditorilor, făcând modificările necesare pentru a putea stabili un bilanț real.

El întocmește un tablou al creditorilor și al situațiunii debitorului, servindu-se la nevoie de experți și specialiști în acest scop. Raportul împreună cu datele de mai sus vor fi depuse la grefa tribunalului, cu 5 zile înainte de adunarea creditorilor, pentru ca cei interesați să poată lua cunoștință.

În ziua fixată de tribunal pentru adunarea creditorilor, aceștia se vor întruni în fața judecătorului-delegat pentru a discuta asupra oportunității și condițiilor concordatului. Dacă creditorii admit în principiu oferta de concordat, dar se declară nemulțumiți în condițiunile oferite, comerciantul va putea, din propria inițiativă, să îmbunătățească condițiile sau accepta pe cele oferite de creditori. Tot astfel vor proceda și societățile și reprezentanții minorilor, dar cu obligațiunea să adune ratificarea nouilor condițiuni stabilite până la ziua fixată pentru omologarea concordatului.

Mai înainte de a se lua votul asupra ofertei de concordat, judecătorul delegat va proceda la verificarea creanțelor. Această verificare se face cu scopul de a fixa quantumul sumelor față de care urmează a se socoti cele $\frac{3}{4}$ din valoarea creanțelor, proporție pe care trebuie să o reprezinte credi-

torii cari votează concordatul. Verificarea judecătorului făcută numai în acest scop, judecătorul-delegat va judecă sumar contestațiile cu drept de apel înaintea tribunalului, apel ce poate fi introdus atât de comerciant cât și de creditor, contestator sau contestat. Creditorul a cărui creanță va fi înlăturată definitiv dela dreptul de vot, prin hotărârea tribunalului, păstrează puțința de a stabili drepturile sale față de comerciant, pe cale de acțiune principală.

Pentru a ușura procedura, se va lua votul tuturor creditorilor, contestați și necontestați, admiși și respinși și se va calcula de judecătorul-delegat proporția reprezentată de votanții concordatului, în raport cu totalitatea creanțelor prezentate, rămânând ca după ce tribunalul se va fi pronunțat definitiv asupra contestațiilor se va face definitiv calculul pentru a se vedea dacă față de valoarea creanțelor definitive verificate și admise se întrunește proporția de $\frac{3}{4}$ cerute de lege pentru votarea concordatului.

Sunt excluși dela votarea concordatului și creanțele lor nu vor fi calculate pentru stabilirea proporției de $\frac{3}{4}$:

a) Creditorii cari au creanțe privilegiate, garantate cu ipotecă sau gaj, aceștia vor putea totuși lua parte la vot, cu condiția să renunțe la ipotecă, gaj sau privilegiu. Sunt socotite privilegiate și creanțele admise ca privilegiate în materie de faliment;

b) Creditorii ale căror creanțe în valută forte au fost relementate prin legea din 3 Iunie 1923, cea din 28 Septembrie 1923 și convențiile cu creditorii italieni, belgieni și elvețieni sau orice alte legi și acorduri referitoare. Acești creditori au stabilit deja un aranjament cu comerciantul debitor, acesta rămâne dator să-și execute punctual obligațiunile lui, cari nu pot fi întru nimic influențate de concordatul ce comerciantul debitor ar obține eventual;

c) Soțul debitorului, ascendenții, descendenții, frații, unchii, nepoții și afinii în acelaș grad, precum și cei ce au devenit cesionari ai drepturilor acestora cu 6 luni înainte de data cererii de concordat.

Legătura de rudenie ce acești creditori au cu comerciantul justifică suspectarea lor, art. 24—25 prevăd normele pentru calcularea valorii creanțelor. Astfel: obligațiunile emise de societățile comerciale vor fi calculate după prețul de emisiune, scăzându-se ceea ce s'a plătit cu titlu de amortizare sau restituire de capital. Dacă sunt și obligațiuni ieșite la sorti pe

o sumă superioară capitalului de emisiune, pentru că nu corespunde sume datorate de societate, fiind numai o favoare acordată posesorilor de obligațiuni, pentru a stabili adevărata valoare cu care trebuie să figureze la votul concordatului, se va face calculul următor:

1. Se determină capitalul ce este restituit pentru totalul obligațiunilor până la sfârșitul împrumutului.

2. Suma rezultată se împarte prin numărul obligațiunilor. Rezultatul va da valoarea actuală a obligațiunilor. Pentru a se evita vreo nesiguranță și dificultăți în calcul, se socoteste o dobândă de 5%.

Dacă din acest calcul rezultă pentru fiecare obligațiune o valoare mai mică decât prețul de emisiune, se va lua ca bază acel de emisiune; în caz contrar, cel obținut. În această ipoteză ne-am ocupat numai de obligațiunile ce ies la sorti de o valoare mai mare decât prețul de emisiune.

Judecătorul-delegat, după ce se pronunță asupra contestațiilor, culege voturile tuturor creditorilor asupra propunerii de concordat.

Toate operațiunile săvârșite în fața judecătorului-delegat se vor constata printr'un proces-verbal.

În contra deciziei majorității creditorilor va putea face opoziție orice creditor, în termen de 15 zile dela data încheierii procesului verbal.

După expirarea acestui termen nici o opoziție nu mai este admisibilă.

Judecătorul-delegat înaintează tribunalului dosarul împreună cu apelurile rostite contra hotărârilor sale asupra contestațiilor ivite și cu opozițiile făcute de creditorii contra deciziei celor $\frac{3}{4}$ din creditorii. Tribunalul fixează două termene, unul pentru judecarea contestațiilor când se stabilește definitiv creanțele admise la vot și față de cari se calculează cele $\frac{3}{4}$ cari trebuiesc reprezentate; la cel de al doilea termen, tribunalul ascultă pe oponenti, pe judecătorul-delegat și pe comerciant, verifică dacă sunt îndeplinite condițiile legale, dacă garanțiile oferite sunt serioase și îndeustulătoare și dacă comerciantul meriță beneficiul concordatului și după care se pronunță printr'o singură sentință asupra opozițiilor și omologării.

Orice cerere de declarare în stare de faliment pendinte în cursul procedurii de concordat este suspendată până la data când tribunalul e chemat să se pronunțe asupra omologării.

Dacă tribunalul omologă concordatul, cererea de declarare este de drept respinsă. Sentința tribunalului este executorie. Ea va fi publicată conform art. 25.

Creditorii oponenți pot face apel la Curte, care nu va putea suspenda în nici un caz executarea.

Când tribunalul respinge omologarea, e dator să se pronunțe dacă nu e locul să declare falimentul. Dacă Curtea, asupra apelului creditorilor oponenți, reformează sentința de omologare a tribunalului și respinge concordatul, e dator să restituie tribunalului dosarul, pentru ca acesta să se pronunțe dacă nu e locul să se declare falimentul.

V. EFECTELE CONCORDATULUI

(Art. 29 — 38)

După omologarea concordatului, atribuțiunile judecătorului-delegat încetează, iar concordatul devine obligator față de toți creditorii anteriori cererii de concordat. Cu toate acestea, anumite acte arătate prin art. 46 nu vor putea fi făcute decât dacă s'a prevăzut aceasta în convențiunea de concordat sau printr'o alta ulterioară obținută cu aceeaș majoritate.

Actele făcute contra acestor dispozițiuni nu sunt opozabile creditorilor anteriori cererii de concordat.

La cota stabilită prin concordat, nu curg din momentul omologării concordatului, decât dobânzi legale, indiferent de aceea ce ar fi stabilit prin convențiuni.

VI. ANULAREA ȘI REVOCAREA CONCORDATULUI

Creditorii vor putea cere într'un termen de un an dela omologare, anularea concordatului și declararea în stare de faliment, dacă dovedesc că comerciantul în scop de a obține concordatul, prin dol, a exagerat pasivul sau a ascuns o parte însemnată din activ.

Când comerciantul nu îndeplinește obligațiunile luate prin concordat, creditorii vor putea cere revocarea concordatului și declararea comerciantului în stare de faliment.

Sumele încasate cu bună credință de creditori nu vor fi restituite ci vor fi socotite la masa falimentului.

Acțiunea pentru anulare sau revocare va fi întotdeauna introdusă înaintea tribunalului competent să se pronunțe asupra cererii de declarare în stare de faliment.

VII. DISPOZIȚIUNI FINALE, PENALE ȘI TRANZITORII

Pentru a înfrână fraudele, am înscris o serie de dispozițiuni; astfel am declarat nule de drept orice promisiuni făcute de comerciant vreunui din creditorii săi, peste stipulațiunile concordatului.

Am prevăzut pedepse aspre contra celui care a obținut concordatul prin întrebuițare de mijloace frauduloase, precum: ascunderea activului, omiterea sau favorizarea unora din creditori, prezentarea de creanțe fictive și orice alte mijloace frauduloase.

Am prevăzut pedepse pentru expertul care ascunde cu intenție situația reală și am pedepsit ca complici pe toți cei cari cu intenție au ajutat pe comerciant în săvârșirea vreunui din faptele cari atrage pedeapsa comerciantului.

Am prevăzut în același timp dreptul pentru orice creditor ca în timp de 5 ani dela expirarea termenului acordat pentru executarea concordatului să poată reclama dela comerciantul debitor și partea din capital cu care li s'au redus creanțele, dacă creditorul dovedește că situațiunea comerciantului s'a îmbunătățit și activul său depășește cu 20% pasivul.

Această acțiune își are la bază principiul că nimănui nu-i este îngăduit să se îmbogățească fără cauză în paguba altuia; de îndată ce o asemenea situație va putea fi dovedită, comerciantul este dator să restituie creditorului său partea din capital cu care creanța a fost redusă.

Acțiunea creditorilor se va judeca potrivit procedurii comune și hotărârea de condamnare ce se va obține eventual dă dreptul de urmărire asupra averii comerciantului, dar nu-i dă drept să ceară declararea în stare de faliment a comerciantului motivată de neplata acestei creanțe.

Ca o dispozițiune tranzitorie am reglementat situațiunea acelor institute de credit cari, față cu situația dificilă a pieții financiare, au încheiat cu cea mai mare parte din creditorii lor, convențiuni prin care se acordă un termen de plată mai îndepărtat și eventual reducere de dobânzi, fără a se fi redus însă capitalul datorat.

Am prevăzut că atunci când asemenea situațiune există, societatea face opozabilă și celorlalți creditori această convențiune, folosind procedura de concordat, oferind spre plată suma întregă cu termenele și procentele stabilite prin acele convențiuni.

La ziua fixată de părți pentru adunarea creditorilor nu vor fi citați decât creditorii cu cari nu s'a convenit; ceilalți vor fi socotiți prezenți și aderând la cererea de concordat prin simplă dovadă a condițiunilor intervenite așa cum ea rezultă din registrele societăților sau orice alte dovezi legale.

E bine înțeles că pentru această ipoteză e suficient votul reprezentând $\frac{2}{3}$ din valoarea totală a creanțelor, majoritate ce poate rezultă fie din totalizarea comercianților interesați, fie prin completarea lor cu voturile celorlalți creditori convocați.

Legea de față abrogând atât dispozițiunile din codul comercial român privitoare la moratoriu cât și legea pentru concordatul preventiv din 10 Decemvrie 1914 în vigoare în Bucovina, eră necesar să reglementăm situațiunea comercianților cari au obținut un moratoriu în curs de executare și a celor cari au cerut moratoriu sau concordat preventiv în Bucovina.

Am prevăzut că aceste din urmă cereri vor fi reglementate de dispozițiunile legilor azi în vigoare când comerciantul stărueste în cererea sa.

În ce privește pe comerciantul care a obținut un moratoriu azi în curs de executare, el va beneficia de acest moratoriu în termenul acordat prin sentința de moratoriu, putând totuși dacă crede mai conform intereselor sale să introducă cerere de concordat chiar înainte de expirarea acestui termen.

Lămurind în acest chip atât motivele ce ne-au determinat să vă înfățișăm acest proiect de lege, precum și dispozițiunile ce el cuprinde, vă rugăm d-lor senatori să-i dați aprobarea d-voastră.

Ministrul Justiției, **GR. N. IUNIAN**

Raportul către Senaf

Domnilor senatori,

Una din legile cele mai necesare este aceea a Concordatului Preventiv, căci este menită să umple un gol adânc simțit în lumea comercială și mai ales în Ardeal și Banat.

În adevăr, sub imperiul legiurilor actuale, avem instituția moratoriului care este reglementat de codul de comerț prin articolele 834—844 în vechiul Regat și Basarabia, dar în Ardeal și Banat negustorii sunt lipsiți de orice lege de protecțiune în caz de jenă financiară, iar Concordatul preventiv care există în aceste regiuni, pe baza unei legi ungurești din 1916, a fost desființată chiar după cererea ardelenilor, pentru că se dovedise că legea eră atât de defectoasă încât din pricina curatorilor numiți ca să administreze averea debitorului, creditorii nu mai luau nici un ban.

Negustorul cinstit, deși priceput în meseria sa, se găsește astăzi în starea cea mai nenorocită, ajungând mai întotdeauna, în caz de jenă financiară, la faliment, ceea ce atrage după sine atât dezastrul moral și material al debitorului cât și pierderi ireparabile pentru creditor.

Este deci ușor de văzut cât de bine venit este acest important proiect de lege.

În Bucovina există încă din Decembrie 1914 o lege a Concordatelor preventive, introdusă de Austriaci, însă din felul cum a fost alcătuită nu a putut da roadele ce se aștepta.

Moratoriul, așa cum îl avem azi și care este o copie aproape aidoma după codul italian vechiu, s'a aplicat pe o scară foarte întinsă în ultimii ani, însă din examinarea faptelor ce au urmat s'a văzut că el nu și-a ajuns scopul, nepunând salvă pe comerciantul cinstit, ci din contră a fost un

mijloc pentru cel incorect de a sustrage din activul său în dauna creditorilor cari, în majoritatea cazurilor, au fost iremediabili păgubiți.

* * *

Proiectul de față are meritul de a fi admirabil studiat în toate amănunțele și expune clar, fără posibilitate de controversă, intențiunea autorului legii care a avut în vedere toate observațiunile juste ale celor interesați și a enumerat cu precizie condițiunile pe cari un comerciant trebuie să le îndeplinească pentru a putea obține un concordat preventiv.

Din examinarea acestor condițiuni se constată că toate garanțiile sunt luate pentru a nu îngădui comercianților improvizați în ultimii ani, fără capital, fără pricepere și fără acea tradiție necesară comerțului onest, să se bucure de beneficiile unui asemenea concordat.

În acest scop s'a cerut, între altele, ca comerciantul să aibă firma înscrisă de cel puțin 3 ani, având registrele regulat ținute, să prezinte lista creditorilor dela cari sunt excluse ru-dele debitorului și un memoriu cu arătarea cauzelor cari au determinat jena în care se află debitorul.

Președintele tribunalului, primind cererea, fixează un termen de maximum 15 zile, dispunând citarea comerciantului în camera de consiliu, iar tribunalul se pronunță printr'o încheiere, neadmițându-se nici un fel de intervenție. Dacă tribunalul respinge cererea, se poate face apel, Curtea fiind obligată a se pronunță de urgență tot în Camera de Consiliu.

Dacă concordatul este admis în principiu, se numește un judecător-delegat care citează pe creditorii prin scrisori recomandate, adresându-se în limba franceză celor domiciliați în străinătate.

Judecătorul-delegat presidează adunarea creditorilor, judecă contestațiile ce s'ar ivi cu ocazia discuțiunilor creanțelor, ia act de condițiunile în cari se oferă concordatul, etc., arătând într'un proces-verbal tot ce s'a petrecut la acea adunare și indicând felul cum s'au dat voturile.

Cota concordatară minimă este de 50%, voturile exprimate pentru, trebuind să reprezinte trei părți din totalul creanțelor, indiferent de numărul creditorilor, iar dacă concordatul se încheie la o cotă de minimum 80%, două treimi din totalul creanțelor este suficientă, iar plata acestei cote trebuie să se facă în cel mult trei ani dimpreună cu dobânda legală.

Deși creditorii fac un sacrificiu, reducând creanțele lor, totuși dacă situațiunea debitorului se în bunătațește în 5 ani dela expirarea concordatului în așa fel încât activul său să covârșescă pasivul cu 20%, pot cere în justiție și restul creanțelor cu dobânda dela intentarea acțiunii, astfel că prin acest proiect de lege se consacră în principiu integritatea creanțelor.

În fine legea pedepsește cu închisoare până la 2 ani și cu amenda până la 100.000 lei pe comerciantul care în scopul de a obține concordatul preventiv, ascunde o parte din activ sau omite cu rea credință pe vreunul dintre creditori, sau convine să plătească unora o cotă mai mare decât cea admisă de concordat sau a înfățișat creditori fictivi, ori a comis alte fraude ca să scape de faliment.

O pedeapsă până la 6 luni și amendă se aplică și expertului de rea credință, neputând scăpa de rigoarea legii nici aceia cari au dat sprijinul lor unui comerciant necinstit pentru a obține în mod ilegal un concordat preventiv.

*
*
*
BCU Cluj / Central University Library Cluj

Comitetul delegaților a introdus următoarele modificări:

La art. 3, alin. III s'a dat următoarea redacțiune: „Dacă nu au trecut cel puțin cinci ani dela expirarea termenului de plată al unui concordat admis anterior“.

Art. 8 s'a modificat astfel: „Pentru acoperirea retribuțiunilor judecătorului-delegat și grefierului și a cheltuelilor de cancelarie, Statul va percepe o taxă de 1% calculată asupra totalului sumei ce comerciantul rămâne obligat să plătească drept cotă concordatară creditorilor ale căror creanțe au fost reduse, plus 2% asupra diferenței de care el beneficiază.

Această sumă va fi depusă în termenul fixat potrivit art. 7 lit. c. Tribunalul, apreciind, va putea totuși încuviința ca plata să se facă în rate, dispunând să se ia garanțiile necesare“.

La alin. II al aceluiaș art. s'a înlocuit cifra „15“ cu cifra „10“

La art. 9 partea finală a alin. I a primit următoarea redacțiune: „Grefierul va face mențiune despre cerere în registrul firme'or sau brevetelor“.

La alin. II al aceluiaș art. s'a înlocuit cifra „15“ cu cifra „10“.

La art. 20, rândul al doilea, în loc de „reprezentând 3/4“, se înlocuiește cu cuvintele „reprezentând trei pătrimi“.

La art. 23 partea finală după cuvintele „pentru stabilirea celor 3/4”, se înlocuiește cu „trei pătrimi sau două treimi necesare”.

La art. 24 între cuvintele „momentul” și „cererii” se adaugă cuvântul „introducerii”.

La art. 30 partea finală se înlocuiește „art. 27” prin cuvintele „art. 28 și 29”.

La art. 31 alin. 3 cuvântul „ziua” se înlocuiește cu „data”.

La art. 34 rândul al 3-lea cuvântul „concordatului” se înlocuiește cu „comerciantului”, iar la rândul al 4-lea în loc de „judecătorul delegat” se va spune „judecătorului delegat”.

La art. 40 cuvântul final „art. 32” se înlocuiește cu „art. 37”.

La art. 51 alin. 1 se adaugă cuvintele „fără a putea pretinde și dobânzile”.

La art. 53 alin. II după cuvintele „o parte din activ”, restul s'a suprimat.

La art. 58 s'a suprimat cuvântul „antifalimentar”.

La art. 59, rândul al patrulea, după cuvântul „comerțul” și „3 ani”, se intercalează cuvântul „timp”.

Proiectul de față astfel modificat de Comitetul delegaților, tinzând la remedierea unei stări de lucruri pagubitoare pentru comerțul cinstit al acestei țări și constituind un pas înainte în ce privește mijloacele pentru însănătoșirea noastră economică, am onoarea a vă ruga, d-lor senatori, să binevoiți a-i da aprobarea d-voastră.

Raportor, N. D. FORTUNESCU.

Raportul către Camera Deputaților

Domnilor deputați,

Vechile legislațiuni comerciale nu făceau nici o deosebire între comercianții de bună și de rea credință, isbind cu sancțiunea falimentului și a bancrutei pe oricare comerciant ce se află în stare de încetare de plăți, indiferent de împrejurările generale ale comerțului sau speciale ale individului.

Practica comercială cerea însă o ameliorare a acestei stări și atunci s'a introdus în toate legislațiunile proceduri juridice cari înlăturau falimentul pentru comercianții cari erau într'o jenă momentană și de bună credință.

Aceste proceduri și instituțiuni de drept comercial se pot clasă în trei:

a) **Moratoriul** prin mijlocul căruia se suspendă pentru un timp determinat orice executare a comerciantului de bună credință și în imposibilitate a face față plăților;

b) **Concordatul preventiv**, prin mijlocul căruia falimentul este înlăturat printr'o învoială cu majoritatea creditorilor care devine obligatorie și pentru minoritate;

c) **Concordatul obligator după faliment**, prin mijlocul căruia declararea falimentului nu are ca prim efect privarea comerciantului de patrimoniul său, ci suspendarea urmărilor individuale ale creditorilor până când se constată judecătorește dacă este sau nu posibil să intervie un concordat. Acesta este sistemul legii engleze și din Statutele-Unite ale Americii.

O combinație a celor două ultime sisteme este **lichidarea judiciară** ce există în legea franceză dn 1889.

La noi în Vechiul Regat și Basarabia există moratoriul, în Bucovina concordatul preventiv, iar în Ardeal și Banat nu există nici un mijloc de prevenire a falimentului pentru comercianți de bună credință, aplicându-se sistemul arhaic și părăsit de toți al declarării în faliment al oricărui comerciant în încetare de plăți, indiferent de buna sau reaua sa credință și de împrejurările generale economice.

Eră prin urmare o necesitate imediată a se întinde și în Ardeal și Banat o procedură preventivă a falimentului. Singura chestiune ce se puneă eră care dintre cele trei procedimente trebuie adoptat.

Moratoriul nu a dat rezultatele așteptate nici la noi, nici aiurea; el se bazează pe considerațiunea că activul este mai mare decât pasivul și că imposibilitatea de a face față plăților este datorită numai unor împrejurări trecătoare. Însă evaluarea activului s'a dovedit că este foarte greu de făcut, că lichidarea lui într'un timp relativ scurt nu este posibilă, astfel că rezultatul lui în cele mai multe cazuri nu este decât un faliment declarat în condițiuni mai rele.

Pentru aceste motive, moratoriul a fost abandonat în mai toate legislațiunile moderne și înlocuit cu concordatul preventiv. Prin urmare, noi nu puteam întinde în Ardeal și Banat o instituțiune de drept perimată, ci logic eră ca, cu un moment mai înainte, să introducem în întreaga țară o instituțiune nouă adoptată de marea majoritate a țărilor civilizate; această instituțiune de drept este **concordatul preventiv**.

Concordatul preventiv este un contract intervenit, sub supravegherea justiției, între un comerciant de bună credință și majoritatea creditorilor, obligatoriu și pentru minoritate, cu scop de a înlătură declararea în stare de faliment și toate consecințele falimentului.

Această instituțiune juridică este creată în interesul debitorului, căci comerciantul de bună credință și fără vină, nu este isbit de rigorile falimentului și poate prin continuarea activității sale să își refacă situațiunea pierdută; este creată în interesul creditorilor, căci o lichidare forțată prin mijlocul falimentului, nu le poate da cota ce o pot obține prin mijlocul concordatului, este creată în interesul public căci impuținarea numărului falimentelor și continuarea vieții comerciale a debitorului, mărește creditul comerțului în general.

Legiferarea acestei instituțiuni juridice prezintă greutatea că trebuie ținut seamă nu numai de conflictul de interese dintre creditor, ci și dintre majoritatea oponentă, deasemenea trebuie să se ia toate măsurile ca concordatul să nu se acorde decât comerciantului ce îl merită și este în adevăr de bună credință, înlăturându-se posibilitățile de fraudă.

D. ministru de justiție și comisiunea ce a lucrat la acest proiect a avut în vedere nu numai toate legiuirile existente în celelalte țări, dar și criticele ce le au fost aduse de către doctrină, precum și proiectele netransformate în legi, cum este proiectul codului de comerț italian și cred că legea ce se propune a trecut peste toate greutățile, satisfacă toate interesele.

și din punct de vedere juridic poate servi de model și altor națiuni.

Domnilor deputați,

Principiul fiind ca numai comerciantul serios să poată avea avantajul concordatului preventiv, legea cere (art. 1) trei ani de exercițiu al comerțului pentru a se putea acorda concordatul, proba acestor trei ani se face cu prezentarea registrelor regulat ținute pe ultimii trei ani (art. 2, alin. III). De asemenea comerciantul trebuie să aibă firma înscrisă, însă această înscriere poate fi făcută oricând, deoarece codul comercial actual în vigoare nu obligă pe comerciant a avea firma înscrisă și pentru ca acesată idee să fie evidentă, comisiunea a schimbat ordinea frazei. Comerciantul trebuie să ofere pentru plată o cotă de minimum 50%, plată ce trebuie efectuată în maximum trei ani (art. 2). Cotele cotei admise de noi sunt mai mari decât cele din legislațiunile străine, căci în Germania cota este de 35%, ar în Italia de 40%, este mai mică însă decât cota concordatului postfalimentar care este de 60% și care eră o piedică la realizarea acestui fel de concordat.

După facerea cererii de concordat procedura urmează două faze. Primă fază este de admiterii în principiu a cererii (art. 3), când președintele examinează cererea în mod sumar și dacă nu îndeplinește cerințele esențiale și evidente pentru admiterea concordatului, o respinge pentru a nu se mai continuă o procedură inutilă.

A doua fază a procedurii urmează după admiterea în principiu și din acest moment încep și efectele deschiderii procedurii concordatului. Aceste efecte sunt: controlul și supravegherea judecătorului delegat (art. 11, 12 și 15); indisponibilitatea averii comerciantului, în afară de actele necesare continuării comerțului (art. 13); împiedicarea urmărilor noi sau începute (art. 14).

Concordatul preventiv fiind un contract sub controlul justiției, primul pas este de a vedea cine sunt cele două părți și a le pune în contact, în acest scop se convoacă adunarea tuturor creditorilor și comerciantul debitor în fața judecătorului delegat care va verifica creanțele spre a stabili astfel cine sunt creditorii reali (art. 16 și 17).

După ce se stabilesc astfel părțile, ele pot cădea de acord sau prin primirea propunerii făcute, sau pot stabili de comun acord alte condițiuni (art. 16). Cu această ocazie creditorii sunt liberi a stipulă ca comerțul să continue sub controlul

unui reprezentant al lor. Acordul însă al creditorilor trebuie dat prin vot care să reprezinte cel puțin $\frac{3}{4}$ din totalul creanțelor când cota concordatară este între 50%—80%, sau cel puțin două treimi când cota concordatară este de minimum 80% (art. 20). S'a admis numai o majoritate în sumă, renunțându-se și la majoritatea în numerar ca fiind inutilă.

La acest vot nu pot lua parte nici creditorii privilegiați după dreptul comun, afară numai dacă renunță la privilej (art. 22), nici aceia privilegiați în caz de faliment, (art. 21) deoarece aceștia sunt plătiți, în orice caz, integral și deci ei nu pot influența un contract ce nu va avea efect pentru ei.

Prin art. 21 s'a creat o nouă clasă de creanțe privilegiate față de comerciantul concordatar, acele creanțe ce sunt considerate ca privilegiate în materie de faliment; aceasta este foarte logic, căci acestor categorii de creditori, cum sunt salariații, cari ar fi avut drepturi privilegiate în caz de faliment, nu li se poate impune o reducere a creanței lor.

S'au exclus dela vot toți aceia asupra cărora ar exista bănuială că creanța lor nu este sinceră (art. 23), precum și creditorii străini cari au făcut convențiuni speciale prin legi și față de care concordatul nu poate avea nici un efect (art. 26).

Toate lucrările efectuate împreună cu decizia asupra propunerii de concordat, împreună cu opunerile, contestațiile sau apelurile, sunt trimise de judecătorul delegat tribunalului (art. 27, 28, 29 și 30).

Tribunalul va fixa două termene, unul pentru judecarea contestațiilor, dacă sunt, și altul pentru judecarea opozițiilor și a omologării (art. 31).

Cu ocazia judecării omologării, tribunalul nu se va mărgini numai la constatarea îndepliniri cerințelor legii, ci va examina dacă în împrejurările de fapt în cari se află comerciantului merită să beneficieze de concordatul preventiv (art. 34).

Dacă tribunalul nu admite în principiu cererea de concordat sau nu omologă concordatul, va fi dator să se pronunțe dacă este sau nu cazul să se declare falimentul (art. 36 și 37). Asupra-acestei chestiuni bine înțeles că va trebui să fie ascultat și comerciantul.

S'a admis acest sistem deoarece nu totdeauna un comerciant care cere un concordat preventiv este și în încetare de plăți, el poate fi numai într'o jenă momentană care ar putea aduce într'un viitor mai mult sau mai puțin îndepărtat la încetarea plăților ceace tocmai prin concordatul preventiv vrea să se nielătore.

După darea hotărârii de omologare, rolul justiției încetează (art. 42) și intră în vigoare contractul ce va fi obligator pentru toți creditorii chirografari anteriori cererii de concordat.

Comisia a consacrat printr'un aliniat ideea, de altfel ce există în lege, că sentința de omologare constituie titlul executor pentru creanța fiecărui creditor.

Deasemenea comisiunea a lămurit în art. 43 că creditorii și debitorul pot stipulă pentru creanțele reduse o dobândă mai mică decât cea legală sau le vor putea scuti de orice dobânzi. Numai în lipsa unei stipulațiuni exprese se socoate dobânda legală.

Concordatul nu poate fi anulat decât pentru doi în termen de un an dela omologare (art. 45) și pentru neîndeplinirea obligațiunilor contractuale, bineînțeles în toată durata contractului (art. 49).

Cum concordatul preventiv nu poate fi acordat decât comerciantului de bună credință, s'au luat măsuri severe prin ar. 53, care are o enumerațiune demonstrativă în contra tuturor comercianților ce ar săvârși orice fapt fraudulos pentru obținerea concordatului.

Deasemenea în această materie existând principiul egalității creditorilor, pe lângă anularea de drept a promisiunii făcute peste stipulația din concordat, (art. 50) s'au luat măsuri penale contra creditorilor ce ar primi o altă cotă sau ajută pe falit la facerea unei fraude (art. 56).

Aceia ce au obținut și au în curs un moratoriu anti sau post falimentar, vor putea cere un concordat preventiv.

Comisiunea a clarificat o chestiune de procedură prin art. 60, arătând că toate termenele se socotesc pe zile libere.

Comisiunea de legislație civilă, comercială și criminală a Adunării, în ședințele dela 24 și 25 Iunie a. c., sub președinția d-lui Liviu Micșa Dr., a cercetat legea votată la Senat asupra concordatului preventiv și după ce a introdus amendările mai sus arătate, a admis această lege și prin subsemnatul raportor vă roagă, să binevoiți, d-lor deputați, să o votați cu convingerea că, prin votul Dumneavoastră, vom face un pas mare spre marea reformă ce este în pregătire a întregii legiuri comerciale.

În comitetul delegaților s'a desemnat d-nii M. Văgăunescu, Pardos Gh. I. și Bela Percz.

L O I

sur

LE CONCORDAT PRÉVENTIF

BCU Cluj / Central University Library Cluj **comprenant**

**Le Texte français de la Loi,
l'Exposé da motifs**

L O I

organisant le

CONCORDAT PRÉVENTIF

CHAPITRE I-er

L'ouverture de la procédure

ART. 1. — Le commerçant qui exerce son commerce depuis au moins trois ans et qui possède une raison sociale, une enseigne ou un brevet d'industrie, peut demander au Tribunal de commerce le bénéfice du concordat préventif, afin d'éviter la déclaration de faillite. Cette demande pourra également être faite au nom du commerçant décédé, et dans un délai d'une année, à dater de sa mort, par l'héritier qui auparavant n'aurait pas renoncé à la succession; elle ne saurait constituer un acte d'acceptation de ladite succession. Toutefois, si après l'introduction de la demande et après que l'admission du concordat fût accordée et homologuée, l'héritier ou les héritiers continuent l'exercice du commerce du défunt, ce fait équivaut à l'acceptation de la succession. Au cas où il y a plusieurs héritiers, leur consentement unanime est requis.

Si la partage successoral a déjà eu lieu, la demande sera faite, au nom du commerçant décédé, par celui des héritiers qui s'est vu attribuer dans son lot le

fonds du commerce existant dans le patrimoine du **de cujus**.

Le représentant légal du mineur pourra également demander le concordat, à charge pour lui d'obtenir, avant le jour de l'assemblée des créanciers, l'autorisation des organes de tutelle à ce sujet.

Les sociétés commerciales légalement constituées pourront, même en état de liquidation, demander le concordat. La demande sera faite par leurs représentants légaux, à charge pour ceux-ci de prouver, jusqu'au jour de l'assemblée des créanciers, la ratification de cette demande, comme il suit:

1. Les Sociétés en nom collectif et en commandite simple par l'adhésion de tous les associés;

2. Les Sociétés anonymes ou par actions et sociétés d'assurance mutuelle, par la décision de l'assemblée des associés, prise à la majorité exigée en cas de modification des statuts;

3. Les Sociétés coopératives par le vote d'au moins 50% du nombre total des membres, conformément à l'art 49 de la loi de 1929 organisant la coopération.

ART. 2. — La demande de concordat préventif sera adressée au Tribunal qui serait compétent à statuer sur la déclaration de faillite. Elle comprendra: les motifs qui légitiment une semblable demande, le montant du pourcentage offert aux créanciers, qui ne saurait être moindre de 50% du montant total des créances chirographaires, le délai des paiements du restant des créances, qui ne peut dépasser trois ans, les modalités de ce paiement dans ledit délai, les garanties et sûretés, réelles ou personnelles et toutes autres modalités que le commerçant offre aux créanciers.

La demande sera accompagnée par la preuve de

l'enregistrement de la raison sociale, de l'enseigne ou du brevet d'industrie, par la présentation des registres obligatoires, régulièrement tenus pendant les trois dernières années au moins; par un tableau détaillé de l'actif intégral, dûment évalué; par une liste nominative de tous les créanciers, indiquant leur domicile et le montant de la créance de chacun ainsi que le degré de parenté avec le demandeur, au cas échéant; par un mémoire sur l'activité commerciale de celui-ci; enfin par la preuve de l'acquiescement de ceux qui entendent se porter caution, au cas où semblable caution serait offerte. Les sociétés commerciales sont tenues, en outre, de présenter la preuve de leur constitution régulièrement établie.

ART. 3. — Le Président du Tribunal, dès réception de la demande, fixe le jour de l'examen, qui ne peut excéder quinze jours et ordonne la comparution par devant lui, du commerçant convoqué à cet effet. Au jour fixé, le Tribunal examine la requête en chambre de conseil et la rejette **de plano**:

1. Si le commerçant ne satisfait point aux conditions requises ci-dessus;

2. S'il a subi une condamnation pour banqueroute frauduleuse, s'il n'a pas tenu strictement ses engagements pris dans un concordat préventif ou postérieur à une déclaration déjà prononcée de faillite.

3. S'il ne s'est écoulé un laps de temps de cinq ans au moins, depuis l'expiration du délai de paiement dans un concordat accordé antérieurement;

4. Si le commerçant, dûment appelé ne se présente pas pour soutenir sa demande. Les créanciers ne sont pas admis à intervenir, à cette audience préliminaire.

ART 4. — Le Tribunal statuera sur la demande par un jugement rendu en chambre de conseil.

ART. 5. — Le jugement qui rejette la demande de concordat préventif est susceptible d'être attaqué par le commerçant seul par appel interjeté dans un délai de quinze jours, à dater du jour de la prononciation de ce jugement.

La Cour d'Appel statuera d'urgence sur l'appel en chambre de conseil, après audition du commerçant. Si elle admet la demande en appelation, le dossier sera renvoyé au Tribunal, celui-ci étant tenu à procéder conformément à l'art 7.

ART. 6. — Si le Tribunal rejette la demande de concordat préventif, il pourra déclarer la faillite du demandeur, cas auquel les dispositions du code de commerce régissant la faillite retrouveront leur pleine application.

ART. 7. — Si le Tribunal estime la demande admissible en principe, il ordonne, par arrêté non susceptible d'être appelé, la convocation par devant le juge délégué, des créanciers, pour que ceux-ci discutent la demande et donnent leur avis. A cet effet le Tribunal :

a) nommera un juge-délégué ;

b) fixera l'endroit, le jour et l'heure de l'assemblée des créanciers, qui devra avoir lieu dans un délai de trente jours au moins et de quarante-cinq jours au plus, à partir du jour de l'arrêté préliminaire du Tribunal ;

c) fixera le montant de la somme nécessaire aux frais de procédure du concordat et le délai de dépôt de cette somme, la procédure ne pouvant s'ouvrir qu'après ce dépôt.

ART. 8. — L'Etat percevra un droit de 1% calculé sur le montant total des sommes représentant

la cote concordataire obligatoire à payer par le commerçant aux créanciers, dont les créances ont été réduites, plus un droit de 2% calculé sur le montant total de la réduction de ces créances. Cette somme, destinée au recouvrement des rétributions du juge délégué, du greffier et des frais généraux des bureaux, sera consignée dans le délai prévu par l'art 7 alinéa c. Le Tribunal pourra quand même admettre, s'il y a lieu, un versement par tranches de ces droits, si toutes garanties nécessaires ont été prises à cet effet.

ART. 9. — Le Greffier est obligé de transmettre à fin d'insertion l'arrêté du Tribunal au „Journal Officiel”, et à la Chambre de Commerce qui le publiera dans son bulletin. L'arrêté sera en outre envoyé par les soins du même greffier au tribunal du ressort des immeubles du commerçant demandeur, en vue de son inscription sur les registres respectifs, ou sur les livres et registres cadastraux et il en sera fait également mention sur le registre des raisons sociales, brevets ou enseignes. L'insertion au „Journal Officiel” devra précéder d'au moins dix jours la date de l'assemblée des créanciers.

Cet arrêté sera également affiché au seuil du Tribunal.

ART. 10. — Le juge délégué convoquera personnellement par lettre recommandée, chaque créancier ou son représentant, lui faisant brièvement savoir l'objet de la demande et les conditions offertes, ainsi que le jour, l'heure et l'endroit où devra se tenir l'assemblée.

Les convocations adressées aux créanciers résidant à l'étranger, doivent être rédigées en même temps en français. Ces lettres recommandées doivent être expédiées cinq jours au plus à dater de l'arrêté préliminaire du Tribunal.

CAPITRE II

Les effets de l'ouverture de la procédure.

ART. 11. — Le juge délégué, aussitôt nommé, apposera son visa sur les registres du commerçant y faisant mention de l'arrêté du Tribunal. Il restituera ensuite les registres au demandeur.

Après examen et rassemblement des registres, documents et dates qui s'y réfèrent, il procède à l'inventaire de l'actif du commerçant, vérifie le tableau des créanciers et débiteurs, établit après modifications ou additions, s'il y a lieu, les sommes de l'avoir et du passif, et dresse un rapport détaillé sur la situation économique du demandeur et sur sa moralité commerciale. A cette fin, le juge délégué peut recueillir les témoignages et indications des intéressés et peut recourir aux experts, autorisés ou choisis parmi les créanciers.

L'inventaire, le tableau des créanciers et débiteurs et le rapport du juge délégué seront déposés au greffe à la disposition des personnes intéressées, cinq jours au moins avant le jour fixé pour l'assemblée des créanciers.

ART. 12. — Durant tout le cours de la procédure de concordat préventif, le commerçant garde l'administration de ses biens; toutefois, à partir de l'admission de principe de la demande, il continuera son commerce sous la surveillance du juge délégué, qui peut s'opposer, s'il y a lieu, aux actes d'administration de ce commerçant.

Le juge délégué pourra, s'il y a lieu, déléguer à cette surveillance le juge de paix du ressort du siège social du commerçant.

Le juge délégué motivera cette opposition par arrêté qu'il signifiera au commerçant, par lettre recommandée avec accusé de réception. Cet arrêté est exécutoire.

Il pourra être attaqué devant le Tribunal, dont le Président recevra l'appel interjeté, pendant quinze jours à dater de la signification de l'arrêté. Le Tribunal statuera d'urgence en chambre de conseil, après convocation du commerçant et du juge délégué.

ART. 13. — Les actes d'aliénation non habituellement compris parmi ceux de l'exercice normal du commerce, les constitutions d'hypothèques, emprunts, cautionnements, nantissements et en général tout acte dépassant l'exercice normal du commerce ne peuvent être opposables aux créanciers, à moins d'être autorisés par le juge délégué, à raison d'une nécessité et utilité évidentes.

L'arrêté du juge délégué rejetant son autorisation ou modifiant les conditions demandées par le commerçant, pourra être attaqué par celui-ci conformément aux dispositions du précédent article.

ART. 14. — A partir du jour de l'introduction de la demande de concordat et jusqu'à l'homologation définitive, aucun des créanciers ne pourra, en invoquant une cause ou un titre antérieurs à l'arrêté du Tribunal, instituer ou continuer des mesures d'exécution forcée, sequestres, etc., ni acquérir de droit de préférence sur les biens mobiliers du débiteur, ni constituer d'inscriptions hypothécaires, sauf celles instituées en vertu d'un titre reconnu valable à une date antérieure à la demande même de concordat.

Toute prescription, péremption ou forclusion, qui pourrait se trouver interrompue du fait des actes

juridiques sus-indiqués, est et restera suspendue.

Les dispositions sus mentionnées ne sont pas applicables aux créances de l'Etat nées du fait de contributions directes ou indirectes, et aux créances hypothécaires ou privilégiées.

ART. 15. — Les sommes d'argent provenues de la continuation du commerce seront déposées par le juge délégué, à son propre nom, à la Banque Nationale, à la Caisse des Dépôts et Consignations ou aux Administrations des finances. Sont exceptées les sommes jugées nécessaires aux opérations du commerce même et à l'entretien du débiteur et de sa famille. Ces dernières sommes seront fixées par le juge délégué, par arrêté, susceptible d'être attaqué conformément aux dispositions du dernier alinéa de l'art. 12.

BCU Cluj / CeCAPITRE IIILibrary Cluj

L'assemblée des créanciers

ART. 16. — Au jour fixé pour l'assemblée des créanciers, le juge délégué, assisté par le greffier préside la séance, procède à la vérification des créances présentées et soumet ensuite au vote de l'assemblée la proposition de concordat.

Les créanciers pourront se présenter soit personnellement, soit par représentants munis de procuration spéciale qui peut être faite sous-seing privé, sur le texte même de la lettre de convocation du juge délégué, reçue par eux.

Ceux qui se prétendent créanciers pourront, même s'ils n'avaient pas figuré au tableau présenté par le commerçant, se présenter d'eux même au jour fixé pour l'assemblée des créanciers — même s'ils n'y

ont pas été convoqués, — pour demander la valorification de leur créance.

Le commerçant sera également convoqué. Il devra venir en personne, sauf faculté pour le juge de l'exempter de cette obligation en cas d'empêchement légitime dûment constaté. S'il ne se présente pas, la demande de concordat est considérée comme retirée.

ART. 17. — Sitôt lecture donnée du rapport préparé par le juge délégué, le débat s'ouvre sur la demande de concordat.

Tout créancier peut contester une créance, montrer les motifs qui l'incitent à affirmer que le débiteur ne mérite pas le bénéfice du concordat ou que ses propositions ne sauraient être agréées. Le commerçant fournira au magistrat tout éclaircissement supplémentaire; il pourra contester les créances et combattre les assertions des créanciers.

Le juge délégué statuera, par procès-verbal, sur toutes les contestations.

Lorsque les créanciers, à la majorité requise par l'art 19 admettront en principe le concordat, tout en modifiant les conditions initialement proposées, le commerçant pourra admettre ces nouvelles propositions. Il pourra également faire, spontanément et de son propre gré, de nouvelles propositions améliorant celles déjà offertes dans sa demande.

Dans ces deux cas, les propositions nouvelles pourront être faites ou admises aussi par les représentants des sociétés commerciales, à charge par eux de présenter, le jour de l'homologation du concordat, la preuve de la ratification obtenue conformément à l'art 1-er.

ART. 18. — Si les débats ne peuvent être clos en une seule audience, ils se continueront de plein

droit le premier jour ouvrier suivant, sans aucune convocation nouvelle des créanciers absents; il en sera ainsi procédé jusqu'à la prise de décision.

ART. 19. — Les décisions sur le concordat devront être prises à la majorité des trois quarts du montant total des créances non privilégiées ou non garanties par nantissement ou constitution d'hypothèque. Lorsque le commerçant offre un pourcentage d'au moins 80%, le vote des deux tiers de l'ensemble des créances suffit.

La décision précisera la cote offerte, le terme d'échelonnement du restant des sommes dûes, les modalités de paiement et toutes autres conditions acceptées par les créanciers.

ART. 20. — Les créances admises comme privilégiées en matière de faillite seront considérées privilégiées et comme telles, exclues du vote du concordat.

ART. 21. — Les créanciers qui auraient un droit de préférence sur les biens du débiteur peuvent prendre part au vote s'ils renoncent aux privilèges, nantissements ou hypothèques, toute participation au vote valant renonciation. Les effets de cette renonciation cessent de plein droit si le concordat préventif n'est pas accordé ou s'il a été, par la suite, annulé.

Les droits de préférence établis à la suite de saisies, exécutions forcées ou saisies-arrêts, pendant les soixante derniers jours qui ont précédé le dépôt de la demande de concordat, cessent de plein droit après admission de la demande, tous droits de préférence acquis pour dettes publiques exceptés. Si le concordat préventif n'est pas accordé ou si, après admission il est ultérieurement révoqué, les susdits droits retrouvent leur force légale.

ART. 22. — L'époux du débiteur, les ascendants et descendants, les frères, oncles, neveux ou cognats au même degré, toute personne ayant acquis, par cession, au moins six mois avant la date de la demande de concordat, les droits des parents sus-indiqués, ainsi que tout créancier postérieur au jour de l'arrêté qui admet en principe le concordat préventif, ne pourront participer aux débats et leurs créances n'entreront pas en ligne de compte pour le calcul et l'établissement des $\frac{3}{4}$ ou $\frac{2}{3}$ nécessaires pour le vote.

ART. 23. — Les prestations pécuniaires sans droit de préférence déclarées par le débiteur et existant au moment du dépôt de la demande du concordat, sont considérées arrivées à l'échéance et ne produisent pas d'intérêts dans les rapports des créanciers.

S'il y a des créances exemptes d'intérêts, on dedra, pour établir leur montant, les intérêts légaux, à dater de l'ouverture de la procédure de concordat préventif, et jusqu'au jour de leur exigibilité.

Les créances qui ne s'expriment pas en prestations d'argent, et celles dont le montant n'est pas libellé en la monnaie du pays, seront calculées d'après leur valeur du jour du dépôt de la demande de concordat.

ART. 24. — Les obligations émises par une société qui a demandé le concordat préventif, sont comptées au cours de mission, déduction faite de ce qui aurait été payé au titre d'amortissement ou de remboursement du capital.

Les obligations sorties au tirage, remboursables à une valeur supérieure à la valeur du cours d'émission, seront calculées à la valeur équivalente du capital, obtenue en réduisant celui-ci à la valeur ac-

tuelle, sur la base d'un intérêt composé de 5% sur le montant total des obligations non encore sorties au tirage.

La valeur de chaque obligation est fournie par la cote obtenue en divisant ce capital par le nombre d'obligations non encore remboursées. On ne peut attribuer, en aucun cas, à ces obligations, une valeur inférieure au cours d'émission.

ART. 25. — Sont également exclus du vote du concordat, les créanciers dont les créances en monnaie forte ont été réglementées par les lois du 3 juin 1923 et 21 Septembre 1923 et les conventions avec les créanciers italiens, belges et suisses, ou par tous lois et règlements antérieurs.

Le montant de ces créances est exclu du calcul de la somme totalisant le passif appelé à déterminer le vote sur le concordat.

Les droits desdits créanciers demeurent entièrement à l'abri du concordat obtenu par le commerçant débiteur.

ART. 26. — Le juge délégué dressera procès-verbal signé par lui et contresigné par le greffier, contenant :

- a) le résumé des débats ;
- b) un tableau de la cote des créanciers ayant pris part au vote, avec indication du nom de chaque créanciers, de son vote et des créanciers contestés ;
- c) les décisions prises sur les contestations ;
- d) la décision prise sur la proposition de concordat.

ART. 27. — Le créancier qui fait opposition au concordat accordé est obligé de formuler par écrit les motifs de cette opposition, qu'il déposera entre

les mains du magistrat délégué, pendant les dix jours qui suivront la date du procès-verbal. Il est tenu, sous peine de nullité, d'élire domicile dans la ville ou siège le Tribunal du ressort.

Passé ce délai, nulle opposition n'est plus admissible.

CAPITRE IV

L'homologation du Concordat

ART. 28. — Les créanciers qui ont contesté des créances, ceux qui ont été contestés, ainsi que le commerçant demandeur, peuvent interjeter appel dans un délai de quinze jours à partir de l'arrêté du juge délégué, statuant sur lesdites contestations. Les créanciers devront, dans le texte même de l'instance d'appel, élire, sous peine de nullité, domicile dans la ville de résidence du Tribunal de ressort. Les appels seront déposés entre les mains du juge délégué.

ART. 29. — Passé le délai d'appel, le juge délégué remettra au Tribunal le dossier et tous actes déposés avec les oppositions déclarées conformément à l'art 20 ou avec les appels introduits conformément à l'art 27.

ART 30. — Le Tribunal fixera, dans un délai de dix jours à partir de la réception du dossier, la date de l'examen des appels interjetés contre les contestations et dans un délai de vingt jours la date de l'examen des oppositions et de l'homologation du concordat.

Les parties intéressées seront convoquées par lettre recommandée, expédiée cinq jour au moins avant la date fixée pour l'audience. Le commerçant demandeur sera invité à remettre au greffe du Tribunal, deux jours à l'avance, ses registres en vue de

l'examen de l'activité déployée par lui à partir du jour de la demande de concordat.

ART. 31. — Au jour retenu pour débat sur les contestations, le Tribunal, où les contestateurs et le commerçant, se pronocera en chambre du conseil par un seul jugement rendu sur toutes les contestations.

ART. 32. — Le créancier contesté, dont la créance a été rejetée et exclue du vote sur le concordat, garde le droit, en cas d'homologation définitive du concordat, de faire valoir sa créance contre le débiteur par voie d'action ordinaire directe, mais à concurrence seulement du pourcentage concordataire admis.

ART. 33. — Au jour fixé pour l'examen des oppositions et pour l'homologation du concordat le Tribunal, où les opposants et le juge délégué, statuera en chambre du conseil, par un seul jugement rendu sur toutes les oppositions. Il homologuera le concordat s'il constate que la demande respecte les conditions requises par la loi, que les garanties offertes sont réelles et sérieuses et s'il estime que le commerçant mérite le bénéfice du concordat.

Le Tribunal désignera en même temps la personne autorisée à demander, au nom des créanciers, les garanties offertes.

ART. 34. — Les formalités pour l'obtention des garanties seront accomplies dans les cinq jours qui suivront le jugement du Tribunal. Les actes de garantie seront exemptés de tous droits de timbre et d'enregistrement.

ART. 35. — Le jugement du Tribunal devient exécutoire au moment même on seront effectivement prises les obligations prévues par l'art. 34.

Extrait du jugement sera envoyé au „Journal Officiel” pour y être inséré, à la chambre de commerce

pour y être affiché et au tribunal du ressort des immeubles du commerçant, ou aux services des livres et registres cadastraux, à fin d'être inscrit sur les registres afférents. Il sera en outre affiché au seuil du Tribunal.

ART. 36. — Lorsque le tribunal rejette l'homologation, il devra se prononcer s'il y a lieu à la déclaration en faillite du commerçant.

ART. 37. — Le jugement qui rejette le bénéfice du concordat, est susceptible d'être appelé par le commerçant, dans un délai de quinze jours à partir de celui où il fut rendu. L'appel sera introduit au greffe et sera communiqué au juge délégué et aux créanciers opposants, en même temps que la convocation.

ART. 38. — Le jugement qui rejette les oppositions et homologue le concordat est susceptible d'être appelé par les créanciers opposants. L'appel sera introduit au greffe et sera communiqué au juge délégué et aux créanciers opposants, en même temps que la convocation.

ART. 39. — Le Cour d'appel statuera sur ces appels en chambre du conseil. Si la Cour admet l'appel des créanciers opposants et rejette la demande de Concordat, elle renverra aussitôt au Tribunal le dossier, pour que cette dernière instance se conforme aux dispositions de l'art. 36.

ART. 40. — Toute instance en déclaration de faillite, pendant au cours de la procédure du concordat, demeure suspendue. Le Tribunal appelé à statuer sur le concordat, statuera toutefois sur cette instance aussi, dans les conditions prévues par l'art 37, au cas où il rejette l'homologation du concordat.

CAPITRE V

Les Effets du Concordat.

ART. 41. — Dès que le jugement homologuant le Concordat est devenu exécutoire, l'office du juge délégué cesse aussitôt.

ART. 42. — Le jugement d'homologation rend obligatoire le concordat pour tous les créanciers antérieurs à la demande de concordat.

Les créanciers, nonobstant leur adhésion volontaire au concordat, gardent tous leurs droits envers les obligés solidaires, fidéjusseurs du débiteur et obligés par voie de regrès.

Le bénéfice du concordat accordé aux sociétés composées d'associés à responsabilité illimitée, profitera également à ces derniers.

Le jugement d'homologation constitue un titre exécutoire pour la créance de chaque créancier.

ART. 43. — Durant tout le délai de paiement stipulé par le concordat, et pour les créances réduites par son effet, on peut stipuler des intérêts inférieurs au taux légal ou même accorder remise de tous intérêts. Faute de semblables stipulations, on percevra des intérêts légaux, sauf si des conventions antérieures passées entre débiteur et créanciers stipulent le paiement d'un taux moindre, auquel cas il en sera ainsi décidé.

ART. 44. — Avant l'exécution intégrale des obligations concordataires, il est défendu au débiteur d'aliéner ou d'hypothéquer ses immeubles, de donner en nantissement ou de disposer de son avoir autrement que dans les formes imposées par la nature de son commerce même, sauf stipulations contraires incluses dans la convention du concordat.

ART. 45. — Si le commerçant a été déclaré en

faillite, avant l'exécution intégrale des obligations concordataires, les créanciers de bonne foi ne sont pas obligés de restituer les sommes par eux reçues en exécution des stipulations du concordat.

CAPITRE VI

L'annulation et la révocation du concordat

ART. 46. — Dans un délai d'un an à partir de l'homologation définitive du concordat, tout créancier peut demander au Tribunal l'annulation du concordat et la déclaration du commerçant en faillite, s'il prouve que celui-ci avait frauduleusement exagéré son passif ou avait dérobé et caché une partie de son actif.

ART. 47. — Tout créancier peut demander au Tribunal la révocation du concordat et la déclaration du commerçant en faillite si celui-ci, ses fidejusseurs et cautions ayant figuré dans la convention du concordat n'ont pas exécuté les conditions y stipulées.

ART. 48. — Les créanciers feront valoir leur créance intégrale à la masse de l'actif de la faillite du commerçant, — dans le cas prévu ci-dessus, en déduisant les sommes-déjà perçues à titre de pourcentage concordataire. Les garanties réelles et personnelles imposées par le concordat, continueront à subsister pour le restant non encore réglé des créances.

CAPITRE VII

Dispositions finales, pénales et transitoires

ART. 49. — Toute promesse faite par le débiteur à un créancier en sus des stipulations prévues au concordat est nulle de plein droit.

ART. 50. — Les créanciers dont les créances ont été réduites par l'effet du concordat, conservent leur action envers le commerçant pour récupérer le restant du principal de ces créances, sans toutefois pouvoir exiger les intérêts. Cette action ne pourra être exercée avant l'expiration du délai de paiement prévu par le concordat pour la liquidation de toutes les créances concordataires.

Elle sera prescrite passé cinq ans après cette date et ne pourra être admise que si le créancier demandeur prouve que l'actif du commerçant dépasse son passif de 20%.

ART. 51. — En vertu du titre obtenu conformément aux dispositions de l'article ci-dessus il ne pourra être demandé la déclaration du débiteur en faillite.

ART. 52. — Sera puni d'une amende jusqu'à 100.000 lei et d'une peine de prison de deux ans au plus, le commerçant qui, pour obtenir le concordat:

- 1) aurait dissimulé une partie de l'actif.
- 2) aurait dolosivement omis certains des créanciers ou en aurait favorisé d'autres;
- 3) aurait convenu de payer à un ou plusieurs créanciers une cote supérieure à celle proposée au Tribunal en vue d'obtenir l'homologation du concordat;
- 4) aurait, à fin de constituer la majorité concordataire nécessaire, inscrit des créances fictives sur les registres, au bilan ou sur le tableau des créanciers;
- 5) aurait commis tout acte frauduleux pour se soustraire à la faillite.

ART. 53. — La condamnation définitive du commerçant, conformément à l'art. précédent, attire, de plein droit, sa déclaration en faillite.

Dans ce but l'instance judiciaire correctionnelle renverra le dossier au Tribunal compétent.

ART. 54. — L'expert qui aurait, sciemment, dans l'accomplissement des charges octroyées, caché la situation réelle du commerçant et les opérations effectuées, sera puni de six mois de prison au plus et d'une amende de 50.000 lei au plus.

ART. 55. — Tous ceux qui, sciemment, auraient aidé le commerçant à commettre un des faits indiqués dans les précédents articles seront punis comme complices.

ART. 56. — Lorsqu'une société commerciale aurait, avant la mise en vigueur de cette loi, obtenu de ses créanciers un ajournement du paiement de tout le capital dû, et la remise ou la réduction des intérêts, cette société pourra obtenir le concordat, dans les conditions de la présente loi. Dans ce cas elle apportera à l'assemblée des créanciers, pour tenir lieu de vote, les conventions conclues à ce sujet, telles qu'elles apparaissent des registres ou de tout autre moyen de preuve légale.

Le montant des droits à percevoir par l'Etat pour les Sociétés visées par cet article, est fixé à 1% sur le capital social, par dérogation aux dispositions de l'art. 8.

Les créanciers avec lesquels il n'existe pas de convention préalable seront seuls convoqués au jour fixé pour l'assemblée.

ART. 57. — Celui qui avait obtenu un moratorium antérieur à la déclaration de faillite, pourra demander le concordat préventif conformément à la présente loi.

ART. 58. — Les commerçants ayant introduit leur demande de moratorium jusqu'à la date de 11 Juin 1929 pourront bénéficier du concordat, même s'ils n'ont pas exercé leur commerce pendant trois an-

nées révolues antérieures à la demande de moratorium.

ART. 59. — Sont abrogées, à la date de l'application de la présente loi, les dispositions du code de commerce concernant le moratorium et celles de la loi pour le concordat préventif du 10 Décembre 1914 qui existe encore en Bucovine.

Les dispositions des lois sus—indiquées continueront à régir à l'avenir les seules demandes de moratorium ou de concordat forcé introduites jusqu'au jour de la promulgation de la présente loi, — au cas où le commerçant entendrait poursuivre ces demandes.

ART. 60. — Tous les délais prévus dans la présente loi, seront comptés en jours francs.

ART. 61. -- Tous lois ou règlements contraires à la présente loi demeurent abrogés.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Le ministre de la Justice,

GR. N. IUNIAN

EXPOSÉ DE MOTIFS

Le conseil Législatif a entrepris la rédaction du projet de revision en vue de l'unification du code de commerce, accomplissant ainsi une des plus importantes missions édictées par sa loi organique.

Ce travail considérable touche à sa fin.

La collaboration de tous organes compétents et intéressés est naturellement requise pour parachever une oeuvre d'une telle importance, appelée à régenter les rapports de notre vie commerciale entière et à présenter le caractère d'un monument législatif de longue durée.

C'est donc pour cela que l'avant-projet du nouveau Code sera, dès son élaboration par le Conseil Législatif achevée, livré à la publicité et soumis aux plus amples discussions, en vue de tenir compte des observations et propositions présentées. L'avant-projet sera ensuite revu pour être soumis, dans sa nouvelle forme, au débat du Corps Législatif, dans la session prochaine.

La nécessité de l'accomplissement entier et urgent de cette réforme est sans doute grande; il n'en est, toutefois, pas moins vrai qu'il y a un intérêt primordial à ce qu'elle soit faite en pleine concordance avec les nécessités réelles en vue desquelles on la légifère. Le retard apporté dans la présentation du projet de code de commerce, correspond donc à cet intérêt supérieur.

Mais il y a des matières dont la réglementation, quoique destinée à être comprise dans le nouveau code, nécessite un examen législatif urgent. Telle est la partie concernant l'organisation du concordat préventif, dont la rédaction ne saurait tarder, sans périliter à la fois et l'état des commerçants gênés par suite des

circonstances défavorables qu'ils n'ont pu influencer, et les intérêts des créanciers.

Pendant ces derniers mois nous avons été à plusieurs reprises pressés d'entreprendre d'urgence l'établissement d'une mesure destinée à protéger les commerçants honnêtes et gênés à qui on ne pouvait reprocher nulle faute dans l'exercice de leurs entreprises ou commerces. C'est surtout la lourde situation des commerçants de Transylvanie qui a déterminé la nécessité d'une intervention législative urgente.

En effet, il existe, dans l'Ancien Royaume et en Bessarabie, l'institution du moratorium, régie par les dispositions des art. 834—844 du code roumain de commerce. En Bucovine il y a l'institution du concordat préventif, introduit par la loi autrichienne du 10 décembre 1914. En Transylvanie et en Banat a également existé l'institution du concordat préventif, introduit par la loi hongroise de 1916. Les résultats de l'application de ces lois furent mauvais, grâce à l'inefficacité même desdites lois, qui ne prévoyaient pas de cote minime, ce qui permettait la conclusion de concordats à pourcentages extrêmement réduits au dépens des créanciers de la minorité. De même, la manière dont était exercé le contrôle — de par la loi, — facilitait la dissipation des dernières réserves (qui auraient pu garantir au moins en faible part le dédommagement des créanciers en souffrance) au profit exclusif du curateur de l'actif du commerçant concordataire. En raison de cet état de choses, l'institution du concordat préventif fut abrogée outre-monts par un journal du Conseil des Ministres, du 12 mars 1925. Le commerçant honnête de Transylvanie et du Banat n'avait donc, étant donnée cette situation, aucun moyen légal à sa portée pour sortir de la gêne et pour éviter ainsi le désastre d'une déclaration de faillite. Et même si la majorité des créanciers, appréciant la situation du commerçant gêné et aussi leur propre intérêt, serait tombée d'accord pour lui consentir des adoucissements, facilités ou réductions, leurs bonnes intentions étaient entravées et leurs intérêts foulés aux pieds, par la simple opposition d'un ou de plusieurs créanciers, quoique les créances de ces derniers représentassent une infime minorité, de 5% ou même moindre, du montant total réel des créances.

Pour apprécier les résultats désastreux provoqués en Transylvanie et au Banat des suites du manque d'une institution qui puisse permettre au commerçant d'éviter la faillite, nous prenons la liberté de reproduire un passage du Mémoire présenté au Mi-

ministre de la Justice par l'Association des créanciers de Transsylvanie et du Banat:

„Faute de dispositions légales pour prévenir les faillites, on gaspille d'immenses fortunes au préjudice des créanciers, tant intérieurs qu'extérieurs, cependant que les concordats privés se font, pour la plupart, par des procédés incorrectes et sans que les créanciers soient remboursés de façon égale quant au prorata des sommes créditrices. C'est un terrain propice au développement des agissements illégaux et dommageables des débiteurs incorrectes et des créanciers lâches et par là-même, funeste quant à l'abaissement des moeurs commerciaux.

Toutes ces conjectures fâcheuses sont dûes uniquement au fait que la procédure de déclaration de faillite absorbe tout l'avoir du failli, les créanciers n'arrivant plus à rien obtenir. Nous joignons, en annexe, le tableau exact des instances de faillite introduites au Tribunal départemental de Cluj depuis la déchéance de l'ancien empire. On y verra que sur 36 cas d'insolvabilité, les créanciers n'ont reçu de cote que dans un seul cas: 5%; dans tous les autres cas, ils n'avaient rien reçu. Ceci est d'autant plus regrettable, qu'il y en avait, parmi ces cas de faillite, certains qui accusaient, au début, un patrimoine assez élevé. Ainsi, dans l'instance No. 7, l'actif de l'affaire à la date d'ouverture de la procédure de faillite a été de plus d'un million de lei. Tous ces cas eurent le même sort: le curateur de l'actif, passé un délai plus ou moins long, faisait savoir au Tribunal l'absorption intégrale de la masse de la faillite par les frais généraux de procédure. Et le Tribunal classait, faute d'aucun autre avoir, l'instance de faillite ouverte auparavant.

Les débiteurs de mauvaise foi ayant pris connaissance de l'impuissance pertinemment avérée de la procédure des faillites, s'y appuyaient naturellement afin de mettre aux abois leurs créanciers, démunis de la moindre force d'agir. Dans la situation actuelle ce n'est plus le créancier qui menace le débiteur d'une instance de faillite, mais, bien au contraire, c'est le plus souvent le débiteur qui met, hardiment, le créancier devant cette alternative menaçante: d'accepter une transaction amputant inéquitablement sa créance, ou de le voir demander lui-même l'ouverture de la procédure de faillite, cas où le créancier est assuré de ne plus rien recevoir du montant de sa créance. Or, étant donnée la situation économique, si critique à l'heure actuelle, le créancier ne saurait abandonner volontairement des sommes d'ar-

gent qu'il pourrait sauver, même partiellement; il en conviendra, donc, aux propositions injustes du débiteur, et aux transactions offertes par celui-ci qu'il acceptera sans murmurer, passant condamnation des faits qui souvent constituent de graves infractions à la charge de ce débiteur de mauvaise foi".

L'intervention législative en vue de pallier et de remédier à cette situation spéciale de Transsylvanie et du Banat, s'imposait donc nécessairement; cette intervention impliquait pourtant, conformément aux prévisions constitutionnelles, l'obligation de l'unification législative en la matière. Nous avons ainsi le choix entre l'institution du moratorium réglementée par le code de commerce roumain, et celle du concordat préventif, appliqué aujourd'hui encore en Bucovine. Nous nous sommes arrêtés, sans hésitation, à l'institution du concordat préventif, à tous points de vue supérieur au moratorium.

Le moratorium réglementé par le code de commerce roumain (art. 834—844) ne semble pas avoir donné les résultats escomptés par le législateur. C'est une mesure habituelle de recours utilisée par le commerçant qui ne peut faire face à ses obligations, quoique son actif dépasse le passif. Les fluctuations incessantes des valeurs ont acculé bon nombre de commerçants dont l'avoir consistait partiellement en biens immobiliers, à la situation de voir en même temps, la valeur desdits biens s'élever de plus en plus et les possibilités de réaliser leurs aliénations se présenter de moins en moins. Le crédit commercial s'appuyant, en tout premier lieu, et essentiellement sur la liquidité, les banques regardent d'un mauvais oeil l'ouverture des crédits garantis par hypothèques, cependant que les nantissements des marchandises et biens meubles commerciaux constituent une entrave sensible au développement normal du commerce.

Le commerçant pouvait d'autant moins espérer d'obtenir des crédits ouverts, par ces temps de crise financière. Dans cette situation, il ne pouvait faire face aux paiements, malgré l'évidente supériorité de l'actif sur le passif.

Le moratorium donnait aux commerçants la possibilité d'ajourner leurs échéances pendant six mois ou pendant une année; mais si au bout du délai accordé par la justice, ils ne pouvaient prouver le paiement de tous leurs créanciers, ils étaient, d'office, déclarés en faillite. Le délai d'un an s'avérait trop bref pour la réalisation de la vente des immeubles, cependant que le commerçant débiteur, pris et préoccupé par le respect des obligations

imposées par le moratorium, était soustrait à l'exercice normal habituel de son commerce; ainsi, le délai expirait le plus souvent sans que les immeubles fussent vendus et le commerçant était par conséquent, déclaré en faillite.

Vu la procédure lente de la faillite, la réalisation de l'actif se poursuivait difficilement, la liquidation ayant lieu en des conditions désavantageuses. Ajoutons à cela les frais nécessités par cette procédure qui amenaient les créanciers à ne plus récupérer, de cette liquidation forcée, qu'une moindre partie de leurs créances.

Mais la procédure du moratorium présentait aussi d'autres inconvénients:

Si le commerçant était dépourvu de biens immeubles, son actif se réduisant exclusif aux marchandises et créances sur d'autres débiteurs, on s'arrangeait quelque fois grâce aux expertises effectuées, pour que l'actif dépassât le passif; ainsi, ce commerçant continuait son commerce sous la surveillance des créanciers (constitués en commission), avec très peu d'espoir de réaliser son actif durant le délai de suspension judiciaire des paiements.

Du fait que certains créanciers étaient remboursés pendant ce laps de temps, on arrivait à créer une situation inégale parmi la masse des créanciers. En cet état de choses les créanciers étaient contraints à renoncer à une partie de leurs créances, tandis que le commerçant, pour pouvoir obtenir la prolongation du moratorium au delà des six mois accordées, faisait état, devant le Tribunal, des paiements considérables de ses dettes évaluées à leur valeur nominale intégrale, quoiqu'en réalité ces créances fussent réduites à des sommes beaucoup moindres. Il obtenait ainsi un second moratorium, au détriment des créanciers restés impayés qui n'avaient pas voulu consentir à amputer leur créance.

Les dispositions de la loi étaient ainsi respectées, mais ce second moratorium était suivi, la plupart des cas, d'une déclaration de faillite.

Les Tribunaux ont essayé de tempérer cet inconvénient, adjoignant au débiteur à présenter des états mensuels de remboursement proportionnel des créanciers. Mais ces situations étaient truquées: on n'y faisait figurer ni les créanciers membres de la commission de surveillance, ni ceux qui avaient consenti à réduire leurs créances.

Si l'on examine les résultats des moratoria durant les cinq dernières années, l'on trouve, au Tribunal départemental d'Ifov les données suivantes: Depuis le 1-er janvier 1924 jusqu'au 1-er janvier 1929 il a été accordé 156 moratoria. De ce nombre 64 commerçants furent, par la suite, déclarés en faillite; 92 d'entre eux purent arriver à une entente avec leurs créanciers. Ajoutons à cela **pourtant, les milliers de déclarations de faillite prononcées à la même époque, qui n'avaient pu obtenir l'avantage du moratorium.**

De l'exposé ci-dessus il résulte que le moratorium fut impuissant à empêcher les déclarations de faillite, étant donné que la plupart des commerçants ne possédaient pas d'actif qui pût couvrir le passif, cependant que d'autres, des suites des causes décrites plus haut, arrivaient soit à la faillite, soit à une entente avec leurs créanciers qui étaient forcées de consentir une réduction de leur créance.

Les bienfaits du moratorium ne pouvaient donc produire leurs effets, grâce au système de base, qui exigeait l'existence d'un actif dépassant le montant du passif.

C'est ainsi que nous avons jugé opportun d'éliminer de notre code de commerce l'institution du moratorium, pour la remplacer, sur toute l'étendue du territoire du royaume, par l'institution du concordat préventif, mesure justifiée s'il en fût.

D'ailleurs, l'institution du moratorium a été conservée en peu de pays, parmi lesquels la Hollande (code de commerce, art. 900—922) et la Belgique qui possède, outre le moratorium réglementé par le code de commerce (art. 593—614), une loi instituant le concordat préventif, du 29 juin 1887.

On constate dans les systèmes législatifs de divers pays une tendance toujours plus accentuée en vue de l'introduction du concordat préventif ou d'une procédure dont les principes fondamentaux en fussent rapprochés. Un bref aperçu sur quelques lois déjà en vigueur dans certains Etats va nous édifier sur ce point:

En France, la faillite, régie par la loi du 4 mars 1889 comporte deux régimes: les commerçants qui cessent leurs paiements sont ou bien déclarés directement en faillite, ou bien admis au bénéfice de la liquidation judiciaire qui est une sorte de faillite atténuée.

Le commerçant en liquidation judiciaire n'est pas déclaré en faillite; il n'est pas désaisi de l'administration de ses biens; il mène son commerce assisté par un liquidateur et ne subit pas

les conséquences de droit public engendrées par la faillite. Le commerçant doit nécessairement se trouver dans la situation d'un débiteur malheureux, mais de bonne foi, et jouissant de la pleine confiance de ses créanciers pour avoir droit à cette liquidation, qui équivaut ainsi à un moyen d'éviter la déchéance d'une faillite. Cette liquidation judiciaire vient de se rapprocher sensiblement du concordat préventif, grâce à la loi du 2 juillet 1919 sur la réglementation transactionnelle des dettes de guerre, des commerçants (loi d'ailleurs passagère, de durée temporaire).

En **Angleterre**, commence, avant la faillite, une poursuite collective des créanciers. Une fois donné l'ordre de saisie, le débiteur peut encore offrir aux créanciers (qui peuvent utilement accepter) une cote de paiement (**composition**) destinée à éviter les frais et délais de la faillite. (Bankruptcy act. 1890 s. III). Dans ce but le débiteur doit faire une proposition au juge, dans un délai de six jours ou dans celui fixé par l'autorité judiciaire. L'assemblée des créanciers est alors convoquée et si ladite proposition est favorablement accueillie par les $\frac{3}{4}$ du montant des créances représentées, elle est soumise à l'homologation du tribunal. La convention est ensuite obligatoire envers tous les créanciers.

La garantie donnée doit couvrir 25% de la dette chirographaire.

Cette loi a été modifiée en 1913, quant au taux de la cote qu'on doit obligatoirement garantir et qui a été élevé à 30%.

En **Italie**, la loi de 1883 a institué et réglementé le moratorium, reproduit également par notre code de commerce. Mais à partir de 1893 cette institution du moratorium fut abrogée, étant remplacée par celle du concordat préventif qui est d'ailleurs maintenue dans l'avant-projet italien de 1925. Et les pays qui ont légiféré, ces dernières années, en cette matière, ont tous adopté le concordat préventif. Ainsi, il fut introduit en Suède et en Norvège en 1921; en Tchékoslovaquie en 1923; au Dantzig en 1926; en Allemagne, Hongrie et au Danemark en 1927.

Nous avons donc été amenés, de par notre propre expérience, unie à celle constatée en d'autres pays, à adopter l'institution du concordat préventif, comme moyen d'éviter la faillite.

Le Conseil Législatif qui avait adopté le même système dans son avant-projet d'unification du code de commerce, nous a présenté — à notre demande — l'avant projet que nous avons jugé utile de livrer à la publicité et à la discussion publique.

Nous avons revu, à côté des Membres du Conseil Législatif

nommés: M. M. Gane, Premier Président, Laday, conseiller permanent, Cohen et Vasilescu-Nottara, conseillers temporaires et Paul Demetresco, référendaire titulaire, cet avant-projet, après avoir examiné toutes les objections et propositions qui nous en ont été faites et lui avons donné la forme sous laquelle il est aujourd'hui soumis à votre débat, forme qui a été adoptée préalablement par la seconde chambre du Conseil Législatif, siégeant en séance plénière.

Nous montrons, dans les explications ci-dessous, les considérations qui nous ont guidé dans l'élaboration du projet de loi.

Le concordat préventif a pour but d'éviter la faillite du commerçant honnête, mais malheureux, qui a perdu, en exerçant son commerce, une partie appréciable de son actif, ou qui ne peut faire face à ses obligations, malgré un actif dépassant le passif, par suite des circonstances exceptionnellement défavorables analysées plus haut.

Par cette réforme on poursuit non seulement la rescousse des commerçants arrivés à une situation précaire grâce à l'influence prépondérante, sinon exclusive, des circonstances critiques subies par notre commerce, mais encore et surtout l'acheminement vers l'œuvre d'assainissement économique.

Ces résultats ne saurient être obtenus qu'en prenant toutes garanties pour que la mesure du concordat préventif ne pût être utilisée que par les commerçants honnêtes, dont l'apport dans le développement de notre vie économique doit être nécessairement assuré et facilité à l'avenir; d'où, la nécessité de prendre toutes précautions possibles pour éviter la fraude de la part des commerçants qui pourraient être tentés de considérer cette mesure comme un moyen incorrecte d'enrichissement au dépens de leurs créanciers:

Nous nous sommes donc guidés, en établissant ce projet de loi, de toutes ces préoccupations, dont l'existence se reflète dans les dispositions du projet que nous allons analyser dans les pages qui suivent.

Voici les principes directeurs de l'institution commerciale réglemmentée par ce projet: lorsque les créanciers démunis de garanties spéciales estiment dans leur intérêt d'offrir au commerçant débiteur soit un ajournement des paiements, avec ou sans remises ou réductions d'intérêts, soit même une réduction des créances et des délais de paiement, — ils doivent être à même de le faire, dès qu'ils réalisent, en faveur de cette mesure,

le consentement des trois quarts du montant total des créances, — et aussi, de pouvoir l'imposer également en vertu de cet accord ayant force de loi entre eux, au restant des créanciers qui s'y opposeraient. Toutefois il ne pouvait être accordé de possibilités illimitées quant à l'arrêt de ces conditions, car un minimum de garanties était indispensablement réclamées. Dans cet ordre d'idées, le projet prévoit pour que le concordat puisse être accordé, un pourcentage minimum, représentant 50% de la valeur des créances, et un maximum de délai pour le paiement du restant: trois ans.

Certains représentants des créanciers ont soutenu que la cote et le délai sus-indiqués constitueraient des conditions trop favorables pour les commerçants qui demandent le concordat. Cette critique n'a qu'une valeur apparente. Il ne doit être perdu de vue le fait que ce n'est pas la loi qui stipule et arrête les conditions, mais bien les commerçants, qui sont libres de fixer toute cote et tout délai jugé propices à assurer leurs intérêts de la manière la plus salutaire.

La loi ne fait que fixer une cote minime de 50%, supérieure en fait à toutes les autres cotes édictées par presque toutes les législations étrangères en vigueur, et aussi un délai maximum de trois ans. Les créanciers ne peuvent, même s'ils le voulaient, accorder une cote moindre de 50%, ni fixer un délai supérieur à trois ans.

C'est dans ces limites que les créanciers représentant 75% du montant total des créances peuvent établir les conditions estimées les plus indiquées à défendre à la fois et leurs propres intérêts, et ceux du commerçant gêné. Pour l'éventualité d'une cote concordataire offerte de 80%, nous avons jugé suffisant le vote représentant la valeur des deux tiers du montant des créances.

La cote ainsi offerte, dédommageant dans une large mesure les créanciers, nous avons jugé utile de faciliter au commerçant, dans cette hypothèse, l'obtention du concordat par la réduction de la majorité, afin de mettre aussi les intérêts de la majorité des créanciers, à l'abri des oppositions d'une minorité restreinte et qui, en la circonstance, apparaissent moins légitimes.

Le consentement de cette majorité n'entraîne, toutefois, de plein droit, le consentement de la minorité. Mais le concordat accordé grâce à la majorité, deviendra effectivement opérant dès que les autorités judiciaires, qui défendent les intérêts de la mi-

norité des créanciers et surveillent l'intérêt général, auront, à leur tour, examiné les conditions offertes et homologué le concordat.

III. L'OUVERTURE DE LA PROCÉDURE

Les art. 1—9 forment le chapitre I-er de la présente loi; il a pour titre : „L'ouverture de la procédure“. Le commerçant qui entend bénéficier d'un concordat préventif fera en ce sens une demande au tribunal qui serait compétent à statuer sur la déclaration de faillite.

Le concordat préventif étant destiné à ne protéger que le commerçant sérieux et de bonne foi, la loi exige du commerçant et des sociétés commerciales qui demandent le concordat, un exercice d'au moins trois ans de leur commerce et une raison sociale, enseigne ou brevet d'industrie régulièrement inscrits. Les Sociétés commerciales doivent, en outre, faire la preuve de leur constitution régulière. Exception y a été faite pour ceux qui avaient déjà introduit une demande de moratorium jusqu'à la date du dépôt de cette loi au Parlement.

Pour introduire une demande de moratorium, il n'est pas exigé l'exercice du commerce pendant les trois dernières années.

Il était nécessaire ainsi de faire cette exception, pour donner aux commerçants ayant introduit une demande de moratorium, la possibilité d'utiliser les dispositions de la présente loi, qui leur permet de renoncer à la procédure du moratorium et introduire une demande de concordat.

Nous en avons limité le délai au jour du dépôt de cette loi, car autrement les dispositions présentes auraient pu être aisément éludées par l'introduction de nouvelles demandes de moratorium, pendant le laps de temps écoulé entre le jour du dépôt et celui de la promulgation de la loi.

Il reste bien entendu que ceux qui auraient introduit des demandes de moratorium jusqu'à la date de la promulgation de cette loi, conservent le droit de continuer la procédure du moratorium telle qu'elle est réglementée actuellement par le code de commerce en vigueur.

Si le commerçant est mort, ses héritiers pourront, même pour conserver simplement la bonne réputation du défunt, introduire une demande de concordat préventif, à moins qu'ils n'aient renoncé à la succession; car après acceptation de celle-ci, ils de-

viennent débiteurs directs et doivent donc demander ce concordat en leur propre nom.

La demande de concordat n'équivaudra pas à un acte d'acceptation de la succession. Toutefois, du moment que le concordat a été homologué et que l'héritier continue à exercer le commerce, il est évident que cette continuation implique l'acceptation de la succession.

En cas de pluralité d'héritiers, leur consentement unanime est requis, les intérêts de la masse successorale étant ainsi mieux sauvegardés.

Exception est faite pour l'hypothèse d'un partage intervenu entre les héritiers, par l'effet duquel le fonds de commerce est tombé au lot d'un des héritiers. Dans cette hypothèse la demande pourra être introduite par l'héritier seul au lot duquel est tombé ce fonds, sans que le consentement des autres co-héritiers soit nécessaire.

Pour dissiper toute incertitude relative aux sociétés commerciales réglementées par les différentes législations aujourd'hui en vigueur en Roumanie, nous avons arrêté de façon précise quant à la décision sur les conditions du concordat, la manière dont le vote sera requis pour chaque sorte de ces sociétés.

Mais nous avons stipulé que la demande de concordat pourra être introduite par les représentants légaux de ces sociétés, avant même que le vote sur les conditions offertes fût intervenu. Les organes légaux compétents devront toutefois ratifier les conditions offertes, jusqu'à jour fixé pour l'assemblée des créanciers.

Si nous avons, au contraire, stipulé que le vote devait précéder l'introduction de la demande, nous aurions fait retarder cette dernière, souvent de manière dommageable pour les intérêts de la société.

Nous avons adopté le même système pour ce qui concerne les demandes introduites au nom du mineur par son représentant légal.

Dans sa demande, le commerçant est tenu d'indiquer la cote, le délai, les conditions offertes ainsi que les garanties personnelles ou réelles, lorsque pareilles garanties sont nécessaires pour assurer les créanciers du respect des conditions du concordat. Il doit, en outre, indiquer aussi les modalités de paiement, pour qu'elles soient soumises à l'appréciation et au vote des créanciers; ceci pour qu'il n'ait pas la latitude, une fois le concordat

homologué, de faire le règlement des créances de manière à favoriser certains de ses créanciers. Nous avons adopté ce système qui exige la précision de toutes les conditions, pour que les créanciers dûment convoqués à fin de se prononcer sur la demande, puissent être mis au courant à temps, du but de leur assemblée.

Le commerçant est obligé, en vue de faciliter l'examen de sa situation, de présenter en même temps, la preuve de l'inscription de l'enseigne, de la raison sociale ou du brevet d'industrie et les registres obligatoires régulièrement tenus pendant au moins les trois dernières années, ainsi qu'un tableau nominatif de tous les créanciers, avec indication du domicile, du montant de chaque créance et du degré de parenté de chaque créancier, au cas où semblable lien légal existerait entre créanciers et commerçants. Il devra également présenter un aperçu de sa situation commerciale et aussi la preuve qu'un tiers consent à se porter garant, — au cas où il aurait offert des garanties réelles ou personnelles.

La demande, une fois introduite, est examinée en premier lieu, au point de vue de son admissibilité de principe, par le tribunal qui la rejettera si elle ne remplit pas les conditions prévues aux art. 1 et 2 de cette loi, si le demandeur a subi une condamnation pour banqueroute, s'il n'a pas tenu les obligations prises dans le passé à l'occasion d'un concordat préventif antérieurement accordé ou encore, si, étant antérieurement déclaré en faillite il ne s'est pas encore réhabilité. La demande sera également repoussée s'il ne s'est pas écoulé cinq ans révolus depuis l'expiration du délai de paiement de la cote concordataire, dans un concordat antérieurement accordé au commerçant. Il va de soi que si le commerçant prouve le règlement, dans un concordat antérieurement obtenu, non seulement de la cote concordataire mais encore de montant total de la créance, les dispositions de l'alinéa 3 de l'article 3 ne trouvent plus leur application.

Enfin, la demande de concordat sera repoussée de même si le commerçant, dûment convoqué au jour fixé par le Tribunal pour l'examen de sa demande ne se présente pas pour la soutenir; cela suppose en effet qu'il y a renoncé.

Le Tribunal statue sur l'admissibilité de principe, en chambre du conseil. Les créanciers n'ont pas le droit d'y intervenir, du moment qu'il s'agit du simple examen de certaines conditions légales objectives. Au cas où la demande sera rejetée, le com-

commerçant seul aura le droit d'interjeter appel de l'arrêté du Tribunal. Si le Tribunal repousse la demande, il pourra, d'office, prononcer la faillite du commerçant, cas auquel les dispositions du code concernant la faillite recouvrent leur application.

La plus accerbe, parmi les critiques exprimées sur cet projet, fut précisément celle se rapportant à cette faculté accordée au Tribunal. On a instamment exigé que le Tribunal fût obligé de prononcer la déclaration de faillite, s'il repousse la demande, soit au moment de l'examen de principe, soit lorsqu'il est appelé à homologuer le concordat.

Il y a trois systèmes possibles: D'abord, le Tribunal aurait la **faculté** d'examiner si oui ou non il y a lieu à prononcer la faillite du demandeur; ensuite, le Tribunal serait **obligé** d'examiner cette éventualité, pouvant prononcer ou non la faillite, selon son appréciation; enfin, le Tribunal serait obligé, sitôt la demande rejetée, de prononcer la faillite, sans plus examiner la situation du commerçant. Ce dernier système, préconisé par quelques uns et admis dans la législation allemande, s'appuie sur la présomption de l'aveu implicite du commerçant, qui reconnaît être en état de déconfiture, au moment de l'introduction de la demande de concordat, ayant cessé ses paiements. Nous nous sommes arrêtés pourtant au système moyen, la présomption tirée de l'introduction de la demande ne nous semblant pas infaillible et indiscutable. Le Tribunal est obligé de s'y appuyer, pour examiner la situation du commerçant; mais il ne prononcera la faillite que s'il acquiert la conviction que le commerçant est réellement en état d'être déclaré failli. Admettre le système de la déclaration obligatoire, comme conséquence directe du rejet du concordat, c'aurait été mettre une entrave sérieuse au travers des demandes de concordat, le commerçant craignant fortement et à juste raison de ne pas être déclaré automatiquement en faillite une fois sa demande rejetée. Une semblable disposition légale aurait réduit le commerçant à la merci des créanciers de mauvaise foi, qui auraient pu spéculer sans vergogne la situation déjà lourde du demandeur, en lésant gravement les intérêts des créanciers de bonne foi.

Voilà les raisons qui nous ont déterminés à stipuler que le Tribunal, en repoussant la demande, doit examiner s'il y a lieu à déclarer la faillite et ne pas prendre cette grave mesure si elle ne s'impose pas nécessairement et indépendamment de la demande de concordat préventif introduite antérieurement.

Si le Tribunal admet en principe la demande de concordat, son arrêté a force exécutoire immédiate, n'étant pas susceptible d'aucune voie d'attaque de la part d'aucun intéressé.

Comme nous l'avons déjà montré, il aurait été inutile d'accorder aux créanciers le droit d'intervenir ou celui de recourir aux voies judiciaires d'attaque, étant donné que le Tribunal n'a, à ce moment-là, que le rôle de prévenir l'assemblée des créanciers si les conditions requises par la loi ne se trouvent pas satisfaites et partant le concordat ne saurait être accordé. — Ceci, demeurant indifférent à ce qu'aurait pu décider la majorité.

Le Tribunal ordonne par son arrêté la convocation des créanciers, fixant les lieu et date de leur réunion et nomme le juge délégué, chargé de conduire la procédure du concordat.

Le Tribunal arrête aussi la somme nécessaire pour couvrir les frais de procédure; ainsi que le délai dans lequel cette somme doit être consignée; il fixe également la somme perçue par l'Etat pour le recouvrement des rétributions du juge délégué, du greffier et des frais de bureau; cette somme doit être égale au 2% de la cote concordataire offerte. La procédure ne doit être poursuivie qu'après consignation desdites sommes par le commerçant. L'arrêté qui admet en principe le concordat doit, à fin d'être connu des intéressés, être inséré au „Journal Officiel” et publié dans le Bulletin de la Chambre de Commerce, par les soins du greffier. Cet arrêté devra en outre, si le commerçant possède des biens immobiliers, être envoyé au Tribunal du ressort de ces immeubles pour être inscrit sur les registres y afférents, ou au service des livres et registres cadastraux, à la même fin, — le commerçant ne pouvant plus aliéner, ni hypothéquer lesdits immeubles, à partir du jour de l'admission de principe et jusqu'au jour où le jugement d'homologation du concordat passera en force exécutoire.

Les créanciers seront avertis après admission de principe de la demande, par lettre recommandée précisant la situation du commerçant, le nom du juge délégué, la date de leur convocation et un état sommaire des conditions proposées. Les convocations des créanciers demeurant à l'étranger, seront rédigées aussi en français.

Pour parer aux difficultés qui pourraient surgir en pratique à l'occasion de la convocation des créanciers, et pour que les créanciers de l'étranger soient avertis en temps utile, nous avons exigé que l'expédition de ces lettres eût lieu cinq jours au plus.

après la date de l'admission de principe; les créanciers auront ainsi la possibilité de se faire représenter à l'assemblée des créanciers, dont la date varie entre 30 et 45 jours à partir du jour de l'arrêté préliminaire, selon l'appréciation du Tribunal.

IV. LES EFFETS DE L'OUVERTURE DE LA PROCÉDURE

(Art. 10—29)

L'ouverture de la procédure du concordat produit certains effets immédiats, quelque fût le résultat du concordat; elle en produit aussi d'autres, en cas de confirmation définitive du jugement d'homologation.

Parmi la première catégorie d'effets, nous avons envisagé en premier lieu le devoir d'empêcher légalement le commerçant d'aliéner ses biens immobiliers, ou de consentir des sûretés en vue de favoriser certains créanciers ou de se procurer des crédits dans des conditions désavantageuses aux créanciers.

Le commerçant reste à la tête de l'administration de ses opérations commerciales, mais sous le contrôle du juge délégué.

Les sommes provenant de ces opérations seront déposées au nom du juge délégué, après défalcation des sommes nécessaires à l'entretien de la famille du commerçant et des frais de toute sorte fixés par le juge. Toutefois, si le commerçant a besoin pour la sauvegarde de son commerce même, d'un emprunt ou d'une aliénation qui ne rentreraient pas dans l'exercice de ce commerce, nous avons octroyé au juge délégué la faculté de l'y autoriser.

Nous avons accordé au commerçant le droit de se plaindre devant le Tribunal, si le juge délégué lésait, dans l'exercice de son droit de contrôle et surveillance certains de ses intérêts. Son appel sera interjeté quinze jours au plus après l'arrêté du juge délégué; le Tribunal y statuera d'urgence, en chambre du conseil.

Sitôt entré en fonctions, le juge délégué est obligé de dresser un inventaire de toute la fortune du commerçant. Il devra spécialement vérifier le tableau des créanciers, y faisant, le cas échéant, les rectifications nécessaires à l'établissement d'un bilan réel.

Il dresse un tableau des créanciers et de la situation du commerçant, pouvant recourir à cet effet, aux experts et aux spécialistes. Son rapport, accompagné par les travaux ci-nommés, sera déposé au greffe du tribunal, cinq jours avant l'assemblée

des créanciers, pour que les intéressés en puissent prendre connaissance.

Au jour fixé par le Tribunal pour l'assemblée des créanciers, ceux-ci se réuniront devant le juge délégué pour discuter sur l'opportunité et sur les conditions du concordat. Si les créanciers admettent en principe l'offre de concordat, mais s'estiment peu satisfaits des conditions proposées, le commerçant pourra, de par sa propre initiative, améliorer les conditions initiales ou accepter celles proposées par les créanciers. Les sociétés et les représentants des mineurs pourront procéder de même, mais ils seront obligés de présenter, jusqu'au jour fixé pour l'homologation du concordat, la ratification des nouvelles conditions établies par les organes compétents.

Avant de rassembler les votes sur l'offre de concordat, le juge délégué procédera à la vérification des créances. Cette vérification a pour but de fixer le montant des sommes qui doivent déterminer les $\frac{3}{4}$ de la valeur des créances (proportion que doivent grouper les créanciers qui votent pour le concordat). Une fois cette vérification accomplie dans ce but-là, le juge délégué jugera sommairement les contestations, avec droit d'appel devant le Tribunal, pour le commerçant, et les créanciers, contestateurs ou contestés. Le créancier dont la créance sera définitivement exclue du droit de vote, par l'arrêté du Tribunal, garde le droit d'établir ses droits à l'égard du commerçant, par voie d'action principale.

Pour faciliter la procédure, on rassemblera le vote de tous les créanciers, qu'ils soient contestés ou non, admis ou exclus; le juge délégué calculera ainsi la proportion des votants par rapport au total des créances présentées; ensuite, lorsque le Tribunal aurait définitivement statué sur les contestations, il fera le calcul définitif pour établir si la proportion des $\frac{3}{4}$ demandée par la loi pour le vote valable du concordat est atteinte vis-à-vis du montant des créances définitivement vérifiées et admises.

Seront exclues du vote du concordat les personnes suivantes, dont les créances ne seront pas calculées pour l'établissement de la proportion des $\frac{3}{4}$:

a) les créanciers munis de créances privilégiées, garanties avec hypothèque ou nantissement; ceux-ci pourront toutefois prendre part au vote à condition de renoncer à l'hypothèque au nantissement ou au privilège. Les créances admises comme privi-

légées en matière de faillite, seront également réputées privilégiées;

b) les créanciers dont les créances en monnaie forte furent réglementées par les lois du 3 juin 1923, et du 28 Septembre 1923 ou par les conventions conclues avec les créanciers italiens belges et suisses ou par tous autres lois et accords y afférents. Ces créanciers ont déjà conclu un arrangement avec le commerçant débiteur, qui reste obligé à exécuter ponctuellement les obligations prises, qui ne doivent et ne peuvent être touchées en rien par le concordat obtenu éventuellement par le commerçant débiteur;

c) l'époux du débiteur, les ascendants et descendants, frères, oncles, neveux et cognats au même degré, ainsi que ceux qui sont devenus cessionnaires de leurs droits six mois avant la date de la demande de concordat.

Le lien de parenté entré ces créanciers et le commerçant justifie toute suspicion. Les art. 24-25 prévoient les normes du calcul de la valeur des créances. Ainsi: les obligations émises par les sociétés commerciales seront calculées d'après le cours d'émission, déduction faite de sommes payées à titre d'amortissement ou de restitution du capital. S'il y a des obligations sorties au tirage et remboursables à un taux supérieur au capital d'émission, — comme ce n'est là qu'une simple faveur accordée aux possesseurs d'obligations et non pas une somme effectivement due par la société, on fera le calcul suivant, pour déterminer la valeur réelle qui doit figurer au moment du vote du concordat:

1) On détermine le capital qui reste dû effectivement, jusqu'à la fin de l'emprunt, pour le total des obligations;

Le quotient donnera la valeur actuelle des obligations. Pour éviter les incertitudes ou difficultés de calcul, on comptera en sus un intérêt de 5%.

S'il résulte de ce calcul, pour chaque obligation, une valeur moindre que le prix d'émission, on prendra pour base ce cours même d'émission; en cas contraire le cours ainsi obtenu. Dans cette hypothèse nous n'avons envisagé que les obligations sorties au tirage pour une valeur supérieure au prix d'émission.

Le juge délégué, après avoir statué sur les contestations, rassemble les votes de tous les créanciers sur la proposition de concordat. Toutes les opérations effectuées devant le juge-suppléant seront consignées sur des procès-verbaux.

Contre la décision de la majorité des créanciers, tout créancier

pourra faire opposition, pendant quinze jours à partir de la date d'établissement du procès-verbal.

Passé ce délai nulle opposition n'est plus admissible.

Le juge délégué remet au Tribunal le dossier avec, s'il y a lieu, les appels interjetés contre ses arrêtés statuant sur les contestations surgies et les oppositions faites par les créanciers contre la décision de la majorité des $\frac{3}{4}$ des créanciers.

Le Tribunal fixera deux dates: l'une pour statuer sur lesdites contestations, en arrêtant définitivement les créances admises au vote, à l'égard desquelles doivent être calculées les $\frac{3}{4}$ dont la représentation est nécessaire; l'autre pour entendre les opposants, le juge délégué et le commerçant, vérifier si les conditions légales ont été respectées, si les garanties offertes sont sérieuses et suffisantes et si le commerçant mérite le bénéfice du concordat. Il rendra ensuite un seul jugement, statuant à la fois sur les oppositions et l'homologation.

Toute instance en déclaration de faillite, ouverte au cours de la procédure du concordat reste suspendue jusqu'à la date où le Tribunal est appelé statuer sur l'homologation.

Si le Tribunal homologue le concordat, elle sera rejetée de plein droit. Le jugement du Tribunal a force exécutoire. Il sera publié conformément à l'art. 35.

Les créanciers opposants peuvent interjeter appel devant la Cour qui ne pourra dans aucun cas surseoir à l'exécution.

Lorsque le Tribunal rejette l'homologation il doit statuer s'il y a ou non lieu à déclarer la faillite du commerçant. Si la Cour, sur appel des créanciers opposants réforme le jugement d'homologation du Tribunal et rejette le concordat, il doit renvoyer le dossier au Tribunal, pour que celui-ci apprécie s'il n'y a pas lieu à la déclaration de faillite.

V. LES EFFETS DU CONCORDAT.

(Art. 28—45)

Après homologation du concordat les attributions du juge délégué cessent, le concordat ayant force obligatoire envers tous les créanciers antérieurs à la demande de concordat. Cependant, les actes indiqués à l'art. 46 ne sauraient être accomplis que si la convention du concordat ou une autre convention obtenue postérieurement mais à la même majorité, les autorise de façon expresse.

Les actes accomplis à l'encontre de ces dispositions ne seront pas opposables aux créanciers antérieurs à la demande de concordat.

A partir du moment de l'homologation du concordat, la cote concordataire ne bénéficiera que de l'intérêt légal, même si des conventions séparément conclues y auraient stipulé le contraire.

VI. L'ANNULATION ET LA REVOCATION DU CONCORDAT.

Les créanciers pourront, dans la première année qui suivra l'homologation du concordat, demander son annulation et partant la déclaration du commerçant en faillite, s'ils prouvent que celui-ci, aurait, à fin d'obtenir le concordat, dolosivement exagéré son passif ou dissimulé une partie importante de son actif.

Lorsque le commerçant ne respecte pas les obligations prises dans la convention de concordat, les créanciers pourront également demander la révocation du concordat et la déclaration du commerçant en faillite.

Les sommes perçues par les créanciers de bonne foi ne seront pas restituées; elles seront comptées à la masse de la faillite.

L'action en annulation ou révocation sera toujours introduite devant le Tribunal compétent à statuer sur la demande de déclaration en faillite.

VII. DISPOSITIONS FINALES, PENALES ET TRANSITOIRES.

Afin de réprimer les fraudes, nous avons prévu une série de dispositions légales. Ainsi, nous avons déclaré nulles de plein droit toute promesse faite par le commerçant à certains de ses créanciers, au delà des stipulations du concordat.

Nous avons prévu des peines lourdes contre celui qui aurait obtenu le concordat à l'aide de manoeuvres frauduleuses telles que: dissimulation de l'actif, omission ou traitement de faveur à l'égard d'un créancier, présentaton de créances fictives et en général tout moyen de fraude.

Nous avons prévu également des peines pour l'expert qui intentionnellement dissimule la situation réelle du commerçant et nous avons puni comme complices tous ceux qui, sciemment, auraient aidé ce commerçant à perpétrer les méfaits qui engendraient sa propre condamnation.

Nous avons en même temps prévu le droit pour tout créancier, de pouvoir aussi réclamer du commerçant débiteur, — durant cinq années à partir du délai accordé pour l'exécution du concordat — la différence dont fut amputée sa créance en capital. Néanmoins, il doit faire preuve que la situation du commerçant s'est améliorée au point que l'actif dépassât le passif de 20%.

Ce droit repose sur le principe fondamental qu'il n'est permis à personne de s'enrichir au dépens d'autrui; dès qu'une semblable situation peut être prouvée, le commerçant est tenu à restituer aux créanciers la part de capital dont furent amputées leurs créances.

L'instance introduite par les créanciers sera formulée et jugée conformément à la procédure de droit commun. Le jugement rendu éventuellement autorisera, s'il y a lieu, les poursuites contre l'avoir du commerçant sans qu'il soit toutefois possible d'obtenir la déclaration du commerçant en faillite, du fait du non paiement de cette créance judiciaire.

Nous avons réglementé de façon transitoire la situation de certaines institutions de crédit qui avaient déjà conclu avec la majorité de leurs créanciers, vu la situation difficile du marché financier, des conventions stipulant un délai de paiement plus éloigné ou, le cas échéant une réduction des intérêts, sans réduction du capital même, — qui reste dû. Nous avons prévu dans cette situation que ladite convention deviendra opposable aux autres créanciers.

Elle offrira le paiement de ladite somme, avec les délais et intérêts stipulés par ces conventions.

Au jour fixé par les parties pour l'assemblée des créanciers, seront convoqués seul les créanciers restés en dehors de tout arrangement; les autres seront réputés présents et considérés comme ayant adhéré à la demande de concordat par simple preuve des conventions intervenues, telles qu'elles résultent des registres de la société ou de tout autre moyen légal de preuve.

Il est bien entendu que, dans cette hypothèse il suffira du vote des $\frac{3}{4}$ de la valeur totale des créances. Cette majorité pourra résulter soit de la totalisation du nombre des commerçants intéressés, soit, s'il y a lieu, en y ajoutant le vote des autres créanciers convoqués.

La présente loi, abroge les dispositions du code roumain de commerce sur le moratoire et la loi pour le concordat préventif du 16 décembre 1914, en vigueur en Bucovine. Il était donc,

nécessaire de régler la situation des commerçants ayant obtenu un moratorium en cours d'exécution et celle de ceux qui ont demandé, en Bucovine, un moratoire ou un concordat préventif.

Nous avons stipulé que ces dernières demandes seront réglementées par les dispositions des lois actuellement en vigueur, lorsque le commerçant entendra poursuivre légalement sa demande.

Le commerçant ayant obtenu un moratoire en cours d'exécution bénéficiera de ce moratoire pendant le délai accordé par le jugement qui accorde le moratoire. Néanmoins il pourra, s'il le juge plus utile à ses intérêts, introduire une demande de concordat, même avant l'expiration de ce délai.

En expliquant ainsi les motifs qui nous ont déterminés à vous soumettre ce projet de loi et les dispositions qu'il comprend, nous vous prions, M. M. les Sénateurs, de vouloir bien lui donner votre approbation.

Le Ministre de la Justice,

Garde des Sceaux,

GRÉGOIRE N. JUNIAN.

BEU Cluj / Central University Library Cluj

Präventiv-Koncordat Gesetz

inhaltend:

Das Gesetz un die Begründung

BCU Cluj / Central University Library Cluj

PRÄVENTIV - KONKORDATGESETZ

1. KAPITEL

Einleitung des Verfahrens

ART. 1. — Der Kaufmann, welcher seit drei Jahren Handel treibt und eine eingetragene Firma oder ein Industrie-Patent besitzt, kann beim Landesgericht um ein Präventiv-Konkordat ansuchen, um die Konkureröffnung abzuwenden. Dieses Ansuchen ist auch für einen verstorbenen Kaufmann, binnen einem Jahre, durch seinen Erben, der auf die Erbschaft nicht verzichtet hat, zulässig. Dieses Ansuchen wird nicht als ein Akt der Annahme der Hinterlassenschaft anzusehen sein; wenn das Gesuch genehmigt und das Konkordat gerichtlich bestätigt wurde, so bedingt jedoch das Weiterführen des Geschäfts durch die Erben die Annahme. Gibt es mehrere Erben, so ist die Zustimmung aller nötig.

Im Falle einer Erbschaftsteilung ist das Konkordat-Gesuch für den verstorbenen Kaufmann durch den Erben zu zeichnen, in dessen Anteil das in der Erbschaft des Verstorbenen befindliche Geschäftskapital fällt.

Für den Minderjährigen wird das Konkordat-Gesuch durch den gesetzlichen Vertreter eingegeben,

mit der Verpflichtung bis zum Tage des Zusammentritts der Gläubiger die Bevollmächtigung seitens der vormundschaftlichen Organe zu erhalten.

Die gesetzlich gegründeten, selbst in Liquidation befindlichen Handelsgesellschaften, können um ein Konkordat ansuchen. Das Gesuch wird von den gesetzlichen Repräsentanten der Gesellschaften eingereicht, letztere haben die Verpflichtung bis zum Datum des Zusammentritts der Gläubiger die Ratifikation des durch ihre Repräsentanten gebotenen Konkordats folgenderweise nachzuweisen:

1. Kollektiv- und Kommanditgesellschaften durch die Zustimmung aller Teilhaber.

2. Die anonymen oder Aktien- oder Versicherungsgesellschaften auf Gegenseitigkeit durch die zur Abänderung der Statuten nötigen Stimmenmehrheit gefassten Beschluss der Mitglieder-Versammlung.

3. Die Gesellschaften mit beschränkter Haftung durch die Stimmen der Mitglieder die $\frac{3}{4}$ der Quote ausmachen.

4. Die Genossenschaften durch die Stimmen von wenigstens die Hälfte der Mitgliedergesamtheit, gemäss Art. 49 des 1929-Gesetzes über die Organisation der Genossenschaften.

ART. 2. — Das Präventiv-Konkordat-Gesuch ist an das zur Konkurseröffnung zuständige Landesgericht zu richten. Im Gesuch sind anzugeben: ihre Gründe, die zur Zahlung gebotene Quote, die nicht minder sein darf als 50% der Schuldscheinforderungen, der Zahlungstermin, der nicht drei Jahre überschreiten darf, die Zahlungsweise innerhalb dieses Termins, die realen und persönlichen Garantien, die der Kaufmann den Gläubigern bietet.

Dem Gesuche muss der Kaufmann beibringen: dass seine Firma eingetragen ist oder er ein Indus-

trie-Patent besitzt; die wenigstens drei Jahre lang geführten obligatorischen Handelsbücher; ein ausführliches Verzeichnis sämtlicher Gläubiger, mit Angabe ihres Wohnsitzes und des Quantum ihrer Forderungen, sowie des Verwandtschaftsgrades, falls dieselben mit dem Schuldner in verwandtschaftlichen Beziehungen stehen, eine kurze Angabe über seine Handelstätigkeit, sowie einen Beweis, dass der dritte Gewährsmann gewillt ist Bürgschaft zu leisten, im Falle dass eine solche Garantie geboten wird.

Die Handelsgesellschaften werden ausserdem noch den Beweis ihrer regelrechten Gründung erbringen.

ART. 3. — Nach Entgegennahme des Gesuches bestimmt der Landesgerichts-Präsident den Tag der Unersuchung, der nicht 15 Tage überschreiten darf und ordnet die Vorlagung des Kaufmanns an.

Am festgesetzten Tag prüft das Gericht das Gesuch und weist es ab:

1. Wenn der Kaufmann die im vorigen Artikel angeführten Bedingungen nicht erfüllt.

2. Wenn er wegen betrügerischen Bankrotts verurteilt worden war, oder seine in einem Präventiv-Konkordat oder Falliment übernommenen Verpflichtungen nicht nachgekommen ist.

3. Wenn nicht schon mindestens fünf Jahre seit dem Ablauf des Zahlungstermins eines vorher gewährten Konkordats verflossen sind.

4. Wenn der vorgeladene Kaufmann nicht erscheint, um sein Anliegen vorzubringen.

In dieser Sitzung können die Gläubiger nicht dazwischen kommen.

ART. 4. — Das Gericht entscheidet über das

Gesuch durch einen im Beratungszimmer gefassten Beschluss.

ART. 5. — Gegen den Beschluss, der das Konkordat-Gesuch abweist, kann der Kaufmann binnen fünfzehn Tagen von dem Tage der Verkündung an gerechnet, Berufung einlegen.

Das Appellations-Gericht entscheidet nach Vernehmen des Kaufmanns ohne Aufschub in betreff der Berufung im Beratungszimmer. Im Falle die Berufung zugelassen wird, werden die Aktenstücke dem Landesgerichte zurückgeschickt, damit dasselbe in Gemässheit des Art. 7 vorgehe.

ART. 6. — Wenn das Landesgericht das Gesuch um Präventiv-Konkordat abweist, so hat es zu entscheiden, ob der Fall vorliegt, die Zahlungsunfähigkeit des Kaufmanns zu erklären. In diesem Falle kommen die die Konkurseröffnung betreffenden Verfügungen zur Anwendung.

ART. 7. — Wenn das Landesgericht das Gesuch grundsätzlich zulässig erachtet, so verfügt es durch einen unwiderruflichen Beschluss die Berufung der Gläubiger vor den beauftragten Richter, um über das Gesuch zu beraten und darüber zu entscheiden.

Das Landesgericht wird zu diesem Behufe:

- a) Einen beauftragten Richter ernennen;
- b) In einem Zeitraum von mindestens 30 Tagen und höchstens 45 Tagen von dem Datum des Gerichts-Beschlusses an, den Tag und die Stunde der Versammlung bestimmen;
- c) Wird die zur Deckung der Konkordat-Auslagen nötige Summe bestimmen, sowie auch den Termin innerhalb welchem diese Summe hinterlegt werden muss, da das Konkordatverfahren nur erst nach Hinterlegen dieser Summe begonnen werden kann.

ART. 8. — Um die für die Entlohnung des beauftragten Richters und des Gerichtsschreibers sowie für die Kanzleipesen nötigen Summen aufzubringen, wird der Staat 1% der Gesammesumme, die der Kaufmann als Konkordats-Quote, an seine Gläubiger, deren Schuldforderungen herabgesetzt wurden, zu zahlen verpflichtet bleibt, sowie 2% von der Differenz die ihm zu gute kommt, erheben. Diese Summe wird bis zum festgesetzten Termin in Gemässheit des art. 7 Lit. c hinterlegt. Das Gericht kann jedoch nach Gutdünken auch eine Ratenzahlung zugeben und anordnen dass für nötige Garantien gesorgt werde.

ART. 9. — Der Gerichtsschreiber ist verpflichtet den Beschluss des Gerichtshofes zum **Staats-Anzeiger** und der Handelskammer zu senden, damit er in deren Berichtsblatt eingerückt werde, ebenfalls an die Sektion des Grundbücheramtes oder dem Landesgericht, wo die Lage der Liegenschaften des Kaufmanns ersichtlich, behufs Eintragung in die betreffenden Register. Der Gerichtsschreiber hat dafür zu sorgen, dass das Gesuch in dem Firmen- oder Handelsregister vermerkt wird.

Die Veröffentlichung im **Staats-Anzeiger** hat mindestens 10 Tage vor dem Datum der Versammlung zu geschehen.

Dieser Beschluss wird auch an der Tür des Landesgerichts angeschlagen.

ART. 10. — Der beauftragte Richter wird durch eingeschriebene Briefe jedem Gläubiger persönlich oder dem Vetreter eine Einberufung, die in Kürze den Inhalt des Konkordat-Gesuches, die Bedingungen desselben, sowie den Ort und den Tag der Zusammenkunft der Gläubiger enthält.

Die an die im Ausland wohnenden Gläubiger ge-

sandten Einberufungen müssen in französischer Sprache verfasst sein.

Die eingeschriebenen Briefe müssen binnen fünf Tagen, vom Datum des Beschlusses an, abgesandt werden.

2. KAPITEL

Die Wirkungen der Verfahrens-Einleitung

ART. 11. — Der beauftragte Richter wird sofort nach seiner Ernennung, die Handelsbücher des Kaufmanns visieren und in denselben das Vermerk des Gerichtsbeschlusses machen und nachher dem Kaufmann zurückerstatten.

Er stellt auf Grund der geprüften Handelsbücher, der Dokumente un der gemachten Erhebungen ein Inventar des Vermögens des Kaufmanns auf, prüft das Gläubiger- und Schuldner-Verzeichnis, stellt die Summe der Aussenstände und der Schulden fest, verfasst einen ausführlichen Bericht über die wirtschaftliche Lage und das Betragen des Schuldners. Zu diesem Behufe steht es dem beauftragten Richter frei von den Interessenten die nötigen Aufschlüsse zu fordern und sich auch Sachverständiger zu bedienen.

Das Inventar, das Schuldner- u. Gläubiger-Verzeichnis werden in der Gerichtsschreiberstelle niedergelegt zur Einsichtnahme der Interessenten mindestens fünf Tage vor dem für die Versammlung der Gläubiger anberaumten Tage.

ART. 12. — Im Laufe des Präventiv-Konkordat-Verfahrens behält der Kaufmann die Verwaltung seiner Güter in den Händen; vom Augenblicke der grundsätzlichen Zulassung des Gesuches, wird aber das Geschäft unter der Beaufsichtigung des beauf-

tragten Richters weitergeführt, der sich dem Verwaltungsverfahren des Kaufmanns widersetzen kann.

Der beauftragte Richter kann nötigenfalls den Amtsrichter, in dessen Kreise sich der Wohnsitz des Kaufmanns befindet, mit dieser Beaufsichtigung betrauen.

Der beauftragte Richter wird seine Meinung in einem Beschlusse fassen von dem er den Kaufmann durch eingeschriebenen Brief unter Retourrezepte verständigt.

Der Beschluss ist vollziehbar.

Gegen denselben kann innerhalb der 15 Tagen nach der amtlichen Verständigung Berufung eingelegt werden.

Die Berufung ist beim Gerichts-Präsidenten vorzubringen.

Der Gerichtshof fällt, nach Vorladen des Kaufmanns und des beauftragten Richters ohne Verzug das Urteil.

ART. 13. — Veräußerungs-Handlungen, die nicht zu der normalen Ausübung des Handels gehören, Hypotheken, Anleihen, Unterpfand, Gewährleistung im Allgemeinen alle Handlungen über die normale Ausübung des Handels hinaus, können nicht den Gläubigern entgegengesetzt werden, wenn dieselben nicht vom beauftragten Richter auf Grund einer offensichtlichen Notwendigkeit und Nützlichkeit gut geheissen wurden.

Gegen den Beschluss des beauftragten Richters, wodurch dieser seine Genehmigung verweigert oder die vom Kaufmann gewünschten Bedingungen abändert, kann Berufung eingelegt werden im Sinne der Verfügungen des letzten Absatzes des vorigen Artikels.

ART. 14. — Vom Datum der grundsätzlichen Zu-

lassung des Konkordat-Gesuches und bis zur endgültigen, gerichtlichen Bestätigung des Konkordats, ist kein Schuldner befugt aus irgend einem aus der Zeit vor dem Beschluss des Gerichtes geltendzumachenden Grund oder Titel, mit Sequester zu belegen oder ein Sequester beizubehalten, eine gewaltsame Eintreibung vorzunehmen, irgend ein Vorrecht auf die beweglichen Güter des Schuldners zu erwerben oder Hypotheken eintragen zu lassen.

Eine Ausnahme machen die Kraft eines vor der Einleitung des Konkordat-Gesuches anerkannten Titels gemachten Hypothekar-Eintragungen.

Verjährungen und Verfälle, welche durch die oben erwähnten Handlungen unterbrochen werden könnten, bleiben aufgehoben.

Obige Verfügungen sind nicht anwendbar für direkte und indirekte Staatssteuern, sowie für hypothekare oder privilegierte Schulden.

ART. 15. — Die aus Weiterführung des Geschäfts stammenden Summen sind durch den beauftragten Richter auf seinen Namen bei der Banca Națională, Depositen-Kasse oder den Finanzverwaltungen zu hinterlegen, ausser den für den Unterhalt des Schuldners und seiner Familie nötigen Beträge, die vom beauftragten Richter festgesetzt werden.

Gegen den Beschluss des letzteren, kann der Kaufmann Berufung einlegen im Sinne des letzten Absatzes des Art. 2.

3. KAPITEL

Versammlung der Gläubiger

ART. 16. — An dem für die Versammlung der Gläubiger festgesetzten Tag präsidiert der beauftragte Richter unter Beistand des Gerichts-Schrei-

bers die Versammlung, schreitet zur Prüfung der Schuldforderungen und unterbreitet nachher den Konkordat-Vorschlag der Versammlung zur Abstimmung.

Die Gläubiger haben persönlich zu erscheinen oder sich durch eine mit einer besonderen Vollmacht versehenen Person vertreten zu lassen; die Vollmacht kann auch unter privater Unterschrift auf dem Brief, wodurch der Gläubiger verständigt wurde, ausgefolgt werden.

Diejenigen welche sich als Gläubiger angeben, jedoch nicht in dem vom Schuldner vorgelegten Verzeichnis stehen, folglich nicht zur Gläubiger-Versammlung einberufen wurden, können sich an dem für die Versammlung anberaumten Tag melden und um die Anerkennung ihrer Schuldforderungen nachsuchen.

Der Kaufmann wird vorgeladen und hat persönlich zu erscheinen, und kann von dieser Verpflichtung nur infolge einer stichhaltigen Abhaltung durch den beauftragten Richter entbunden werden; erscheint der Kaufmann nicht, so wird der Konkordat-Antrag als zurückgezogen betrachtet.

ART. 17. — Nach Verlesung des vom beauftragten Richter verfassten Berichtes, wird zur Erörterung des Konkordat-Gesuches geschritten.

Jedem Gläubiger steht es frei die Schuldforderungen anzufechten und seine Gründe vorzubringen warum dem Schuldner das Konkordat nicht zu gewähren ist oder die Anträge nicht anzunehmen sind.

Der Kaufmann wird die nötigen vom beauftragten Richter geforderten Aufklärungen geben; er kann die Schuldforderungen anfechten und die Behauptungen der Gläubiger widerlegen.

Der beauftragte Richter entscheidet in einem Protokoll über alle Einsprüche.

Wenn die Gläubiger mit der durch Art. 19 geforderten Stimmenmehrheit grundsätzlich das Konkordat genehmigen, jedoch die gestellten Bedingungen ändern, so kann der Kaufmann die neuen Bedingungen annehmen, oder selbst neue Vorschläge machen, das erste Angebot verbessernd. In beiden diesen Fällen können die neuen Vorschläge genehmigt oder auch von dem Handelsgesellschaften gemacht werden, mit der Verpflichtung jedoch am Tage der gerichtlichen Bestätigung des Konkordats den Beweis der Ratifizierung im Sinne des Art. 1 beizubringen.

ART. 18. — Falls die Erörterungen nicht an einem Tag beendet werden können, so werden sie am folgenden Werktag fortgesetzt, ohne jede andere Verständigung der Abwesenden und so weiter bis zur Beschlussfassung.

ART. 19. — Der Beschluss über das Konkordat wird durch die Stimmen der Gläubiger gefasst, die $\frac{3}{4}$ der gesamten nicht privilegierten und nicht garantierten Hypotheken oder Pfand-Schuldforderungen darstellen.

Wenn die Quote wenigstens 80% ausmacht, so genügt eine Stimmenzahl, die $\frac{2}{3}$ der gesamten Schuldforderungen darstellt.

Der Beschluss wird die Quote, den Termin, die Zahlungsweise und alle anderen von den Gläubigern angenommenen Bedingungen enthalten.

ART. 20. — Es gelten als privilegierte und folglich von der Votierungen des Konkordats ausgeschlossen auch die in Bankrott-Angelegenheiten als privilegiert anerkannten Schuldforderungen.

ART. 21. — Die Gläubiger, die ein Vorzugsrecht auf das Vermögen des Schuldners haben, können an

der Abstimmung teilnehmen, wenn dieseiben auf die Hypothek, auf das Unterpfind oder Privilegium verzichten. Die Teilnahme an der Abstimmung bedeutet Verzicht. Die Wirkungen dieses Verzichtes hören von Rechts wengen auf, wenn das Präventiv-Konkordat nicht zustande kommt oder nachher annulliert wurde.

Die durch Sequester, Zwangs-oder Garantienvolziehungen in den letzen 60 Tagen vor der Eingabe des Konkordatgesuches erworbenen Vorzugsrechte hören von Rechts wegen nach der Genehmigung des Gesuches auf, mit Ausnahme der Vorzugsrechte für Staats-Schulden. Falls das Präventiv-Konkordat nicht genehmigt wird oder nach dessen Genehmigung annulliert wurde, treten diese Rechte wieder in Kraft.

ART. 22. — Der Gatte des Gläubigers, die Blutsverwandten in aufsteigender und absteigender Linie, Brüder, Onkel, Enkel, Neffen und Verwandte desselben Grades, diejenigen die sechs Monate vor dem Datum des Konkordat-Gesuches die Rechte obiger übernommen haben, sowie auch Gläubiger, die es nach dem grundsätzlichen Zulassen des Konkordats geworden sind, können an den Konkordat nicht teilnehmen und ihre Schuldforderungen werden nicht mitgerechnet bei der Feststellung des nötigen $\frac{3}{4}$.

ART. 23. — Die von dem Schuldner eingestandenen und im Augenblick des Konkordat-Gesuchs bestehenden Leistungen in Geld, werden als fällig angesehen und tragen keine Zinsen mehr in den Beziehungen zwischen den Gläubigern.

Um das Quantum der zinslosen Schuldforderungen festzustellen, werden die gesetzmässigen Zinsen abgezogen, berechnet vom Datum des Präven-

tiv-Konkordat-Verfahrens bis zum Datum ihrer Fälligkeit.

Die Schulforderungen die zu keine Leistungen in Geld berechtigen, oder deren Quantum nicht im Gelde des Landes bestimmt ist, werden nach ihrem Werte am Tage des Einreichens des Konkordat-Gesuches berechnet.

ART. 24.—Obligationen, herausgegeben von einer Gesellschaft, welche des Präventiv-Konkordat nachgesucht hat, werden zu ihrem Emissionswert berechnet unter Abzug der als Amortisation oder Kapital-Rückerstattung gezahlten Beträge.

Die zu einer höheren Summe als ihr Emissionswert ausgelosten Obligationen werden zu dem äquivalenten Wert des Kapitals berechnet, der erreicht wird indem man denselben zum gegenwärtigen Wert reduziert auf Grund 5% Zinsens Zinsen der Gesamtsumme der noch nicht ausgelosten Obligationen berechnet.

Der Wert einer jeden Obligation ist durch die Quote gegeben, die sich ergibt, indem man das Kapital durch die Anzahl der Obligationen dividiert.

In keinem Falle dürfen diesen Obligationen ein minderere Wert als der Emissionspreis beigelegt werden.

ART. 25. — Ausgeschlossen vom Votieren des Konkordats sind diejenigen Gläubiger, deren Schulforderungen in Goldwert durch das Gesetz vom 3. Juni 1923, das Gesetz vom 21 September 1923 und durch die Konventionen mit den italienischen, belgischen und schweizer Gläubigern oder durch andere diesbezügliche Gesetze oder Uebereinkommen geregelt wurden.

Das Quantum dieser Schulforderungen ist ausgeschlossen von der Berechnung des Betrages, der

die Passiva totalisiert, welche das Votieren des Konkordats zu bestimmen hat.

Die Rechte dieser Gläubiger bleiben im Ganzen unberührt von dem durch den Schuldner erlangten Konkordat.

ART. 26. — Der beauftragte Richter wird ein von ihm gezeichnetes und vom Gerichtsschreiber gezeichnetes Protokoll aufnehmen, das folgendes enthält:

a) Die summarische Widergabe der Verhandlungen;

b) Eine Tabelle der Quote der abstimmenden Gläubiger, mit Angabe des Namens eines jeden, der Art und Weise wie er seine Stimme abgab und die Spezifizierung der angefochtenen Gläubiger;

c) Die Entscheidung über die angefochtenen Gläubiger;

d) Beschluß über den Konkordats-Antrag.

ART. 27. — Der Gläubiger, der Einspruch gegen das Konkordat erhebt, ist verpflichtet die Gründe seines Einspruchs schriftlich zu formulieren und das Schriftstück innerhalb zehn Tagen nach dem Datum der Aufnahme des Protokolls beim beauftragten Richter abzugeben, und seinen Wohnsitz in der Residenzstadt des Landesgerichts zu wählen, sonst ist sein Einspruch ungültig.

Nach Ablauf dieses Termins ist kein Einspruch mehr zulässig.

4. KAPITEL

Gerichtliche Bestätigung des Konkordats

ART. 28. — Die anfechtenden Gläubiger, die Angefochtenen, sowie auch der Kaufmann können innerhalb 15 Tagen vom Tage des Beschlusses an

gegen die vom beauftragten Richter hinsichtlich der Anfechtungen gefassten Entscheidung Berufung einlegen. Die appellirenden Gläubiger sind verpflichtet ihren Wohnsitz in der Residenzstadt des Landesgerichtes zu wählen, sonst ist ihre Berufung ungültig. Die Berufungen werden bei dem beauftragten Richter vorgebracht.

ART. 29. — Nach Ablauf des Berufungs-Termins, überreicht der beauftragte Richter dem Landesgericht die Dokumente samt allen eingereichten Schriftstücken mit allen Einsprüchen gemäss Art. 27 und allen Berufungen gemäss Art. 28.

ART. 30. — Das Landesgericht bestimmt innerhalb der 10 Tagen nach Empfang der Dokumenten den Termin für die Verhandlung der Berufungen gegen Anfechtungen, und innerhalb weiterer 20 Tagen den Termin für die Verhandlung der Einsprüche und für die gerichtliche Bestätigung des Konkordats.

Die interessierten Parteien werden durch eingeschriebene, fünf Tage vor den Termin abgeschickte Briefe vorgeladen.

Der Kaufmann wird aufgefordert zwei Tage vor dem für die gerichtliche Bestätigung des Konkordats anberaumten Termin dem Landesgericht die Handelsbücher einzusenden, um seine Tätigkeit seit dem Datum seines Konkordats-Gesuches prüfen zu können.

ART. 31. — An dem für die Verhandlung der Anfechtungen anberaumten Tag, beschliesst das Landesgericht, nach Anhören der Anfechter und des Kaufmannes, im Beratungszimmer, in einer einzigen Beschlussfassung über sämtliche Anfechtungen.

ART. 32. — Dem angefochtenen Gläubiger, dessen Schuldforderungen von der Abstimmung ausgeschaltet wurde, steht das Recht zu, wenn das Konkor-

dat endgültig bestätigt ist, seine Schuldforderungen dem Schuldner gegenüber geltend zu machen, im Wege einer Hauptklage und nur bis zum Belaufe der Konkordats-Quote.

ART. 33. — An dem für die Verhandlung der Einsprüche anberaumten Tag, beschliesst das Landesgericht, im Beratungszimmer, nach Anhören der Beschwerdeführer und des beauftragten Richters, in einer einzigen Beschlussfassung über die Einsprüche und bestätigt das Konkordat, wenn es fest gestellt hat, dass es die gesetzlichen Bedingungen erfüllt, dass die gebotenen Garantien ernst und hinreichend sind und der Kaufmann der Gewährung eines Konkordats würdig befunden wurde.

Das Landesgericht wird gleichzeitig die Person bezeichnen, die berechtigt ist im Namen der Gläubiger die gebotenen Garantien zu fordern.

ART. 34.—Innerhalb 5 Tagen nach dem Beschluss des Landesgerichtes werden die Formalitäten für die Garantieleistung erfüllt.

Die Garantie-Urkunden sind Stempel- u. Gebührenfrei.

ART. 35. — Der Spruch des Landesgerichts ist vollstreckbar, sobald festgestellt ist, dass die im Art. 34 vorgesehenen Verpflichtungen erfüllt sind.

Der Urteils-Spruch wird dem Staats-Anzeiger („Monitorul Oficial“) zur Veröffentlichung zugeschickt, der Handelskammer, um denselben öffentlich anzuschlagen und der Grundbuchsektion oder dem Landesgericht in dessen Bezirk sich die Liegenschaft des Kaufmanns befindet, um in die betreffenden Reglster eingetragen zu werden. Dieser Urteils-Spruch wird auch an de Türe des betreffenden Gerichtes afichiert.

ART. 36. — Wenn das Landesgericht die gericht-

liche Bestätigung verweigert, so wird es auch entscheiden ob Anlass vorhanden ist, die Zahlungsunfähigkeit des Kaufmanns auszusprechen.

ART. 37. — Gegen das Urteil, wodurch das Landesgericht das Konkordat verweigert, kann der Kaufmann innerhalb 15 Tagen von dem Auspruche an, Berufung einlegen.

Die Berufung wird beim Gerichtsschreiber-Amt vorgebracht und der beauftragte Richter und die anfechtenden Gläubiger gleichzeitig mit der Vorladung davon verständigt.

ART. 38. — Gegen das Urteil, welches die Anfechtungen abweist und das Konkordat bestätigt, können innerhalb 15 Tagen von dem Anspruche an, die Gläubiger, die gegen das Konkordat waren, Berufung einlegen.

Die Berufung wird beim Gerichtsschreiber-Amt vorgebracht und der beauftragte Richter, und der Kaufmann gleichzeitig mit der Vorladung davon verständigt, indem die Verfügungen des Art. 28 erfüllt werden.

ART. 39. — Das Appellations-Gericht verhandelt und beschliesst über die Berufungen im Beratungszimmer.

Im Falle das Appellations-Gericht die Berufung der anfechtenden Gläubiger zulässt und das Konkordat-Gesuch abweist, so werden die Akten dem Landesgericht übersandt, um das Urteil gemäss Art. 36 zu fällen.

ART. 40. — Wenn im Laufe des Konkordat-Verfahrens ein Konkursöffnungs-Antrag anhängig ist, so wird derselbe eingestellt. Die berufene Instanz über das Konkordat zu beschliessen wird den

nöch sich auch über diese Anträge äussern in Gemässheit des Art. 36, im Falle dieselbe die Bestätigung des Konkordats abweist.

5. KAPITEL

Die Wirkung des Konkordates

ART. 41. — Sobald das Endurteil zur Bestätigung des Konkordats gefällt ist, hört das Amt des beauftragten Richters auf.

ART. 42. — Das Bestätigungs-Urteil macht das Konkordat obligatorisch gegenüber allen vor dem Konkordat-Gesuche gemeldeten Gläubigern.

Die Gläubiger, obwohl sie freiwillig dem Konkordat beigestimmt haben, bewahren alle ihre Rechte gegenüber der gegenseitigen Verpflichtungen, Gewährsmännern des Schuldners und den Verpflichtungen auf dem Regresswege.

Die Rechtswohlthat des Konkordats Gesellschaften zugesprochen, die Mitglieder mit unbeschränkter Haft haben, kommt auch diesen letzteren zu gute. Das Bestätigungs-Urteil bildet einen exekutorischen Titel für die Forderung eines jeden Gläubigers.

ART. 43. — Während der ganzen Dauer des durch das Konkordat festgesetzten Zahlungstemins können niederere als die gesetzlichen Zinsen stipuliert oder gänzlicher Nachlass der Zinsen für die durch die Wirkung des Konkordats herabgesetzten Schuldforderungen gewährt werden.

Wen solche Stipulationen nicht bestehen, so gelten die gesetzlichen Zinsen, ausser dem Falle dass die vorherigen Abkommen zwischen Gläubiger und

Schuldner mindere Zinsen vorsehen, in diesem Falle gelten diese letzteren Zinsen.

ART. 44. — Bis der Schulner nicht gänzlich allen seinen Konkordat-Verpflichtungen nachgekommen ist, darf er seine Liegenschaften nicht veräußern oder hypothekieren, pfänden oder über sein Vermögen verfügen, als wie es seine Geschäftsart erheischt, als im Rahmen der verschiedenen Stipulationen der Konkordats-Uebereinkommen.

Handlungen, die obigen Verfügungen zuwiderlaufen, können den Vorkonkordats-Gläubigern nicht entgegengestellt werden.

ART. 45. — Wenn der Kaufmann in Konkursgeraten ist, bevor er alle seine aus dem Konkordat sich ergebenden Verpflichtungen nachgekommen ist, so sind die Gläubiger nicht verpflichtet die auf Grund des Konkordats empfangenen Beträge zurückzuerstatten. BCU Cluj / Central University Library Cluj

6. KAPITEL

Annulierung und Widerruf des Konkordats

ART. 46. — Innerhalb eines Jahres von der Bestätigung des Konkordats an kann jeder Schuldner die Annulierung des Konkordats und die Konkurs-eröffnung gegen den Kaufmann forden, wenn er den Beweis erbringen kann, dass der Kaufmann betrügerisch die Passiva übertrieben, oder einen Teil seiner Aktiva verhehlt hat.

ART. 47. — Im Falle dass die Kaufleute, Gewährsmänner, Bürgen die im Konkordat-Abkommen figurierten, nicht die im Konkordat befindlichen Bedingungen erfüllt haben, so kann ein jeder Gläubiger beim Landesgericht das Aufheben des Konkordats

und die Konkurseröffnung gegen den Kaufmann fordern.

ART. 48. — In Fällen die in den vorigen Artikeln angeführt sind, haben die Gläubiger ihre vollen Schuldforderungen bei der Falliment-Masse geltend zu machen, abzüglich die als Konkordats-Quote empfangenen Beträge; für den noch nicht eingegangenen Teil werden alle reele und persönliche, im Konkordat festgesetzte Garantien beibehalten.

7. KAPITEL

Straf-Uebergangs-und Endbestimmungen

ART. 49. — Jedes vom Kaufmann einem seiner Gläubiger gegebene Versprechen ausserhalb der Konkordat-Bestimmungen sind null und nichtig.

ART. 50. — Die Gläubiger, deren Schuldforderungen durch das Konkordat herabgesetzt wurden, haben Klagebefugnis gegen den Kaufmann für den reduzierten Teil der Schuldforderung jedoch ohne Anspruch auf Zinsen.

Diese Klage kann nur nach Ablauf des durch das Konkordat für die Befriedigung aller Konkordats-Gläubiger festgesetzten Termins eingebracht werden. Sie ist 5 Jahre nach diesem Termin verjährt.

Die Klage ist nur dann zulässig, wenn der Kläger den Beweis erbringen kann, dass die Aktiva des Kaufmanns um 20% höher ist als die Passiva.

ART. 51. — Auf Grund des nach den Bestimmungen obigen Artikels erworbenen Titels, kann man keine Konkurseröffnung gegen den Kaufmann fordern.

ART. 52. — Es hat eine Geldstrafe von 100.000 Lei und bis 2 Jahre Gefängnis jeder Kaufmann verwirkt, der um ein Konkordat zu erlangen:

1. Einen Teil seiner Aktiva Verhehlt hat.

2. Auf betrügerischer Weise einen seiner Schuldner nicht angegeben, oder einen Teil derselben begünstigt hat.

3. Ist mit einem oder mehreren Schuldnern übereinkommen, ihnen eine höhere Quote als die er dem Gerichte zur Bestätigung angegeben hat zu zahlen.

4. Hat fingirte Schuldforderung in die Handelsbücher, Bilanz und Gläubiger-Verzeichnis eingetragen, um auf diese Weise die erforderliche konkordatar Mehrheit zu bilden.

5. Irgend einen betrügerischen Akt begangen, um sich vor dem Konkurs zu retten.

ART. 53. — Die endgültige Verurteilung des Kaufmannes in Gemässheit des vorigen Artikels hat die rechtliche Konkursöffnung gegen denselben zur Folge. Zu diesen Behufe sendet das Strafgericht die Akten dem zuständigen Landesgericht zu.

ART. 54. — Der Sachverständige, welcher im Ausüben seiner Aufträge geflissentlich die wahre Lage des Kaufmanns und die ausgeführten Operationen verheimlichte, verwirkt 6 Monate Gefängnis und eine Geldstrafe bis 50.000 Lei.

ART. 55. — Alle diejenigen welche den Kaufmann zur Ausführung einer der in den vorigen Artikeln angeführten Handlungen verholfen haben, werden als Mitschuldige bestraft.

ART. 56. — Wenn eine Handelsgesellschaft vor Inkrafttreten dieses Gesetzes, von einem Teil seiner Gläubiger einen Zahlungsaufschub für den ganzen Schuldenbetrag mit Zinsenermassigung erlangt hat, so kann dieselbe das Konkordat zu den in diesem Gesetz enthalten Bedingungen beanspruchen, indem sie zur Gläubiger-Versammlung als Votum die Uebereinkommen vorlegt, so wie dieselben aus den Handelsbüchern oder sonstigen Beweisführungen hervorgehen.

Für die in diesem Artikel gemeinter Handelsgesellschaften wird, abweichend vom Art. 8, die Summe der vom Staate zu behebenden Kosten auf 1% vom Geschäfts-Kapital festgesetzt.

An den für die Versammlung anberaumten Tag werden nur diejenigen Gläubiger vorgeladen, mit denen keine Vereinbarung besteht.

ART. 57. — Derjenige welcher ein Moratorium erlangt hat, kann um ein Präventiv-Konkordat unter den in diesem Gesetze vorgesehenen Bedingungen einkommen.

ART. 58. — Kaufleute, die bis zum 11 Junie 1929 ein Gesuch um ein Moratorium eingereicht haben, können ein Konkordat beanspruchen, selbst wenn sie drei Jahre vor dem Gesuche keinen Handel mehr betrieben haben.

ART. 59. — Vom Tage des Inkrafttretens dieses Gesetzes werden alle das Moratorium betreffenden Bestimmungen des Handelsgesetzbuches, sowie diejenigen des Gesetzes über Präventiv-Konkordate vom 10 Dezember 1914 in der Bukowina ausser Kraft gesetzt.

Die Bestimmungen dieser Gesetze reglementieren nur noch die Zahlungsaufschub-oder Konkordatgesuche, die zwangsweise bis zur Bekanntmachung dieses Gesetzes eingereicht wurden, im Falle der Kaufmann auf sein Gesuch bestehen sollte.

ART. 60. — Alle in diesem Gesetze vorgesehenen Termine sind als freie Tage anzusehen.

ART. 61. — Alle Gesetze und Verordnungen die diesem Gesetze widersprechen sind ausser Kraft gesetzt.

Justiz-Minister, **GR. N. IUNIAN.**

Begründung

Im Erfüllen einer seiner wichtigsten Missionen, die ihm sein organisches Gesetz zuerkennt, hat der Gesetzgebende Rat das Ausarbeiten eines Projekts über die Revision und Vereinheitlichung des Handelsgesetzbuches unternommen.

Dieses wichtige Werk geht seiner Vollendung zu.

Ein Unternehmen von so grosser Bedeutung, welches die Beziehung unseres gesamten Handelslebens zu regeln berufen ist, und den Charakter eines dauernden Werkes tragen soll, erfordert das Mitwirken aller kompetenten und interessierten Organe.

Sobald der Vorentwurf zum Gesetze, von dem Gesetzgebende Rat ausgearbeitet, vollständig vorliegen wird, wird es daher einer eingehenden Durchberatung unterzogen, um also unter Berücksichtigung aller gemachten Bemerkungen und Vorschlägen zur Revision des Vorentwurfs und zur Abfassung ihrer endgültigen Form zu schreiten, in der derselbe den gesetzgebenden Körperschaften, in der nächsten Session, zur Durberberatung unterbreitet wird.

So dringend auch das Bedürfnis auch sei, diese Reform in ihrer Gesamtheit schleunigst zu verwirklichen, so gilt doch vor allem das Interesse, dass dieselbe so viel als möglich den realen Bedürfnissen angepasst sei welche diese Gesetzgebung erfordern, und die Verzögerung in der Unterbreitung des Vorentwurfs ist von einem höheren Interesse bedingt.

Es gibt aber Sachen, deren Regelung, obwohl si ja in das Handelsgesetzbuch einverleibt wird, eine schleunige Lösung fordern. So verhält es sich dem die Organisierung des Präventiv-Konkordats betreffenden Teil, dessen Regelung keinen Aufschub mehr duldet, ohne die sowohl die Lage der durch Umstanden, die sie nicht ändern konnten, in Not geratenen Kaufleute, als auch die Interessen der Gläubiger zu gefährden

In letzter Zeit wurde wiederholt die dringende Forderung an uns gestellt, ein Gesetz zu schaffen zum Schutze der redlichen in Not geratenen Handelsleute, denen man nichts in der Führung ihre Geschäfte oder ihrer Unternehmung vorwerfen kann.

Was jedoch besonders die Notwendigkeit einer dringenden gesetzlichen Intervention fühlbar machte, ist die schwere Notlage in der sich die Kaufleute in Siebenbürgen befinden.

In der Tat besteht im Altreich das durch die Bestimmungen der Art. 438—844 des rumänischen Handelsgesetzbuches geregelte Moratorium. In der Bukovina besteht das durch das oesterreichische Gesetz vom 10 Dezember 1914 eingeführte Präventiv-Konkordat, und der Banat hat auch sein auf Grund des ungarischen Gesetzes von 1916 eingeführte Präventiv-Konkordat. Die Resultate, welche die Anwendung dieses Gesetzes brachten, waren schlecht. Die Ursache ist in der Mangelhaftigkeit des Gesetzes zu suchen, das keine minimale Quote vorsah. Diese ermöglichte Konkordatabschlüsse mit sehr niedrigen Quoten zum Nachteile der Minderheitsgläubigern, und die Art wie die Kontrolle geregelt war erleichterte des öftern die Verschwendung zum ausschliesslichen Nutzen des Vermögenscurators auch der letzten Reserven, die wenigstens ein teilweises Schadloshalten der unbefriedigten Gläubiger garantiert hätte. Infolge dieser Feststellung wurde das ungarische Präventiv-Konkordat durch das Journal des Ministerrates vom 12 März 1925 aufgehoben.

Wie die Sachen standen, hatte der notleidende ehrliche Kaufmann in Siebenbürgen und im Banat kein legales Mittel zur Hand, um das Unheil der Konkursöffnung abzuwenden.

Selbst wenn die Gläubiger in ihrer Mehrheit die Lage des Kaufmanns und sein eigenes Interesse richtig auffassend, bereit gewesen wären, dem notleidenden Kaufmann entgegenzukommen und eine Reduktion zu gewähren, so wurde ihre Absicht vereitelt und ihre Interessen missachtet, durch den blossen Einspruch eines oder mehrer Gläubiger, selbst wenn dieselben nur eine verschwindende Minderheit, 5% oder noch weniger, der wirklichen Wertes der Aussenstände darstellten.

Um einen Begriff von dem Unheil zu haben den der Mangel einer Einrichtung anrichtete die dem Kaufmann in Siebenbürgen und im Banat die Möglichkeit geboten hätte, der Konkursöffnung abzuwenden, erlauben wir uns hier eine Stelle

aus einer von der Vereinigung siebenbürger und Banater Gläubiger dem Ministerium überreichte Denkschrift zu wiedergeben:

„In Ermangelung von Bestimmungen um Konkursöffnungen vorzubeugen, werden ungeheuerere Vermögen verschwendet zum Nachteile der einheimischen sowohl als auch der ausländischen Gläubiger, und Privat-Konkordate werden meistens mit unkorrekten Mitteln abgeschlossen und die Gläubiger sehr ungleichmässig befriedigt.

Dies sind Zustände die sehr das Sinken der käufmännischen Sitte und Redlichkeit und die unehrlichen Handlungen betrügerischer Schuldner zum Nachteile der Gläubiger fördern.

Die Ursache all dieser Misstände ist in dem Faktum zu suchen, dass das Konkursverfahren das ganze Vermögen des Falliten aufzehrt und folglich die Gläubiger das Nachsehen haben. Anbei überreichen wir das genaue Verzeichnis der Konkursfälle die beim Cluj-er Landesgericht im Flusse sind seit dem Regimwechsel, woraus zu ersehen ist dass von 36 Zahlungsunfähigkeitsfällen, die Gläubiger nur in einem Fall 5% erhielten in allen andern leer ausgingen. Dies ist um so bedauerlicher als unter diesen Konkursfällen einige mit einem ganz bedeutenden aktiven Patrimonium eröffnet wurden. So z. B. im Falle 7 war das aktive Patrimonium am Datum der Prozedureinleitung über einer Million Lei. Das Los aller war aber dasselbe: nach kürzerer oder längerer Zeit, meldete der Massenkurator der Instanz, dass die Konkurskosten die ganze Konkursmasse aufgezehrt haben, und da kein weiteres Vermögen mehr vorhanden war stellte das Konkursverfahren ein.

Dies, nämlich dass das Konkursverfahren ohnmächtig ist, wurde natürlich offenkundig und dieser Umstand ermöglichte es den unredlichen Schuldnern ihre Gläubiger zu übertrumpfen. Die Lage ist heute so, dass nicht der Gläubiger den Schuldner mit der Konkursöffnung droht, sondern umgekehrt der Schuldner den Gläubiger, indem er ihm das Messer an die Kehle setzt, entweder den von ihm gebotenen Vergleich anzunehmen — der meistens ungerecht ist — oder er wird selbst die Konkursöffnung fordern, und die Gläubiger sind ausgesetzt keinen Heller von seiner Schuld zu bekommen. Angesichts der heutigen schweren wirtschaftlichen Lage, kann der Gläubiger nicht Summen verloren gehen lassen, die wenigstens teilweise gerettet werden können, und er ist gezwungen solche Handlungen des Schuldners ruhig hinzunehmen —

wodurch dieser sein Vermögen den Gläubigern entzieht — und auf den Vergleich einzugehen”.

Eine gesetzgeberische Intervention war folglich unumgänglich notwendig um der Notlage in Siebenbürgen und in Banat abzuhelpfen. Diese Intervention erheischte aber, der Staatsverfassung gemäss, die vorherige Vereinheitlichung der diesbezüglichen Gesetze. Wir haben zu wählen zwischen dem durch das rumänische Handelsgesetz geregelte Moratorium und dem Präventiv-Konkordat, das heute in der Bukowina in Anwendung ist; wir entschlossen uns ohne Zögern für das Präventiv-Konkordat, eine in allen Beziehungen dem Moratorium überlegene Einrichtung.

Das durch das rumänische Handelsgesetzbuch (Art. 834—844) geregelte Moratorium hat nicht die vom Gesetzgeber erhofften Resultate gegeben. Zu diesem nimmt gewöhnlich ein Kaufmann seine Zuflucht, der seinen Verpflichtungen nicht mehr nachkommen kann, obwohl seine Aktiva höher ist als die Passiva. Die Schwankungen der Werte brachten es mit sich, dass viele Handelsleute, deren Vermögenteils in Liegenschaften bestanden, das der wahre Wert ihres Vermögens stieg, dessen Realisierung aber auf Schwierigkeiten stiessen. Da das Handelskredit sich hauptsächlich auf Flüssigkeit begründet, eröffnen die Banken nur ungern Kredite auf Hypothekar-Garantien, während das Verpfänden der Waren die normale Entwicklung des Handels hemmt.

Noch weniger konnte der Kaufmann einen offenen Kredit hoffen während der finanziellen Krisen. Unter diesen Umständen konnte der Kaufmann nicht seinen Zahlungsverpflichtungen nachkommen, obwohl seine Aktiva die Passiva überstieg.

Dennoch bot das Moratorium dem Kaufmanne die Möglichkeit seine Zahlungen auf sechs Monate oder auf ein Jahr hinauszuschieben. Falls aber der Kaufmann bis zum Ablauf der Frist nicht den Beweis erbringen konnte, das er alle seine Gläubiger befriedigt hat, musste derselbe Fallit erklärt werden. Der Termin von einem Jahre war zu kurz, und der Kaufmann durch die Erfüllung seiner durch das Moratorium eingegangenen Verpflichtungen in Anspruch genommen, wurde von dem normalen Betreiben seines Handels abgelenkt, so dass sehr oft der Termin ablief, die Liegenschaften nicht veräussert werden konnten und folglich der Kaufmann Fallit erklärt wurde.

Das Konkursverfahren erschwerte die Flüssigmachung der Aktiva und die Liquidierung erfolgte unter unvorteilhaften Bedingungen. Dazu kamen noch die Prozedurspesen, so dass die Gläubiger aus dieser Zwangsliquidierung einen Teil ihrer Schulforderungen realisieren konnten.

Das Moratoriumverfahren hat auch noch andere Mängel:

Wenn den Kaufmann keine Liegenschaften hatte und seine Aktiva nur aus Waren und Schuldner bestand, kam man manchmal durch Expertise zu einer Schätzung die ergab das die Passiva höher ist als die Aktiva, und der Kaufmann, der seinen Handel unter der Kontrolle der Gläubiger-Kommission weiterführt, hat wenig Koffnung die Aktiva in der Zeit des Zahlungsaufschubs realisieren zu können.

Durch die inzwischen an einigen Gläubigern geleisteten Zahlungen wurde eine ungleiche Situation unter den Gläubigern geschaffen.

In dieser Lage waren die Gläubiger genötigt auf einen Teil ihrer Schulforderungen zu verzichten, während der Kaufmann, um eine Verlängerung des Moratoriums über die gewährten sechs Monate, legte dem Landesgerichte als Beweis, das er einen beträchtlichen Teil seiner Passiva abgezahlt hat, Schulforderungen vor, die in Wirklichkeit herabgesetzt waren, und erreichte auf diese Weise ein zweites Moratorium zum Nachteile der unbezahlt Gläubiger, die der Herabsetzung nicht zugestimmt haben.

Die Gesetzbestimmungen waren nicht in Wirklichkeit angewendet und das Ergebnis des zweiten Moratoriums war in den meister Fällen Konkursöffnung.

Die Gerichte bemühten sich dieses Übel zu mildern indem sie den Schuldner verpflichteten monatliche Verzeichnisse der proportional an die Gläubiger geleisteten Zahlungen vorzulegen. Diese Verzeichnisse naskierten jedoch entweder Gläubiger, Mitglieder der Kommission, die antizipando befriedigt wurden, oder diejenigen die eine Reduktion zugegeben haben.

Betrachtet man die Ergebnisse des Moratoriums in den letzten fünf Jahren, so findet man folgende Angaben beim Ilfover Tribunal: Im Zeitraume 1 Januar 1924 bis 1 Januar 1929 wurden 156 Moratorien zugelassen. Davon wurden 64 Kaufleute fallit erklärt, die übrigen 92 konnten zu einem Ue-reinkommen mit den Gläubigern gelangen. Dazu kommen aber in diesem Zeitraume noch tausende von Fallimente die kein Moratorium erlangen konnten.

Aus obiger Darlegung ist ersichtlich, dass das Moratorium die Konkurseröffnungen nicht beseitigen konnte, denn die meisten Handelsleute verfügten über keine die Passiva übertreffende Aktiva, während andere aus oben erwähnten Gründen entweder zum Falliment oder durch Herabsetzung der Schuldforderungen zu einer Verständigung mit den Gläubigern gelangten.

Die Rechts wohlthat des Moratoriums konnte mithin nicht ihre Wirkung tun, wegen des Grundsystems, da die Zubassung des Moratoriums vom Vorhanden einer die Aktiva übersteigende Passiva bedingt wird.

Daher erachteten wir dass die Moratorium-Einrichtung aus unserem Handelsgesetzbuch beseitigt und als rechtfertigende Massnahme im ganzen Bereiche des Landes das Präventiv-Konkordat eingeführt werden muss.

Übrigens ist die Moratorium-Einrichtung nur noch in wenigen Ländern beibehalten worden, darunter Holland (Handelsgesetzbuch Art. 900—922) und in Belgien ausser dem durch das Handelsgesetzbuch geregelte Moratorium (Art. 593—614) besteht noch ein Gesetz über das Präventiv-Konkordat vom 29 Juni 1887.

In der Gesetzgebung verschiedener Länder ist das Bestreben, bemerkbar, das Präventiv-Konkordat oder ein Verfahren des Grundprinzipien denen des Präventiv-Konkordats nähere, einzuführen. Eine flüchtiger Blich in die in andern Staaten geltenden Gesetze, wird uns darüber aufklären.

In **Frankreich** lässt das Gesetz vom 4 März 1889 in Konkursangelegenheiten zwei Verfahren zu: die einen Kaufleute werden Fallit erklärt, anderen wird die Liquidierung bewilligt, die ein milderer Konkurs ist.

Der in gerichtliche Liquidierung geratene Kaufmann, ist nicht fallit erklärt, sein Vermögen wird ihm nicht entzogen, die er unter dem Beistand eines Liquidators verwaltet, er erleidet nicht die Konsequenzen des öffentlichen Rechts, welche der Konkurs zur Folge hat. Dar Kaufmann aber nicht den Vorteil einer gerichtlichen Liquidation geniessen, wenn er sich nicht in der Lage eines unglücklichen aber redlichen Schuldners befindet, dem die Gläubiger ihr Vertrauen schenken. Die gerichtliche Liquidation ist also ein Mittel, das den Kaufmann von der Konkurseröffnung retten kann.

Durch das Gesetz vom 2 Juli 1919 des Transaktional-Regle-

ments der Kriegsschulden der Kaufleute — ein Gesetz von zeitweiligem Charakter —, hat sich die gerichtliche Liquidation in Frankreich dem Präventiv-Konkordat genähert.

In England beginnt vor der Konkursöffnung eine kollektive gerichtliche Belangung. Nach dem Sequestre-Verfügen steht es dem Schuldner frei zu bieten und dem Gläubiger eine Zahlungsquote (gütliche Übereinkunft) anzunehmen, wodurch die Gerichtsspesen und Termine vermieden werden können. (Bankruptcy act. 1890 s. III). Zu diesem Behufe muss er dem Richter innerhalb sechs Tagen oder in dem durch das Gericht festgesetzten Termin ein Angebot machen. Die Versammlung der Gläubiger wird einberufen und wenn die Mehrzahl ($\frac{3}{4}$ des Wertes der vorgewiesenen Schuldforderungen) sich für deren Annahme ausspricht und wenn dies durch das Landesgericht bestätigt wird, so ist dies für alle Gläubiger verbindlich.

Die Garantie für die Zahlung ist 25% der Schuldscheinforderung.

Dieses Gesetz wurde in 1913 abgeändert, und die zu zahlende garantierte Quote auf 30% erhöht.

In **Italien** wurde das Moratorium durch das Gesetz von 1883 geregelt, eine Einrichtung die auch in unserem Handelsgesetzbuch Eingang fand. In Italien aber wurde das Moratorium erst in 1893 abgeschafft und durch das Präventiv-Konkordat ersetzt, das auch im italienischen Vorentwurf von 1925 beibehalten.

Auch die übrigen Staaten, welche sich in der letzten Zeit in dieser Materie Gesetze gaben, haben alle das Präventiv-Konkordat angenommen.

Dasselbe wurde eingeführt in 1921 in Schweden und Norwegen, 1923 in die Tschechoslowakei, 1926 in Danzig, 1927 in Deutschland, Ungarn und Dänemark.

Und die hier zu Lande sowie in anderen Staaten gemachte Erfahrung bewogen uns das Präventiv-Konkordat als eine Massnahme um den Konkurs abzuwenden angenommen.

Auf unseren Wunsche hin hat der gesetzgebende Rat, der beim Ausarbeiten des Vorentwurfs zur Vereinheitlichung des Handelsgesetzes dasselbe System angenommen hat, uns den Vorentwurf, unterbreitett, den wir veröffentlichte und zur öffentlichen Erörterung vorgelegt haben.

Im Vereine mit den Mitgliedern des Gesetzgebenden Rates, den Herren Oberpräsidenten Gane, ständigen Rat Laday, zeit-

weiliger Räte Cohen und Vasilescu-Nottara, und Titular-Referenten Paul Demetrescu, haben wir den Vorentwurf noch einmal durchgenommen und nachdem wir alle Einwendungen und Vorschläge geprüft, haben wir dem Projekte die Form gegeben, wie es vom Plenum der zweiten Sektion angenommen wurde und wir es nun Ihnen zur Verhandlung unterbreiten.

In Folgenden setzen wir die Erwägungen auseinander, von denen wir uns beim Ausarbeiten des Entwurfs leiten liessen.

Das Präventiv-Konkordat bezweckt die Konkurserklärung des ehrlichen aber vom Glück nicht begünstigten Kaufmannes abzuwenden, der einen beträchtlichen Teil seiner Aktiva in Handelsoperationen eingebüsst hat, oder aber weil obwohl er eine die Passiva überschreitende Aktiva besitzt, wegen der oben auseinandergesetzten Ursachen, seinen Verpflichtungen nicht nachkommen konnte.

Durch diese Massnahme wird nicht nur bezweckt dem redlichen Kaufmanne, der aber durch die kritischen Umstände, unter denen unser Handel leidet in eine schwierige Lage geraten ist, zu Hilfe zu kommen, sondern auch zur wirtschaftlichen Gesundung beizutragen.

Diese Resultate können nur dann erzielt werden, wenn alle Garantien genommen werden, dass das Konkordat nur von redlichen Kaufleuten in Anspruch genommen werden könne, deren Beitrag zur Entwicklung unseres wirtschaftlichen Lebens auch in Zukunft ermöglicht und gesichert zu werden verdient.

Daher die Notwendigkeit alle mögliche Vorsichts-Massregeln zu nehmen, um den Betrug jener Kaufleute unmöglich zu machen, die versuchen konnten diese Massnahme als ein unlauteres Mittel zu ihrer Bereicherung, zum Nachteile ihrer Gläubiger aber zu gebrauchen.

Beim Ausarbeiten wurden wir von diesen Gedanken geleitet.

Die Grundsätze der durch dieses Projekt geregelte Einrichtung sind: Wenn die Gläubiger, die keine spezielle Garantie haben, es in ihrem Interesse für gut befinden dem Kaufmanne einen Zahlungsaufschub mit oder ohne Zinsennachlass, einen Schuldennachlass oder Zahlungsaufschub zu gewähren, dieselben tun können sollen, sobald sie die Stimmen, welche $\frac{3}{4}$ der gesamten Schuldscheinorderungen vereinigen und ihren Willen kraft des Gesetzen auch den übrigen Gläubigern, die sich widersetzen sollten sollen aufzwingen können sollen. Dennoch konnte eine unbegrenzte Möglichkeit im Festsetzen

der Bedingungen nicht gewährt werden. Ein Garantien- Minimum ist auch erforderlich; damit das Konkordat gewährt werde, sieht das Projekt eine Mindestquote von 50% der Schuldscheinforderungen, einen äussersten Zahlungs-termin von 3 Jahren vor.

Einige Vertreter der Gläubigen brachten den Einwand vor, dass den Kaufleuten, die das Konkordat in Anspruch nehmen, zu vorteilhafte Bedingungen, gewährt werden da das Gesetz eine 50%-ige Quote und einen Termin von 3 Jahren vorsieht. Die Kritik hat nur einen scheinbaren Wert. Man darf nicht ausser Acht lassen, dass nicht das Gesetz die Bedingungen des Konkordats feststellt, sondern die Gläubiger. Diese können jede beliebige Quote und jeden beliebigen Termin bestimmen, um ihre Interessen bestens zu sichern.

Das Gesetz bestimmt nur eine Minimalquote von 50%, die aber grösser ist als die Minimalquote, die durch fast alle in Kraft bestehenden ausländische Gesetzgebungen, und sieht ferner als Maximaltermin 3 Jahre vor.

Die Gläubiger können, selbst beim besten Willen, keine Quote unter 50% und keinen längeren Termin als 3 Jahre gewähren.

In diesem Limitum können die Gläubiger welche $\frac{3}{4}$ des Wertes der Schuldscheinforderungen darstellen, die für die Wahrung ihrer Interessen, sowie derer des in Not geratenen Kaufmannes geeigneten Bedingungen festsetzen. Für den Fall, als die gebotene Ausgleichsquote wenigstens 80% darstellt, haben wir die Stimmen, die $\frac{2}{3}$ des Wertes der Schuldforderungen darstellen, für genügend erachtet.

Die also gebotene Quote entschädigt die Gläubiger reichlich und haben wir es für nützlich befunden dem Kaufmann in dieser Voraussetzung die Erlangung des Konkordats zu erleichtern, indem wir die Stimmenmehrheit herabsetzten und so auch die Interessen der Mehrzahl der Gläubiger gegen den Einspruch einer geringen Minorität in Schutz zu nehmen, ein Einspruch, der in dieser Voraussetzung weniger rechtfertigt erscheint.

Die Zustimmung dieser Mehrheit bedingt nicht zu Recht die Zustimmung der Minderheit; das durch die Mehrheit genehmigte Ausgleich die erlangt seine Wirksamkeit nur nachdem die gerichtlichen Instanzen die Interessen der Minderzahl der Gläubiger beschützt und über die allgemeinen Interessen wacht, ihrerseits die gebotenen Bedingungen geprüft und das Konkordat bestätigt haben.

III. EINLEITUNG DES VERFAHRENS

Art. 1—9 bilden das 1 Kapitel dieses Gesetzes unter dem Titel „Einleitung des Verfahrens“. Der Kaufmann, welcher den Vorteil des Präventiv-Konkordats genießen will, überreicht dem Landesgericht ein Gesuch um Konkurseröffnung.

Da es die Aufgabe des Präventiv-Konkordats ist nur den ernstesten und redlichen Kaufleuten zu Hilfe zu kommen, so schreibt das Gesetz den Kaufleuten und Handelsgesellschaften die um das Konkordat ersuchen vor, das ihre Firma eingetragen sei und sie mindesten seit drei Jahren ihr Geschäft betreiben. Die Handelsgesellschaften müssen den Beweis ihrer gesetzlichen Konstituierung erbringen.

Eine Ausnahme wird nur für diejenigen zugelassen die ein Moratorium-Gesuch bis zum Tage an den das Gesetz dem Parlamente vorgelegt wird, eingereicht haben.

Um das Moratorium-Gesuch enzureichen ist die Bedingung drei Jahre das Geschäft betrieben zu haben, nicht erforderlich.

Diese Ausnahme war mithin notwendig um den Kaufleuten, die um das Moratorium angesucht haben, die Möglichkeit zu bieten sich die Bestimmung des gegenwärtigen Gesetzes zu Nutzen zu machen, welche das Recht verleiht auf das Moratorium-Verfahren zu verzichten und um das Konkordat nachzusuchen.

Der Termin wurde bis zum Vorlegen des Gesetzes bestimmt, da sonst die Bestimmungen des Gesetzes leicht umgangen werden könnten, indem man neue Moratorium-Gesuche vom Tage der Vorlegung des Gesetzes bis zu dessen Bekanntmachung einreicht.

Es ist selbstverständlich, dass diejenigen welche bis zum Tage der Bekanntmachung des Gesetzes um ein Moratorium nachgesucht haben, weiter das Recht zusteht, das Moratoriumverfahren weiter zu führen, in der Weise wie es heute durch das in Kraft befindliche Handelsgesetzbuch geregelt ist.

Falls den Kaufmann verschieden ist, können dessen Erben, sei es auch nur um des guten Rufes des Verstorbenen willen, nur dann um ein Konkordat nachsuchen, wenn sie auf die Erbschaft nicht verzichtet haben, nachsuchen, denn indem dieselben die Erbschaft annehmen, werden sie zu direkte Schuldner und folglich müssen sie in ihrem Name nun das Konkordat nachsuchen.

Das Nachsuchen um das Konkordat wird nicht als eine Annahme der Erbschaft angesehen.

Sobald aber das Konkordat gerichtlich bestätigt wurde und die Erben das Geschäft weiterführen so bedingt dies natürlich die Annahme den Hinterlassenschaft.

Falls mehrere Erben vorhanden sind, so ist die Zustimmung aller nötig, da auf diese Weise die Interessen den Masse besser gewahrt werden.

Eine Ausahme wird zugelassen im Falle einer Erbschaftsteilung, wenn das Geschäftskapital in den Anteil eines der Erben fällt; in diesem Falle kann das Ansuchen durch den Erben eingebracht werden in dessen Anteil das Geschäftskapital gefallen ist, ohne das die Zustimmung der übrigen nötig sei.

Um jede Ungewissheit bezüglich der Gesellschaften, welche durch die verschiedenen heute in Rumänien geltenden Gesetze geregelt werden hinsichtlich der Entscheidung über die Bedingungen des Konkordats, haben für jede einzelne Gesellschaft das für diese Beschlussfassung nötige Abstimmungsverfahren vorgeschrieben.

Es wurde jedoch die Bestimmung aufgenommen, dass das Gesuch um ein Konkordat durch die gesetzlichen Vertreter der Gesellschaften noch vor der Abstimmung über die gebotenen Bedingungen eingereicht werden kann, mit der Verpflichtung jedoch, bis zum Termin der Gläubigerversammlung den Beweis der Ratifizierung der durch die gesetzlichen kompetenten Organe gebotenen Bedingungen zu erbringen.

Hätte man gefordert dass die Abstimmung noch vor dem Ansuchen um das Konkordat geschehe, so hätte dies eine für die Interessen der Gesellschaft oft nachteilige Verzögerung der Gesuchseingabe zur Folge gehabt.

Dasselbe System wurde auch für die Eingaben im Namen des Minderjährigen durch dessen gesetzlichen Repräsentanten.

Im Gesuche ist der Kaufmann verpflichtet anzugeben: die Quote, den Termin, die Bedingungen die er anbietet, sowie auch die realen und persönlichen Garantien, wenn solche Garantien erforderlich sind, um den Gläubigern die Sicherheit zu gewähren zu verbürgen, dass die Bedingungen des Konkordats erfüllt werden. Um dem Kaufmann nicht die Möglichkeit zu lassen dass er, nach der Bestätigung des Konkordats, einige Gläubiger beim Abzahlen der Schuldsommen bevorzuge,

so ist er verpflichtet auch die Zahlungs-Modalitäten den Gläubigern zur Überprüfung und Genehmigung vorzulegen. Es wurde dieses System der Präzisierung aller Bedingungen angewendet, damit die einberufenen Gläubiger, die sich über das Gesuch auszusprechen haben, bei Zeiten über den Zweck der Versammlung verständigt werden.

Um die Möglichkeit die Situation des Kaufmannes zu prüfen, ist dieser verpflichtet gleichzeitig mit dem Beweis dass seine Firma oder sein Industrie-Patent eingetragen ist, auch die obligatorischen mindesten während der drei vorhergegangenen Jahre regelmässig geführten Handelsbücher vorzuzeigen, ferner ein namentliches Verzeichnis sämtlicher Gläubiger, mit Angabe ihres Wohnsitzes, des Quantum einer jedem einzelnen Schulforderung und des Verwandtschaftsgrades eines jeden Gläubigers, falls die Gläubiger und die Kaufleute in Verwandtschaftlichen Beziehungen zu einander stehen. Er wird eine gedrängte Zusammenfassung seiner geschäftlichen Lage vorzulegen haben, und falls er reale oder persönliche Garantien geboten hat, den Beweis das die dritte Person gewillt ist die Garantie zu leisten.

Das eingebracht Gesuch wird vorerst durch das Landesgericht in bezug auf die prinzipielle Zulassung geprüft und abgewiesen, wenn der Kaufmann die in den Art. 1 u. 2 des Gesetzes angeführten Bedingungen nicht erfüllt; wenn er wegen betrügerischen Bankrotts verurteilt worden war, oder seinen in einem Präventiv-Konkordat übernommenen Verpflichtungen nicht nachgekommen ist oder wenn es vorher Bankrott erklärt, sich noch nicht rehabilitiert hat. Das Gesuch wird noch abgewiesen, wenn schon fünf Jahre von dem Ablaufe des Zahlungstermins einer vorher gewährten Konkordats verflissen sind. Selbstverständlich wenn der Kaufmann den Beweis erbringt, dass obwohl ihm ein Konkordat gewährt worden war er nicht nur die Konkordats-Quote abgezahlt, sondern nächträglich die ganze Schuldforderung beglichen hat, die Bestimmungen des Art. 3 Abs. 3 nicht mehr anzuwenden sind.

Endlich wird das Konkordat-Gesuch abgewiesen, wenn der vorgeladene Kaufmann an dem durch das Landesgericht für die Prüfung seines Gesuches anberaumten Tag nicht erscheint, um dasselbe persönlich zu begründen; es liegt dann die Vermutung vor, dass er auf sein Ansuchen verzichtet hat.

Das Gericht entscheidet über die prinzipielle Zulassung im

Beratungszimmer. Da es sich hierbei um die Prüfung sachlicher gesetzlicher Bedingungen, können die Gläubiger nicht dazwischen kommen. Der Kaufmann allein wird Recht haben gegen den Beschluss des Landesgerichts Berufung einzulegen, falls sein Gesuch abgewiesen wird.

Wenn das Landesgericht das Gesuch abweist, so kann dasselbe von Amts wegen die Zahlungsunfähigkeit des Kaufmanns ausprechen, in diesem Falle kommen die das Falliment betreffenden Bestimmungen zur Anwendung.

Unter den gegen den Vorentwurf vorgebrachten Einwendung, war diejenige die sich gegen diese dem Landesgericht zuerkannte Befugniss. Es wurde gefordert dass das Gericht verpflichtet sei die Konkursöffnung auszusprechen, wenn dasselbe das Gesuch abweist, es sei am Tage, wenn es dasselbe prinzipiell prüft, oder wenn es das Konkordat zu bestätigen, hat. Drei Systeme sind hier möglich. Es dem Gericht anheim gestellt bleiben zu prüfen ob der Fall vorliege oder nicht die Konkursöffnung auszusprechen; dem Gericht die Verpflichtung aufzuerlegen zu prüfen ob der Fall vorliege oder nicht die Konkursöffnung auszusprechen und nach Gutdünken dieselbe auszusprechen oder nicht; und schliesslich, das Gericht sei verpflichtet es mit der Abweisung des Gesuches gleichzeitig die Konkursöffnung anspreche, ohne jedes weitere Prüfen der Lage des Kaufmannes. Dies System von einiger verfochten und die deutsche Gesetzgebung zugelassen ist auf die Annahme begründet, dass ein Kaufmann, der um ein Konkordat nachsucht stillschweigend eingesteht, dass er zahlungsunfähig ist. Wir entschlossen uns für das mittlere System; die aus dem Konkordat-Gesuch gefolgerte Vermutung kann nicht unbestreitbar sein; auf Grund dessen ist das Landesgericht verpflichtet das Ansuchen des Kaufmanns zu prüfen, wird aber nur in dem Falle die Konkursöffnung auszusprechen, wenn es festgestellt hat, dass er wirklich in die Lage gekommen ist zahlungsunfähig erklärt zu werden. Die Annahme des Systems der unbedingten Konkursöffnung als Folge der Abweisung des Konkordats hätte nur bedeutet, dass man dem Konkordat-Gesuche ernste Schwierigkeiten bereite, durch die Befürchtung des Kaufmanns, dass ihn nach der Abweisung seines Gesuches ganz sicher der Konkurs erwarte. Eine derartige Verfügung hätte den Kaufmann vollständig den gewissenlosen Gläubigern ausgeliefert, welche auf

unmenschlicher Weise und zum Nachtheile der ehrlichen Gläubiger die schwierige Lage des Kaufmannes ausgenützt hätten.

Dies sind die Gründe welche uns bewogen zu verfügen, dass das Landesgericht nach Abweisen des Gesuches, verpflichtet sei zu untersuchen ob nicht der Fall vorliegt, den Konkurs auszusprechen, aber desselben nur dann auszusprechen, wenn er festgestellt hat, dass diese Verfügung, abgehen von dem Konkordat-Gesuch, notwendig erscheint.

Wenn das Landesgericht das Konkordat-Gesuch grundsätzlich genehmigt, so ist der Beschluss sofort vollziehbar, und kann auf keine Weis durch irgend einen Interessierten anzufechten.

Wie wir schon ausgeführt haben, es wäre überflüssig gewesen den Gläubigern ein Interventions-Recht oder eine Möglichkeit zum Anfechten einzuräumen; da das Gericht keine andere Rolle hat, als, die Gläubigerversammlung zu warnen, falls die Gesetzbestimmungen nicht erfüllt wären folglich das Konkordat nicht genehmigt werden könne, was immer auch die Mehrheit beschliessen sollte.

Durch seine Beschlussfassung verfügt das Gericht die Einberufung der Gläubiger, indem es Ort und Datum der Versammlung bestimmt, ernennt den beauftragten Richter, der das Konkordat-Verfahren durchführt.

Das Landesgericht setzt die für Deckung der Verfahrensspesen netige Summe sowie auch den Termin für die Hinterlegung dieses Betrages, ferner die aus der 2% Taxe auf die Konkordat-Quote sich er Summe. Diese Summe behebt der Staat, um daraus die Entlohnung des beauftragten Richters und des Gerichtsschreibers und die Kanzleispesen zu deken. Das Verfahren kann nur nach der Einzahlung dieser Beträge weitergeführt werden.

Damit der Beschluss, wodurch das Konkordat grundsätzlich genehmigt wurde, den Interessenten zur Kenntnis gebracht werde, wird der Gerichtsschreiber dieselbe in Staats-Anzeiger (Monitorul Oficial) und im Berichtsblatt der Handels-Kammer veröffentlicht. Wenn der Kaufmann unbewegliches Gut besitzt, so wird dieser Beschluss dem Landesgericht an das Liegenschaften-Amt um in die Register eingetragen zu werden oder dem Grundbücheramt zugeschickt, da der Kaufman vom Tage der grundsätzlichen Genehmigung des Konkordats bis zum Datum der endgultigen Bestätigung deselben diese Liegenschaften weder veräußern noch hypothekieren kann.

Nach der grundsätzlichen Genehmigung des Gesuches, werden die Gläubiger durch eingeschriebenen Brief in Kenntnis gesetzt. Die Verständigung enthält die Angabe der Situation der Kaufmannes, den Namen des beauftragten Richters, das Datum an dem die Gläubiger zu einer Versammlung einberufen sind, sowie in Kürze die gebotenen Bedingungen. Die Einberufung an die in Ausland wohnenden Gläubiger werden in französischer Sprache verfasst sein.

Um die Schwierigkeiten, die sich in der Praxis gelegentlich der Einberufung der Gläubiger ergeben könnten und damit die im Ausland wohnenden Gläubiger rechtzeitig verständigt werden, verfügen wir dass die eingeschriebenen Einberufungsschreiben binnen fünf Tagen vom Datum des Beschlusses abgesandt werden, damit die Gläubiger die nötige Zeit haben um einen Vertreter zu ernennen: der Termin der Gläubiger-Versammlung ist 30-45 Tage vom Datum des Beschlusses an, nach Ermessen des Gerichtes.

IV. DIE WIRKUNG DER VERFAHREN-EINLEITUNG

BCU Cluj / Central University Library Cluj
(Art. 10—29)

Die Einleitung des Konkordatverfahrens hat gewisse sofortige Wirkungen zur Folge, welche immer das Ergebnis des Konkordats sei, andere wieder nur im Falle wenn der Beschluss endgültig bestätigt wird.

Unter den sofortigen Wirkungen, trachteten wir die Kaufleute daran zu verhindern, dass sie ihre unbeweglichen Güter veräußern, oder Bürgschaften leisten, damit sie nicht einige der Gläubiger begünstigen oder sich Kredite unter für die Gläubiger nachteilige Bedingungen verschaffen.

Der Kaufmann bleibt an der Spitze der Verwaltung seiner Handelsgeschäfte unter der Kontrolle des beauftragten Richters.

Die aus dem Verkauf gelösten Summen werden, nach Abzug der für die Handels-Operationen, für den Erhalt der Familie und andere durch den beauftragten Richter festgesetzten Ausgaben, auf den Namen des beauftragten Richters hinterlegt.

In Falle aber dass der Kaufmann, um sein Handelsgeschäft zu retten, eine Anleihe aufzunehmen oder eine Veräußerung, die nicht zum normalen Ausüben seines Handels gehören,

vorzunehmen beabsichtigt, so ist es dem beauftragten Richter freigestellt ihn zu diesem Zwecke zu autorisieren.

Dem Kaufmann wird das Recht zugestanden, bei dem Landesgericht gegen die Beschlüsse, die der beauftragte Richter im Ausüben seines Kontroll- und Beaufsichtigungsrechtes fasst, Berufung einzulegen. Die Berufung ist innerhalb 15 Tagen nach Bekanntmachen des Beschlusses beim Landesgericht vorbringen, welches ohne Vorzug im Beratungszimmer das Urteil fällt.

Sofort nach dem Antritt seines Amtes ist der beauftragte Richter verpflichtet ein Inventar des Gesamtvermögens des Kaufmannes aufzustellen. Insbesondere wird er das Gläubiger-Verzeichnis prüfen und die nötigen Aenderungen vornehmen, um eine reale Bilanz aufstellen zu können.

Er stellt ein Verzeichnis der Gläubiger und der Situation der Schuldner auf, indem er, im Falle, zu diesem Zwecke Sachverständige und Spezialisten heranzieht. Der Bericht mit samt den obigen Angaben wird beim Gerichtsschreiber-Amt fünf Tage vor der Gläubiger-Versammlung abgegeben, damit die Interessenten Einsicht nehmen können.

An dem durch das Landesgericht für die Gläubiger-Versammlung anberaumten Tag treten die Gläubiger unter dem Vorsitz des beauftragten Richters zusammen um über die Bedingungen des Konkordats zu beraten. Wenn die Gläubiger grundsätzlich das Konkordat genehmigen, aber die gebotenen Bedingungen sie nicht befriedigen, kann der Kaufmann aus freien Stücken vorteilhaftere Bedingungen bieten oder die von den Gläubigern angetragenen annehmen. In derselben Weise werden auch die Gesellschaften und die Repräsentanten der Minderjährigen, unter dem Vorbehalt jedoch bis zu dem für die gerichtliche Bestätigung anberaumten Tag die Ratifikation der neuen Bedingungen beizubringen.

Bevor zur Abstimmung über das Konkordat-Angebot geschritten wird, wird der beauftragte Richter zur Verifizierung der Schuldforderungen schreiten. Diese Verifizierung geschieht, um das Quantum der Summen festzustellen auf dessen Grund das $\frac{3}{4}$ des Wertes der Schuldforderungen zu berechnen sind, die Proportion, welche die Gläubiger darstellen müssen, die über das Konkordat abstimmen. Nach der nur zu diesem Zweck vorgenommene Verifizierung, verhandelt der beauftragte Richter summarisch und mit Berufungsrecht die

Anfechtungen. Die Berufung kann sowohl der Kaufmann als auch der anfechtende oder angefochtene Gläubiger beim Landesgericht einlegen. Dem Gläubiger dessen Schuldforderungen gänzlich von dem Abstimmungsrecht durch den Beschluss des Landesgerichts ausgeschlossen wurde, bleibt die Möglichkeit beibehalten seine Rechte dem Kaufmann gegenüber auf dem Weg einer Hauptklage festzustellen.

Um das Verfahren zu erleichtern, nimmt man die Stimmen aller Gläubiger, angefochtene und unangefochtene, ausgeschlossene und zugelassene und der beauftragte Richter wird die durch die Abstimmer des Konkordats dargestellte Proportion berechnen in Verhältnis zu der Gesamtheit der präsentierten Schuldforderungen, um dann nachdem das Landesgericht endgültig über die Anrechnungen beschlossen hat, die endgültige Berechnung zu machen, um zu sehen ob dem Werte der verifizierten und zugelassenen Schuldforderungen gegenüber die gesetzlich für die Annahme des Konkordats geforderte Proportion von $\frac{3}{4}$ erzielt wurde.

Von der Abstimmung über das Konkordat sind ausgeschlossen und ihre Schuldforderungen werden bei der Feststellung der $\frac{3}{4}$ Proportion nicht mitgerechnet:

a) Gläubiger, die privilegierte, durch Hypotheken oder Unterpfände garantierte Schuldforderungen haben; diese können dennoch an der Abstimmung teilnehmen wenn sie auf die Hypothek, das Pfand oder Privilegium verzichten. Es werden als privilegiert auch die als privilegierte Schuldforderung in Fallimentsachen angesehene Schuldforderungen betrachtet;

b) Die Gläubiger, deren Schuldforderungen in Goldwert durch die Konventionen mit den italienischen, belgischen und schweizer Gläubigern oder durch andere diesbezügliche Gesetze oder Übereinkommen geregelt wurden;

c) Der Gatte des Gläubigers, die Blutsverwandten in aufsteigender und absteigender Linie, Brüder, Onkel, Neffen und Verwandte desselben Grades, sowie auch diejenigen die sechs Monate vor dem Datum des Konkordat-Gesuches die Rechte Obiger übernommen haben.

Die verwandtschaftlichen Beziehungen dieser Gläubiger mit dem Kaufmann rechtfertigen die Verdächtigung.

Art. 24—25 bestimmen die Normen nach denen der Wert der Schuldforderungen zu berechnen sind: Die von Handels-

gesellschaften herausgegebenen Obligationen werden zu ihrem Emmissionswert berechnet, unter Abzug der als Amortisation- oder Kapitalrückerstattung gezahlten Beträge. Gibt es auch Obligationen, die zu einer höheren Summe als ihr Emmissionswert ausgelost würden, so entsprechen diese nicht der von der Gesellschaft geschuldeten Summe, da sie nur eine den Obligationen-Inhabern verliehene Begünstigung sind, so muss, um ihren wahren, bei der Abstimmung über das Konkordat zu figurierenden Wert zu ermitteln, Berechnung gemacht werden:

1) Man ermittelt das bis zum Ende der Anleihe für die Gesamtsumme der Obligationen zurückerstattete Kapital;

2) Die sich ergebende Summe wird durch die Anzahl der Obligationen dividiert.

Das Resultat wird den gegenwärtigen Wert der Obligationen ergeben. Um irgendwelche Unsicherheiten und Rechnungsschwierigkeiten zu vermeiden, berechnet man 5% Zinsen.

Wenn aus dieser Berechnung sich für jede Obligation ein minderer Wert als der Emmissionswert ergibt, so wird als Grundlage der Emmissionswert angenommen; im entgegengesetzten Falle, der wie oben ausgerechnete Wert. In dieser Hypothese befassten wir uns nur mit den zu einem höheren als der Emmissionswert ausgelosten Obligationen.

Nachdem der beauftragte Richter über die Anfechtungen entschieden hat, nimmt er die Stimmen aller Gläubiger über den Konkordat-Vorschlag entgegen.

Alle in Gegenwart des beauftragten Richters vorgenommenen Operationen werden in einem Protokoll verzeichnet.

Gegen den Beschluss der Mehrheit kann jeder Gläubiger innerhalb fünf Tagen nach dem Datum der Protokolaufnahme Einspruch erheben.

Nach Ablauf dieses Termins ist kein Einspruch mehr zulässig.

Der beauftragte Richter überreicht dem Landesgericht die Dokumente nebst allen Berufungen gegen seine Beschlüsse über die Anfechtungen und allen Einsprüchen der Gläubiger gegen den Beschluss der $\frac{3}{4}$ der Gläubiger. Das Landesgericht bestimmt zwei Termine: den einen für die Verhandlung der Anfechtungen, an dem endgültig die zur Abstimmung zugelassenen Schuldforderungen festgesetzt werden und nach de-

nen die nötigen $\frac{3}{4}$ berechnet werden. Am zweiten Termin hört das Gericht die Anfechter der beauftragten Richter und den Kaufmann an, verifiziert ob die gesetzlichen Bedingungen erfüllt sind, ob die gebotenen Garantien ernst und hinreichend sind und ob der Kaufmann der Gewährung eines Konkordats würdig ist, und nachher beschliesst er in einer einzigen Beschlussfassung über die Anfechtungen und die Bestätigung des Konkordats.

Jeder Antrag um Konkurseröffnung im Laufe des Konkordat-Verfahrens ist bis zum Datum eingestellt, an dem das Landesgericht über die Bestätigung zu entscheiden hat.

Wenn das Gericht das Konkordat bestätigt, ist der Antrag zu Recht abgewiesen. Der Beschluss des Landesgerichtes ist vollziehbar. Derselbe wird gemäss Art. 25 veröffentlicht.

Die anfechtenden Gläubiger können beim Appellationshof Berufung einlegen, dieser kann aber in keinem Falle die Vollziehung des Urteils einstellen.

Falls das Landesgericht die gerichtliche Bestätigung verweigert, so hat es auch zu entscheiden ob Anlass vorhanden ist die Zahlungsunfähigkeit des Kaufmannes auszusprechen.

Wenn der Appellationshof, auf die Berufung der opponenten Gläubiger hin, dem Urteilspruch des Landesgerichts umändert und das Konkordat zurückweist, so sind die Akten dem Landesgerichte zurückzusenden, damit dasselbe entscheide ob nicht der Fall vorliege die Konkurseröffnung auszusprechen.

V. DIE WIRKUNGEN DES KONKORDATS

(Art. 29—38)

Nach der gerichtlichen Bestätigung des Konkordats hören die Befugnisse des beauftragten Richters auf und das Konkordat wird obligatorisch gegenüber allen vor dem Konkordat-Gesuche gemeldeten Gläubigern. Dennoch können gewisse im Art. 46 angeführten Rechtshandlungen nur ausgeführt werden, wenn dies in der Konkordat-Konvention oder in einer späteren mit derselben Stimmenmehrzahl erlangten, vorgesehen ist.

Handlungen, welche diesen Verfügungen zuwiderlaufen, können den Vorkonkordats-Gläubigern nicht entgegengesetzt werden.

Für die durch das Konkordat festgesetzte Quote gelten vom Augenblicke der gesetzlichen Bestätigung des Konkordats nur gesetzliche Zinsen, was immer auch durch Konventionen festgestellt worden sei.

VI. ANNULIERUNG UND WIEDERRUFEN DES KONKORDATS.

Die Gläubiger können innerhalb eines Jahres, von der gerichtlichen Bestätigung des Konkordats an, die Annulierung des Konkordats und das Falliterklären des Kaufmanns fordern, wenn sie den Beweis erbringen können, dass der Kaufmann um das Konkordat zu erlangen, betrügerisch die Aktiva übertrieben oder einen bedeutenden Teil seiner Aktiva verborgen hat.

Wenn der Kaufmann seinen durch das Konkordat übernommenen Verpflichtungen nicht nachkommt, so können die Gläubiger das Aufheben des Konkordats und Falliterklären des Kaufmanns fordern.

Die von den Gläubigern rechtmässig einkassierten Summen werden nicht zuruckerstatet, sondern zur Konkursmasse gerechnet.

Die Klage um Annulierung und Wiederrufung ist immer an das zuständige Landesgericht das in Konkursachen zu entscheiden hat, zu richten.

VII. STRAF-ÜBERGANGS-UND ENDBESTIMMUNGEN.

Um dem Betrug zu steuern, haben wir eine Reihe Bestimmungen aufgenommen; so haben alle vom Kaufmann, ausserhalb der Konkordatsbestimmungen, einem seiner Gläubiger gegebenen Versprechen für null und nichtig erklärt.

Wir haben schwere Strafen vorgesehen gegen denjenigen der das Konkordat durch betrügerische Mittel erlangt hat: seine Aktiva verhehlt, einen Gläubiger nicht in das Verzeichnis eingetragen oder einen Teil der Gläubiger bevorzugt, fingirte Schuldforderungen vorgebracht hat.

Wir haben Strafen gegen den Sachverständigen vorgesehen, der absichtlich die reale Situation verhehlt und bestrafen als

mitschuldig, alle diejenigen welche absichtlich den Kaufmann zur Ausführung einer Handlung welche die Verurteilung des Kaufmanns nach sich ziehen verholien.

Wir haben gleichzeitig jedem Gläubiger das Recht eingeräumt, innerhalb fünf Jahren vom Ablauf des für die Ausführung des Konkordats festgesetzten Termins an, vom Schuldner auch den durch das Konkordat reduzierten Teil der Schuldforderungen zu fordern, wenn der Gläubiger den Beweis erbringt, dass sich die Lage des Kaufmannes verbessert hat und seine Aktiva um 20% die Passiva übersteigt.

Diese Klage ist auf das Prinzip begründet, dass niemand das Recht hat sich unrechtmässig zum Nachtheile eines andern zu bereichern; sobald eine solche Situation nachgewiesen werden kann, ist der Kaufmann verpflichtet seinem Gläubiger auch den Teil, um welchen das Kapital reduziert wurde, zurückzuerstatten.

Die Klage der Gläubiger wird nach der allgemeinen Prozedur verhandelt, und das eventuelle Urteil verleiht das Recht das Vermögen des Kaufmanns gerichtlich zu belangen, aber nicht das Recht die Falliterklärung des Kaufmanns wegen Nichtzahlung dieser Schuldforderung.

Als eine Übergangsbestimmung haben wir die Situation derjenigen Gesellschaften geregelt, die infolge der schwierigen Lage des Finanzmarktes, mit der Mehrzahl ihrer Gläubiger Abkommen abgeschlossen haben, wodurch sie einen längeren Zahlungstermin eventuell mit Zinsennachlass, jedoch ohne Kapitalreduzierung, erlangt haben.

Wir haben vorgesehen, dass im Falle einer solchen Situation, die Gesellschaft dieses Abkommen auch den übrigen Gläubigern gegenüber geltend machen kann, indem sie unter Anwendung des Konkordatverfahrens sich verpflichtet die vollständige Summe samt Zinsen zu den festgesetzten Terminen zu entrichten.

An dem für die Versammlung anberaumten Tag werden nur diejenigen Gläubiger vorgeladen mit denen keine Vereinbarung besteht; die übrigen werden als Anwesend angesehen; sie stimmen dem Konkordat einzig durch den Beweis der vereinbarten Bedingungen, sowie dieselben aus Handelsbüchern oder sonstigen gesetzlichen Beweisführungen hervorgeht.

Es ist selbstverständlich dar für diesen Fall eine Stimmenzahl, die $\frac{2}{3}$ des Gesamtwertes der Schuldforderungen darstellt,

hinreichend ist. Eine Mehrzahl, die sich ergeben kann durch die Totalisierung der interessierten Kaufleute und ihre Komplektierung durch die Stimmen der übrigen einberufenen Gläubiger.

Da das gegenwärtige Gesetz sowohl die sich auf das Moratorium beziehenden Bestimmungen des rumänischen Handelsgesetzbuches als auch in der Bukowina in Kraft befindliche Gesetz über das Präventiv-Konkordat vom 10 Dezember 1914 ausser Kraft setzt, so war es nötig die Situation derjenigen Kaufleute zu regeln, die ein in Ausführung befindliches Moratorium erlangt haben, sowie auch derjenigen die um ein Moratorium oder Präventiv-Konkordat in der Bukowina nachgesucht haben.

Es ist bestimmt worden, dass diese letztere Gesuche nach dem heute in Kraft befindlichem Gesetze geregelt werden, wenn der Kaufman auf sein Gesucht bestehen sollte.

Was den Kaufmann betrifft, der ein in Ausführung befindliches Moratorium erlangt hat, so kann derselbe bei diesem Moratorium bleiben, oder wenn es seinen Interessen dienlicher ist, noch vor Ablauf des durch das Urteil festgesetzten Termins um das Konkordat nachsuchen.

Justiz-Minister, GR. N. IUNIAN.

**THE PREVENTIVE
CONCORDAT LAW**

BCU Cluj / Central University Library Cluj

THE PREVENTIVE CONCORDAT LAW

CHAPTER I.

Opening of Proceedings.

ART. 1. — Any merchant, being for at least three years in business, and having a registered firm or licenced industry, may apply to the district Court for a Preventive Concordat, as to avoid being declared bankrupt. The request may also be made on behalf of a deceased merchant, by his rightful heir, who has not renounced the inheritance. This request in itself, should not be considered as a deed of acceptance of succession, even if the request was admitted and the concordat homologated, but the continuance of the commerce by the heir implies an acceptance. In case of more than one heir, the consentment of all heirs is necessary.

Where division of property is already effected, the application on behalf of the deceased merchant may be signed by the heir who took over the trading funds existing in the patrimony of the defunct.

Legal representatives of minors may also apply for a Concordat, under obligation of

obtaining, prior to the date of the creditors meeting, the authorisation of the tutelary organs.

The legally constituted commercial companies, even when in course of liquidation, may apply for a Concordat. Request should be made by their legal representatives, the companies being however under the obligation to prove, before the day of the creditors' meeting, that the proposed Concordat has been ratified as follows:

a) Unlimited partnerships, and limited joint-stock companies, with the consentment of all partners.

b) Joint-stock companies and Mutual Insurance companies, through the decision of the share-holders, taken with the same necessary majority as for modifying the statutes.

c) Companies with limited responsibility, by a vote representing three fourths of the quota.

d) The co-operative companies by the voting of not less than half the total number of their members — as provided by art. 49 of the 1929 law for the organization of Co-operation.

ART. 2. — The request for the Preventive Concordat, will be addressed to the Bankruptcy Court.

In the application will be shown its motives, the amount offered in payment, of not less than 50% of credences proven by written documents; the term of payment, no longer than three years in any case; the modality of paying inside of the proposed term; the real or personal securities, and any other conditions the merchant offers to the creditors.

Together with the application, the merchant will submit proof of the firm's registration or the industrial licence; the obligatory books properly kept for no less than three years previous to the request; a detailed list of all valued assets; a list of names and addresses of all his creditors, mentioning the amount due to each of them, and indicating the degree of relationship, if they are relations of the debtor; a summary of his commercial activity; also evidence that the third Warrantor consents to vouch in the case when such security is offered.

The commercial companies will also present proof that they were properly constituted.

ART. 3. — The presiding magistrate will, immediately after receiving the application, appoint the day of inquiry — not later than 15 days from that date — and dispose the summoning of the merchant.

At the appointed day the court examines the request, which is rejected; if:

a) The merchant does not fulfil the conditions provided by the preceding paragraphs.

b) Sentenced for fraudulent bankruptcy, or has not fulfilled the obligations taken by a previous preventive or post bankruptcy Concordat.

c) If less than 5 years elapsed since expiration of payments term of a previously accorded Concordat.

d) The summoned merchant is not present to sustain his case.

No creditor may intervene at this sitting of the court.

ART. 4. — The court finds on the request through a decision given in the Court's chamber of council.

ART. 5. — The merchant may appeal, against judgement for rejection of a Preventive Concordat application, within 15 days from the sentence.

The court of appeal decides urgently on the appeal in the chamber of council after hearing also the merchant. If appeal is admitted the brief is returned to the Court to proceed in conformity with article 7 of this Act.

ART. 6. — The court, when rejecting a request for Preventive Concordat will also decide if the merchant ought to be declared bankrupt, in which case the provisions for bankruptcy will be applied.

ART. 7. — When the court finds the request admissible in principle decrees through decision, without right of appeal, the convocation of creditors before the delegated judge for debating and pronouncing upon the application.

The court, for this purpose:

- a) Will appoint a delegate judge.
- b) Will fix the place, day and hour of the meeting within a term not less than 30 days and no more than 45 days from the date of decision.
- c) Will decide the necessary amount for covering cost of the Concordat proceedings and fix the term within which the sum must be deposited, as proceedings will begin only after the deposit is made.

ART. 8. — For covering the fees of the de-

legated judge and of the clerk and office expenses, the State shall collect 1⁰/₀ of the entire sum which the merchant is found liable to pay to the creditors, whose credences have been reduced, and besides that, 2⁰/₀ of the difference in his advantage. The amount will be deposited within the fixed term, as provided by art. 7, section c. of this act. The Court however, appreciating the circumstances, may allow that payment should be made in instalments, deciding that necessary security should be taken.

ART. 9. — The clerk of the Court has the duty to send the Court's decision to the „Monitorul oficial“ and to the Chamber of Commerce, to be published in their bulletins, also to the registry to be entered in the books. The clerk will attend that the application should be entered in the Register of Firms or Licences, respectively.

The publication in the „Monitorul oficial“ will be made at least 15 days prior to the day of meeting.

The decision shall also be posted on the door of the Court.

ART. 10. — The delegated judge will send, by registered mail, personally to each creditor, or to his representative a summon containing a summary of the application for Concordat and of the conditions thereof, mentioning the place, day and hour of the creditors' meeting.

The letters addressed to creditors living abroad should also be written in the french language.

The registered letters should be sent within five days from the date of the Court's decision.

CHAPTER II.

Effects of the opening of proceedings.

ART. 11. — The delegated judge will immediately upon his appointment, countersign the merchant's books, mentioning the Court's decision, returning them afterwards to the merchant.

He will, upon examination of the books, documents and any data he may collect, draw up the inventory of the merchant's property; set forth the amount of credences and debts with additions resulting from the examination made; draw a minute report about the debtor's behaviour and economic situation. For the purposes above mentioned, the delegated judge may ask the interested persons for all elucidations he thinks necessary and may make use also of experts, either authorised or from amongst the creditors:

The inventory, together with the list of creditors and debtors and with the report shall be sent to the registry — to be at the disposition of the interested persons for examination — at least 5 days prior to the creditor's meeting.

ART. 12. — The merchant, during the proceedings of the Preventive Concordat, will continue to administrate his property, but from the moment of admission in principle of his request, his commerce is under the supervision of the delegated judge who may object to any of the merchant's acts of administration.

The delegated judge may, if necessary, assign this supervision to the judge of the petty Court.

in the circumscription of which the merchant resides.

The delegated judge will formulate his opinion in a decision, communicated to the merchant by registered letter with signed receipt.

The decision is executory.

Appeal may be lodged against it with the president of the court within 15 days from date of communication.

The Court will urgently dispose of the case, in the chamber of council, after summoning the merchant and the deputy judge.

ART. 13. — Deeds of alienation not entering into the normal exercise of the commerce, mortgages, loans, endorsements, accorded, and generally all deeds outside of the normal carrying on of the trade cannot be placed against the creditors, if not so authorised by the delegated judge on the basis of an obvious necessity or utility.

Against the delegated judge's decision refusing authorisation or modifying conditions requested by the merchant, appeal may be lodged as provided in the final section of the preceding article.

ART. 14. — From the date of presenting an application for Concordat and until its final homologation, no creditor may — for clause or title prior to the court's decision — apply or continue sequestrators; use executory writs; gain any rights in preference, over the personal property of the debtor, or enter mortgages.

Exception is made for the mortgage entries made—in pursuance of title recognised as valid— prior to the introduction of the request for a concordat.

Limitations, prescriptions and forfeitures, which might be interrupted through the above acts, shall remain suspended.

The above provisions do not apply to direct or indirect taxes due to the state, nor to mortgages or privileged credences.

ART. 15. — The sums realised through the continuance of the commerce will be deposited by the delegated judge, on his own name, at the National Bank of Roumania; at the Suitor's fund; or at the State's financial administrations, excepting the necessary amounts fixed by the deputy judge for business transactions, and for the debtor's sustenance and of his family.

Against the delegated judge's decision in this regard, the merchant may appeal according to provisions of art. 2, final section.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

CHAPTER III.

The Meeting of Creditors.

ART. 16. — At the appointed day for the creditor's meeting, the delegated judge, assisted by the clerk of the Court presides the meeting and proceeds with the verification of the credences, afterwards submitting to the voting of the meeting the proposal for the Concordat.

The creditors will come at the meeting, either in person, or send representatives, with special power of attorney, under their own signature, given even upon the letter by which each creditor has been informed.

Those who claim to be creditors and who,

by not appearing on the list presented by the merchant, have not been called to the meeting of the creditors, could present themselves and ask for the valorification of their credences on the appointed day for the meeting.

The merchant shall be served with a subpoena and obliged to present himself in person. Only the delegated judge may exempt him from this obligation in case of a legitimate obstacle. If the merchant is absent from the meeting, the proposal for the Concordat is considered as withdrawn.

ART. 17. — After the reading of the report drawn up by the delegated judge the meeting will proceed to the discussion of the request for a Concordat.

Any creditor can contest the credences, setting forth the reasons for believing the debtor is not deserving the benefit of the Concordat, or reasons why the proposals should not be accepted.

The merchant shall give all explanations required by the presiding magistrate, and, in his turn, may contest the credences and oppose the affirmations of the creditors.

The delegated judge will decide through a Proces-Verbal upon all contestations.

When the creditors, in the majority required by art. 10, of the present Act, are admitting in principle the Concordat but modify the proposed conditions, the merchant may accept the new conditions, with the right of likewise making new proposals, improving the first offer. In both cases the new proposals may be made or accepted also by representatives of commer-

cial companies under the obligation to submit, on the day of homologation, evidence of ratification as provided by art. 1 of the present Act.

ART. 18. — The debates, if not terminated in one day, will be continued on the following working day, without any other notice for those absent, continuing thus until a resolution is reached.

ART. 19. — Resolutions on the Concordat will be passed by voting of the creditors representing three fourths of unprivileged credences and debts unguaranteed by mortgage or other security.

When the offered quota is not less than 80%, a voting representing two thirds of the total credences, should be sufficient.

The resolution shall mention the quota, the term, the modality of payment and all other conditions accepted by the creditors.

ART. 20. — Are considered as privileged, and therefore also excluded from voting the Concordat: the credences admitted as privileged in cases of bankruptcy.

ART. 21. — The creditors with rights of preference upon the debtor's property, may also vote if they renounce to the mortgage, security or privilege, such renunciation being implied by the participation to the voting. Effects of such renunciation are rightfully discontinued if the preventive Concordat does not take place, or if it has been repealed afterwards.

The right of preference held through sequestration, use of executory writs, within the last

60 days before the lodging of the petition for Concordat, lawfully cease after the admission of the petition, excepting the rights of preference held for public debts. If the Preventive Concordat is not granted, or being granted, has later been annulled, these rights enter again in force.

ART. 22. — The debtor's wife or husband respectively, his direct ascendants or descendants, uncles, brothers, nephews and alliance relations of the same degree, as grantees of the formers for at least six months before the date of the application for Concordat, as well as the creditors subsequent to the admission in principle, cannot participate at the Concordat and their credences will not be considered in the calculation or the fixing of the necessary three fourths, or the two thirds quota.

ART. 23. — Pecuniary prestations, without rights in preference, declared by the debtor as existing at the moment of the request for concordat, are considered as arrived to maturity and bearing no more interest in the relations between creditors

If there are credences bearing no interest, legal interest will be deduced — in order to fix their quantum — counted from the date of the Preventive Concordat proceedings to the date when they become due

Credences giving no right to cash prestations, or the amount of which is not determined in the country's currency, are calculated according to their value on the day of application for Concordat.

ART. 24. — The bonds issued by a company which applied for Preventive Concordat are taken

at the price of emission, deducting what has been paid as amortishments or restitution of capital.

The drawn off bonds for an amount above their nominal value, are calculated at a value equal to the capital obtained by reducing it at its actual value on the basis of compound interest of 5% over the entire sum of the bonds not yet drawn.

The value of each bond is given by the quota obtained when this capital is divided by the number of the unliquidated bonds.

In no case, a value less than the price of emission can be attributed to these bonds

ART. 25. — Are excluded from the voting, the creditors whose credences in high currency have been provided for by the law of June 3-d, 1923, the law of September 21-st, 1923, and by the conventions with the Italian, Belgian and Swiss creditors, and by any other laws and agreements relating to this matter.

The total of these credences is excluded from the calculation of the sum totalising the liabilities which will determine the voting.

The rights of these creditors remain absolutely unaffected by the obtained Concordat on the part of the debtor merchant.

ART. 26. — The delegated judge will make a Proces-verbal signed by himself and countersigned by the clerk, comprising:

- a) The summary of the debates.
- b) A table showing the quanta of voting creditors, indicating the name of each, how each voted, and specifying the contested creditors.

c) Decisions given in regard to the contestations.

d) The resolution taken upon the proposal for a Concordat.

ART. 27. — Any creditor opposing the admitted Concordat is obliged to motivate his opposition in writing, and submit same to delegated judge within 10 days from the date of decision, and giving as residence an address in the same town with the Court — that, under penalty of nullifying his opposition.

CHAPTER IV.

Homologation of the concordat.

ART. 28. — Any contesting or contested creditor, and the merchant as well, may appeal within 15 days from judgement against decision of delegated judge upon the contestations. Appealing creditors must, under penalty of nullifying the appeal, state fixed residence in same town with the Court. The writs of appeal will be handed to the delegated judge.

ART. 29 — The delegated judge, upon the expiration of appeal term, shall forward to the court the dossier together with all documents deposited with the declared opposition as provided in art. 27, and the writs of appeals in conformity with art. 28 — of the present Act.

ART. 30. — The court will, inside a term of 10 days from the date of receiving the dossier, fix the date for the trial of contestations, and within twenty days, the date for trial of oppo--

sitions and for the homologation of the Concordat.

The interested parties shall be summoned by letter sent by registered mail, five days before the term.

The merchant shall be invited to depose, at the Registry-office of the Court, two days before the date fixed for homologation, the books, in order that his activity displayed from the date of application for Concordat, may be examined.

ART. 31. — The Court on the appointed day for trying the contestations, after hearing the contesting party or parties and the merchant, in the consulting chamber of the Court pronounces itself in one decision only, upon all contestations.

ART. 32. — Any contested creditor whose credence was rejected from the voting of the Concordat, has the right, if the Concordat was definitely homologated, to valorify his credence by bringing direct action against the debtor but only within the limit of the concordat quota.

ART. 33. — On the appointed day for trying the oppositions and homologate the Concordat, the Court, after the hearing of the opposing parties, the merchant and of the delegated judge, finds, in the consulting chamber of the Court, in one decision only, for all oppositions and homologates the Concordat if convinced, that the request meets all the conditions required by Law, that the offered securities are good and sufficient, and that the merchant deserves the benefit of the Concordat.

The Court will designate at the same time a person who will have the right to ask in the name of the creditors the securities offered.

ART. 34. — Formalities for delivering of the securities will be fulfilled within five days from the findings of the Court.

ART. 35. — The court's sentence is executory from the moment when the fulfilment of obligations provided by art. 34 of this Act is ascertained.

A copy of the sentence shall be sent for publication to the „Official Monitor“ and another copy to the Chamber of Commerce to be posted in the premises and also to the Court or its respective (funduary) section of the place where the real estate is situated. A copy should also be posted on the door of the respective Court.

ART. 36. — When homologation is refused the Court finds also if there is a case for declaration in bankruptcy.

ART. 37.—Against Court's decision rejecting a Concordat, the merchant may appeal within 15 days from judgement. The appeal shall be declared at the Registry-office and communicated to the deputy judge and to the opposing creditors at the same time as the summons.

ART. 38.—Against sentence rejecting opposition and homologating Concordat, appeal may be made inside a term of 15 days by any creditor opposed to Concordat.

The appeal shall be registered at the Registry-office and communicated to the Delegated judge and to the merchant, at the same time as the summons, as provided by art. 28 of this Act.

ART. 39. — The Court of Appeal tries and finds on the appeals in the Court's consulting chamber.

When the appeal of opposing creditors is admitted and request for Concordat rejected, the Court of Appeal return dossier to Commerce Court to decide as provided by art. 36 of this Act.

ART. 40. — If, during the proceedings for concordat, an application for declaration in bankruptcy is pending same is suspended. The Instance called to find on the concordat will likewise find on such application as provided by art. 36, of the present Act when homologation of the Concordat is rejected.

CHAPTER V.

Effects of the Concordat.

ART. 41. — The functions of the delegated judge, when sentence of the Concordat homologation remains final, are coming to an end.

ART. 42. — A concordat becomes obligatory, through sentence of homologation, for all anterior creditors to the application for concordat.

The creditors, while voluntarily adhering to the concordat, are maintaining their full right against co-obligors, fidejussor of the debtors and against obligations by way of regress.

The benefit of the Concordat accorded to unlimited partnership companies is also extended over to their members.

The sentence of homologation constitutes an executory title for the credence of each creditor.

ART. 43. — For credences reduced by the

effect of the Preventive Concordat, and during the entire term of payment, smaller interest than the legal may be fixed and even total exemption of interest may be accorded.

In absence of such provisions, legal interest is charged, excepting when anterior conventions between debtor and creditor have stipulated lower interest — in which case such interest is charged.

ART. 44. — No debtor may, before integrally executing the obligations of the concordat, alienate or mortgage his real estates, pledge or dispose of his property, otherwise than according to nature of his business, excepting when different provisions were made in the agreement for the Concordat.

Any deeds against the above provisions could not be opposed against anterior to the application for Concordat.

ART. 45. — If any merchant is declared bankrupt, prior to integrally fulfilling the obligations provided for in the concordat, the *bona fide* creditors are not compelled to refund the amounts already received on the strength of the Concordat.

CHAPTER VI.

Annulment and Revocation of Concordat.

ART. 46. — Any creditor may request the court, within a year from final homologation of the concordat, for the annulment of same and for a declaration of insolvency, if he

proves that the merchant has fraudulently exaggerated his liabilities or concealed part of his assets.

ART. 47. — Any creditor may request the Court — when conditions of the concordat are not fulfilled by merchants, fidejussors, or warrantors mentioned in the agreement of the Concordat, for the repeal of same and for the declaration of the merchant bankrupt.

ART. 48. — Any creditor, in the cases provided for by the preceding articles — may integrally valorify his credence on the merchant's bankruptcy estate, deducting the amounts received as entitled to quota provided for by the concordat, and for the part yet unpaid the real and personal securities shall be maintained.

BCU Cluj / CHAPTER VII. library Cluj

Final, Penal and Transitory Dispositions.

ART. 49. — Any promise made by debtor to any of his creditors over and above the provisions of the concordat, is null and void.

ART. 50. — The creditors, whose credences have been reduced through the effects of the Concordat, may bring action against the merchant for that part of capital reduced from their credences, without being entitled to ask for any interest.

Action may be brought however only after the expiration of the term for payment provided for by the Concordat concerning all creditors in the Concordat. It remains without effect 5 years after that date.

The action cannot be admitted unless the claimant proves that the merchant's assets exceed with 20% the liabilities.

ART. 51. — A declaration of insolvency can not be asked for on the basis of title obtained according to the preceding article.

ART. 52. — Any merchant is liable to a fine, not exceeding 100.000 lei, and imprisonment for not more than two years, who, for the purpose of obtaining a concordat has:

- a) concealed part of his assets.
- b) fraudulently omitted any of his creditors or favoured others.
- c) agreed to pay to anyone of his creditors a superior quota than that declared before the homologating Court.
- d) entered false credences in the books, balance-sheet, or on the list of creditors in order to get the required majority.
- e) willingly committed any fraudulent act so as to avoid being declared bankrupt.

ART. 53. — The final condemnation of a merchant in conformity with the preceding article, causes the declaration of insolvency of the merchant. For this purpose the Criminal Court will send the dossier to the competent Court.

ART. 54. — The expert, who, in the exercise of his given duties, intentionally conceal the real situation of the merchant and the executed operations, will be punished with imprisonment not more than six months and a fine not higher than 50.000 lei.

ART. 55. — Any one who may have willingly aided the merchant in committing any of the

offences mentioned in the preceding articles are punished as accomplices.

ART. 56. — When a commercial company has reached an agreement with part of its creditors. prior to the entering into force of the present Act, for a reprieve of payment of the entire debt, less interest, may obtain a Concordat within the provisions of the present Act bringing forth at the meeting of creditors for voting purposes the agreements concluded as they appear in the books or any other legal evidence.

The amount of expenses collected by the State is fixed at 1% on the social capital, in derogation with art. 8, of this Act, for the companies referred to in the present article.

At the appointed day for the meeting shall be summoned only the creditors with whom no previous agreement was concluded.

ART. 57. — A merchant who has obtained a moratorium may also apply for a Preventive Concordat in the conditions provided by the present Act.

ART. 58. — The merchants who entered an application for moratorium before the 11-th of June 1929, may benefit of the Concordat, even if they have not exercised the commerce for three previous years prior to the application for moratorium.

ART. 59. — The provisions of the commercial code in reference to moratorium and those provided by the law of December 10-th 1914 for the preventive concordats, now in force in Bucovina, are abrogated from the day of entering into force of the present Act.

The provisions of these laws refer from now

on only to applications for moratorium or to compelled concordat entered before the promulgation of the present act, if the merchant may insist upon such applications.

ART. 60. — All terms referred to in the present Act are counted by working days.

ART. 61. — Any law, by-law or decree contrary to the present Act are abrogated.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

LEGGE
S U L
CONCORDATO PREVENTIVO

BCU Cluj / Central University Library Cluj

L E G G E

SUL

CONCORDATO PREVENTIVO*)

CAPITOLO I

Inizio della procedura.

ART. 1. — Il commerciante il quale eserciti il commercio da al meno tre anni, ed abbia iscritta la sua ditta oppure un brevetto di industria, può chiedere al tribunale un concordato preventivo per ovviare alla sua dichiarazione in istato di fallimento. La richiesta potrà esser fatta anche per il commerciante defunto, entro un anno dalla sua morte, da parte del suo erede il quale non abbia rinunciato alla successione. Tale richiesta non sarà reputata quale atto di accettazione della successione tosto che la richiesta è stata ammessa e il concordato omologato, mentre la continuazione del commercio da parte degli eredi implica l'accettazione. Quanto vi siano più eredi è necessario il consenso di tutti.

In caso di effettuata ripartizione, la richiesta per il commerciante defunto verrà firmata dall'e-

*) Questa legge è stata pubblicata nel „Monitorul Oficial“ (Gazzetta Ufficiale) No. 149 bis. del 10 Luglio 1929.

rede nella di cui quota trovasi il fondo di commercio esistente nel patrimonio del defunto.

Il rappresentante legale del minorenne farà domanda di concordato con l'obbligo di aver ottenuto l'autorizzazione degli organi tutelari fino al giorno dell'adunata dei creditori.

Le società commerciali legalmente costituite, anche in istato di liquidazione, potranno fare istanza per concordato. La domanda verrà fatta dai rappresentanti legali delle società, essendo però tenute — fino alla data dell'adunanza dei creditori — a fare la prova della ratificazione del concordato offerto dai loro rappresentanti nel modo seguente:

1. Le società in nome collettivo e in accomandita semplice, per il consenso di tutti i soci.

2. Le società anonime o per azioni di mutua assicurazione, per la decisione dell'adunanza dei soci, presa con la maggioranza necessaria per la modificazione dello statuto.

3. Le società con responsabilità limitata per il voto dei soci, rappresentando $\frac{3}{4}$ delle quote.

4. Le società cooperative per il voto di almeno la metà del numero totale dei membri giusta l'art. 49 della legge del 1929 sull'organizzazione della cooperazione.

ART. 2. — La domanda per il concordato preventivo sarà indirizzata al tribunale competente per la dichiarazione del fallimento.

Nella domanda verranno indicati i suoi motivi, la quota che viene offerta per pagamento la quale non può essere inferiore al 50% dei crediti chirografari, il termine di pagamento che non può essere superiore ai tre anni, la mo-

dalità di pagamento entro il termine proposto, le garanzie reali e personali e le altre condizioni che il commerciante propone ai creditori.

Insieme alla domanda, il commerciante presenterà la prova dell'iscrizione della ditta o del brevetto di industria, i registri obbligatori, regolarmente tenuti per al meno tre anni anteriori, un elenco particolareggiato dell'intero attivo con la sua valutazione, un elenco nominativo di tutti i creditori con l'indicazione del loro domicilio e dell'ammontare dei crediti di ognuno di essi e con l'indicazione del grado di parentela allorché siano parenti dei debitori, un riassunto della sua attività commerciale, come pure la prova che il terzo garante consente a dare la garanzia, ove una simile garanzia fosse offerta.

ART. 3. — Il presidente del tribunale, appena ricevuta la domanda, fissa il giorno dell'indagine il quale non può superare i 15 giorni e dispone la citazione del commerciante.

Nel giorno stabilito il tribunale esamina la domanda e la respinge:

1. Se il commerciante non adempie le condizioni previste negli articoli precedenti.

2. Se è stato condannato per bancarotta fraudolenta, oppure non ha adempiuto gli obblighi assunti in un concordato preventivo o post-falimentario anteriore.

3. Se non sono passati al meno 5 anni dallo spirare del termine di pagamento di un concordato ammesso anteriormente.

4. Se il commerciante citato non si presenta per sostenere la domanda.

In tale seduta i creditori non possono fare nessun intervento.

ART. 4. — Il tribunale si pronunzia sulla domanda per una decisione data nella camera di consiglio.

ART. 5. — Contro la decisione per cui viene respinta la domanda per il concordato preventivo il commerciante può fare appello entro 15 giorni dalla pronuncia.

La Corte si pronuncerà di urgenza sull'appello nella camera di consiglio, dopo aver udito anche il commerciante. Nel caso in cui l'appello venisse ammesso, l'incartamento verrà restituito al tribunale perché questi proceda conformemente all'art. 7.

ART. 6. — Il tribunale, respinta la domanda di concordato preventive, si pronuncerà se vi è il caso di dichiarare il fallimento del commerciante, nel qual caso si applicano le disposizioni del fallimento.

ART. 7. — Se il tribunale ritiene la domanda ammissibile in massima, ordina, per una decisione data senza diritto d'appello, la convocazione dei creditori innanzi al giudice delegato, per discutere e pronunciarsi in merito alla domanda.

A tale scopo il tribunale:

- a) nominerà un giudice delegato ;
- b) fisserà il posto, il giorno e l'ora dell'adunanza entro un termine minimo di 30 giorni e massimo di 45 giorni dalla data della decisione del tribunale ;
- c) fisserà la somma necessaria per sopperire alle spese di procedura del concordato ed il termine entro il quale deve essere depositata

la somma, la procedura del concordato non potendo seguire che previa la sua deposizione.

ART. 8. — Per sopperire le retribuzioni del giudice delegato e del cancelliere e delle spese di cancelleria, lo Stato percepirà una tassa del 1% computata sul totale della somma che il commerciante resta obbligato di pagare quale quota concordataria ai creditori i di cui crediti sono stati ridotti, più il 2% sulla differenza di cui egli fruisce. Tale somma verrà depositata nel termine fissato, giusta l'art. 7, lettera c.

Il tribunale, ritenendo sia il caso, potrà ammettere che il pagamento venga fatto in rate, disponendo che siano prese le necessarie garanzie.

ART. 9. — Il cancelliere è obbligato di inviare la decisione del tribunale al „Monitorul Oficial“ (Gazzetta Ufficiale) e alla Camera di Commercio per essere pubblicata nel loro bollettino, come pure alla sezione dei libri fondiari ossia al tribunale della situazione degli immobili del commerciante, per l'iscrizione nei relativi registri. Il cancelliere farà annotazione di tale domanda nel registro delle ditte o dei brevetti.

La pubblicazione sul „Monitorul Oficial“ verrà fatta al meno 10 giorni prima della data dell'adunanza.

Questa verrà affisso anche sulla porta del tribunale. -

ART. 10. — Il giudice delegato invierà, per mezzo di una lettera raccomandata, ad ogni singolo creditore o al suo rappresentante, una convocazione contenente un riassunto della domanda per il concordato e delle condizioni, come pure il luogo, il giorno e l'ora dell'adunanza dei creditori.

Le lettere indirizzate ai creditori residenti all'estero devono essere stilate anche in francese.

Le lettere raccomandate devono essere spedite entro 5 giorni dalla data della decisione del tribunale.

CAPITOLO II

Effetti dell'apertura della procedura.

ART. 11. — Il giudice delegato, subito dopo la sua nomina, visiterà i registri del commerciante, facendoci l'annotazione della decisione del tribunale, dopo di che li restituirà al commerciante.

In base alla verifica dei registri, dei documenti e dei dati che può raccogliere, stipula l'inventario della sostanza del commerciante, verifica l'elenco dei creditori e dei debitori, accenna i crediti e i debiti con le aggiunte e le modificazioni risultate dall'indagine fatta, stente una relazione particolareggiata sulla situazione economica e la condotta del debitore. Allo scopo predetto, il giudice delegato può chiedere agli interessati gli schiarimenti di cui ha bisogno e può servirsi anche di periti autorizzati e trovantesi fra i creditori.

L'inventario, l'elenco dei creditori e debitori e la relazione verranno depositi alla cancelleria a disposizione degli interessati, per essere indapati, al meno 5 giorni prima del giorno fissato per l'adunanza dei creditori.

ART. 12. — Durante tutto il corso della procedura del concordato preventivo, il commerciante mantiene l'amministrazione dei suoi

beni, però a partire dalla data dell'ammissione in massima della domanda continua il commercio sotto la sorveglianza del giudice delegato, il quale puosi oppore agli atti di amministrazione del commerciante.

Il giudice delegato potrà, quando occorra, assegnare tale sorveglianza, al pretore del circondario ie cui il commerciante vi ha la sede.

Il giudice delegato stipulerà la sua opinione per una decisione che verrà portata a conoscenza del commerciante per lettera raccomandata con scontrino di ritorno.

La decisione è esecutoria.

Essa potrà essere impugnata mediante appello entro 15 giorni dalla comunicazione.

L'appello verrà deposto al presidente del tribunale.

Il tribunale si pronuncerà di urgenza, nella camera di consiglio, dopo aver citato il commerciante ed il giudice delegato.

ART. 13. — Gli atti di alienazione i quali non entrano nell'esercizio normale del commercio, le costituzioni di ipoteche, mutui, pegni, prestazione di garanzie, ed in genere tutti gli atti che superano l'esercizio normale del commercio non possono essere opposti ai creditori se non siano stati autorizzati dal giudice delegato in base ad una necessità ed utilità ovvie.

Contro la decisione per cui il giudice delegato rifiuta l'autorizzazione sua ossia modifica le condizioni richieste dal commerciante, questi può fare appello giusta le disposizioni dell'articolo precedente.

ART. 14. — A partire dalla data dell'introduzione in massima della domanda di concordato e fino all'omologazione definitiva del concordato nessun creditore può — per una cagione

o un titolo anteriore alla decisione del tribunale — costituire ossia continuare sequestri, fare esecuzione forzata, acquistare qualsiasi diritto di preferenza sui beni mobili del debitore, oppure iscrivere ipoteche

Fanno eccezione le iscrizioni ipotecarie prese in virtù di un titolo riconosciuto valido anteriormente all'introduzione della domanda del concordato.

Le prescrizioni, le perime ed i decadimenti che avessero potuto essere interrotte per gli atti suindicati, rimangono sospesi.

Le disposizioni suindicate non si applicano ai crediti per contribuzioni dirette o indirette dello Stato e nemmeno per i crediti ipotecari o privilegiati.

ART. 15. — Le somme risultanti per la continuazione del commercio verranno deposte dal giudice delegato a suo nome, alla Banca Nazionale, alla Cassa di Depositi ossia alle Amministrazioni Finanziarie, eccetto quelle necessarie alle operazioni del commercio e al mantenimento del debitore e della sua famiglia, le quali verranno fissate dal giudice delegato.

Contro la decisione di quest'ultimo il commerciante potrà interporre appello nelle condizioni dell'ultimo comma dell'art. 12.

CAPITOLO III

L'adunanza dei creditori.

ART. 16. — Nel giorno fissato per l'adunanza dei creditori, il giudice delegato, assistito dal cancelliere, presiede l'adunanza, procede alla verifica dei crediti, dopo di che sottopone ai voti dell'adunanza la proposta di concordato.

I creditori si presenteranno in persona ossia

per un rappresentante, munito di procura speciale che può essere data anche sotto firma privata, sulla lettera per la quale il creditore è stato avvisato.

Quelli che pretendono di essere creditori e che non trovandosi iscritti sulla lista deposta dal commerciante, non furono chiamati all'adunanza dei creditori, potranno presentarsi e chiedere che il loro credito venga valorizzato nel giorno fissato per l'adunanza.

Il commerciante sarà citato ed obbligato a presentarsi personalmente, potendo essere esonerato da tale obbligo dal giudice delegato soltanto nel caso in cui si constati un impedimento legittimo; se il commerciante non si presenta, la proposta di concordato si considera ritirata.

ART. 17. — Letta la relazione del giudice delegato, si prende in dibattito la domanda di concordato

Ognuno dei creditori può contestare i crediti ed indicare i motivi per cui creda che il debitore non meriti il beneficio del concordato ossia che le proposte non possano essere accettate.

Il commerciante darà gli schiarimenti richiesti dal giudice; egli potrà contestare i crediti e combattere le affermazioni dei creditori.

Il giudice delegato si pronuncerà per un processo verbale su tutte le contestazioni.

Allorché i creditori, nella maggioranza richiesta dall'art. 19, ammettono in massima il concordato, ma modificano le condizioni proposte, il commerciante potrà ammettere le nuove condizioni; egli potrà pure fare per propria iniziativa nuove proposte, migliorando la prima offerta. In questi tutti e due casi le nuove proposte possono essere ammesse o fatte anche

dai rappresentanti delle società commerciali, con l'obbligo di presentare nel giorno dell'omologazione del concordato la prova della ratifica nel modo indicato nell'art. 1.

ART. 18. — Se i dibattini non possono essere finiti in un solo giorno, la loro continuazione avrà luogo di diritto nel giorno feriale seguente, senza alcun avviso per gli assenti, seguitando così fino alla decisione.

ART. 19. — Le decisioni sul concordato verranno prese per il voto dei creditori rappresentanti tre quarti del totale dei crediti non privilegiati e non garantiti da ipoteche o pegni.

Allorché la quota offerta sia almeno del 80°/_o, è sufficiente il voto rappresentante $\frac{2}{3}$ del totale dei crediti.

La decisione indicherà la quota, il termine, il modo di pagamento e tutte le altre condizioni accettate dai creditori.

ART. 20. — Sono repute privilegiati e quindi esclusi dal voto del concordato anche i crediti ammessi quale privilegiati in materia di fallimento.

ART. 21. — I creditori i quali hanno diritto di preferenza sui beni del debitore possono prendere parte al voto se rinunciano all'ipoteca, al pegno o al privilegio, la partecipazione ai voti implicando la rinuncia. Gli effetti di tale rinuncia cessano di diritto se il concordato preventivo non ha luogo o se in seguito è stato annullato.

I diritti di prelazione acquistati in via di sequestri, esecuzioni forzate o assicuratrici, negli ultimi 60 giorni prima dell'introduzione della domanda di concordato, cessano di diritto in

seguito all'ammissione della domanda, eccetto, i diritti di prelazione acquistati per debiti pubblici. Se il concordato preventivo non viene ammesso, oppure se essendo ammesso, è stato ulteriormente annullato, tali diritti rientrano in vigore.

ART. 22. — Il coniuge del debitore, gli ascendenti e discendenti, i fratelli, gli zii, i nipoti ed affini nello stesso grado, quelli che sono diventati cessionari dei diritti di questi 6 mesi prima della data della domanda di concordato, come pure i creditori ulteriori alla decisione di ammissione in massima non possono intervenire al concordato e i loro crediti non verranno considerati nel computo per stabilire i tre quarti o i due terzi necessari.

ART. 23. — Le prestazioni pecuniarie senza diritto di preferenza dichiarato dal debitore esistenti al momento dell'introduzione della domanda di concordato, si reputano giunte alla scadenza e non maturano interessi nei rapporti fra creditori.

Se sono crediti non produttori di interessi, per stabilire il loro ammontare, verranno defalcati gli interessi legali computati dalla data dei concordati preventivi fino alla data della loro esigibilità.

I crediti che non danno diritto a prestazioni pecuniarie, o la di cui quantità non è determinata nella valuta del paese, si computano secondo il loro valore nel giorno della deposizione della domanda di concordato.

ART. 24. — Le obbligazioni emesse da una società che abbia chiesto il concordato preventivo si valutano al prezzo dell'emissione,

defalcando quanto è stato pagato a titolo di ammortamento o di restituzione del capitale.

Le obbligazioni estinte per una somma superiore al cambio di emissione sono valutate al valore equivalente al capitale che si ottiene riducendolo al valore attuale in base agli interessi composti del 5°/₁₀₀ sulla somma totale delle obbligazioni non ancora estinte.

Il valore di ogni singola obbligazione è dato dalla quota che si ottiene dividendo questo capitale per il numero delle obbligazioni non estinte.

In nessun caso non possono essere attribuiti a tali obbligazioni valori al disotto del prezzo dell' emissione.

ART. 25. — Sono esclusi dal voto del concordato preventivo i creditori i di cui crediti in valuta forte furono sistemati per la legge del 3 Giugno 1923, la legge del 21 Settembre 1923 e per le convenzioni con i creditori italiani, belghi e svizzeri, o per qualsiasi altre leggi ed accordi relativi.

Il capitale di tali crediti è escluso dal computo della somma che forma il totale delle passività per cui deve determinare il voto del concordato.

I diritti di tali creditori rimangono in totale non influenzati dal concordato ottenuto dal commerciante debitore.

ART. 26. — Il giudice delegato stenderà un processo verbale firmato da lui stesso e controfirmato dal cancelliere contenente :

- a) Il riassunto dei dibattiti ;
- b) Un quadro della quota dei creditori votanti, con indicazione del nome di ognuno,

del modo in cui ha votato e con la specifica dei creditori contestati ;

c) Le sentenze pronunciate sulle contestazioni ;

d) La decisione sulla proposta di concordato.

ART. 27. — Il creditore il quale si oppone al concordato ammesso è obbligato a formulare in iscritto i motivi della sua opposizione e a deporli al giudice delegato, entro 10 giorni dalla data della chiusura del processo verbale, facendo scelta di domicilio nella città di residenza del tribunale, sotto pena di nullità.

Passato questo termine, nessun'opposizione è più ammissibile.

CAPITOLO IV

Omologazione del concordato.

ART. 28. — I creditori contestanti, quelli contestati, come pure il commerciante possono interporre appello, in termine di 15 giorni dalla pronuncia, contro la decisione del giudice delegato presa sulle contestazioni. I creditori appellanti saranno obbligati, sotto pena di nullità dell'appello, di fare scelta di domicilio nella città di residenza del tribunale. Gli appelli verranno depositi al giudice delegato.

ART. 29. — Spirato il termine di appello, il giudice delegato invierà al tribunale l'incartamento insieme a tutti gli atti che furono depositi con le opposizioni dichiarate giusta l'art. 27 e gli appelli dichiarati giusta l'art. 28.

ART. 30. — Il tribunale fisserà, entro il termine di 10 giorni dalla ricevuta dell'incar-

tamento, la data del giudizio degli appelli fatti alle contestazioni ed entro un altro termine di 20 giorni la data del giudizio delle opposizioni e dell'omologazione del concordato.

Le parti interessate saranno citate per lettera raccomandata spedita 5 giorni prima del termine.

Il commerciante sarà invitato a deporre alla cancelleria del tribunale, due giorni prima della data fissata per l'omologazione, i libri perché si possa esaminare l'attività svolta dalla data della domanda di concordato.

ART. 31. — Nel giorno fissato per il giudizio delle contestazioni, il tribunale, udito i contestatori e il commerciante, si pronuncia, in camera del consiglio, su tutte le contestazioni per una sola decisione.

ART. 32. — Il creditore contestato il di cui credito è stato scartato al voto del concordato ha il diritto, se il concordato è definitivamente omologato, di valorizzare il suo credito contro il debitore, in via di azione principale, però soltanto fino all'ammontare della quota del concordato.

ART. 33. — Nel giorno fissato per il giudizio delle opposizioni e dell'omologazione del concordato, il tribunale, uditi gli opposenti, il commerciante e il giudice delegato, si pronuncia, nella camera del consiglio per una sola sentenza, sulle opposizioni ed omologa il concordato, se constata che la domanda adempie le condizioni richiesta dalle legge, che le garanzie offerte sono serie e sufficienti e che il commerciante merita il beneficio del concordato.

Il tribunale designerà nello stesso tempo la

persona in diritto a chiedere in nome dei creditori le garanzie offerte.

ART. 34. — Entro 5 giorni dalla pronuncia del tribunale, verranno fatte le formalità per la prestazione delle garanzie.

Gli atti di garanzia sono esonerati dalle tasse di bollo e di registrazione.

ART. 35. — La sentenza del tribunale è esecutoria nel momento in cui si constata l'adempimento degli obblighi dell'art. 34.

La sentenza verrà inviata al „Monitorul Oficial“ per essere pubblicata, alla Camera di Commercio per essere affitto ed alla sezione del libro fondiario o al tribunale della situazione dell'immobile del commerciante, per essere iscritta nei registri relativi. Questo estratto verrà affisso anche sulla porta del tribunale.

ART. 36. — Allorché il tribunale rifiuta l'omologazione, si pronuncerà se vi è luogo di dichiarare il fallimento.

ART. 37. — Contro la decisione che respinge il concordato il commerciante può interporre appello entro 15 giorni dalla pronuncia. L'appello verrà dichiarato alla cancellerie e si comunica al giudice delegato ed ai creditori oppositori insieme alla citazione.

ART. 38. — Contro la sentenza che respinge le opposizioni ed omologa il concordato, possono interporre appello entro 15 giorni dalla pronuncia i creditori i quali si siano opposti al concordato.

L'appello viene fatto alla cancelleria e si comunica al giudice delegato ed al commerciante, insieme alla citazione, adempiendosi le disposizioni dell'art. 28.

ART. 39. — La corte giudica e si pronuncia sugli appelli, nella camera del consiglio.

Nel caso in cui si ammette l'appello dei creditori oppositori e si respinge la domanda di concordato, la Corte invierà l'incartamento al tribunale perchè si pronunci giusta l'art. 36.

ART. 40. — Allorché durante la procedura di concordato vi è pendente una domanda di dichiarazione di fallimento, essa viene sospesa. L'istanza chiamata a pronunciarsi sul concordato si pronuncerà tuttavia anche su queste domande, nelle condizioni previste dell'art. 36, nel caso in cui respinge l'omologazione del concordato.

CAPITOLO V

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Gli effetti del concordato.

ART. 41. — Non appena la sentenza di omologazione del concordato è rimasta definitiva, cessa l'ufficio del giudice delegato.

ART. 42. — La sentenza di omologazione rende il concordato obbligatorio di fronte a tutti i creditori anteriori alla domanda di concordato.

I creditori, benché abbiano aderito volontariamente al concordato, conservano tutti i loro diritti contro i coobbligati, fideiussori del debitore e gli obbligati in via di regresso.

Il beneficio del concordato concesso alle società nelle quali vi siano dei soci illimitatamente responsabili, giova anche a costoro

La sentenza di omologazione costituisce ti-

tolo esecutorio per il credito di ogni singolo creditore.

ART. 43. — Per i crediti ridotti per effetto del concordato preventivo e per tutta la durata del termine di pagamento, possono essere stipulati interessi minori a quelli legali oppure concedere esazione di qualsiasi interesse.

In mancanza di una simile convenzione, corrono gli interessi legali, eccetto il caso in cui le convenzioni anteriori fra creditore e debitore non prevedano interessi minori, caso in cui decorrano questi interessi.

ART. 44. — Prima dell'esecuzione integrale delle obbligazioni del concordato, il debitore non può alienare o ipotecare i suoi immobili, costituire pegni e disporre del suo avere, in altro modo di quelle imposto dalla natura del suo commercio, all'infuori di stipulazioni diverse nella convenzione di concordato

Gli atti compiuti contro le disposizioni suddette non sono opposabili ai creditori anteriori alla domanda di concordato.

ART. 45. — Allorché prima dell'esecuzione integrale delle obbligazioni del concordato il commerciante fosse stato dichiarato fallito, i creditori di buona fede non sono obbligati a restituire le somme ricevute in base al concordato.

CAPITOLO VI

Annullamento e revoca del concordato.

ART. 46. — Entro un anno dalla omologazione definitiva del concordato qualsiasi creditore può chiedere al tribunale l'annullamento

del concordato e la dichiarazione in fallimento, se prova che il commerciante per dolo abbia esagerato il passivo o nascosto una parte dell' attivo.

ART. 47. — In caso di non adempimento delle condizioni del concordato da parte di commercianti, fideiussori o garanti i quali vi abbiano figurato nella convenzione di concordato, qualsiasi creditore può chiedere al tribunale la revoca del concordato e la dichiarazione in fallimento del commerciante.

ART. 48. — Nei casi indicati negli articoli precedenti, i creditori valuteranno, alla massa del fallimento del commerciante, il loro credito integrale defalcandosi le somme riscosse a titolo di quota del concordato e conservandosi per la parte non riscossa le garanzie reali e personali stabilite per il concordato.

CAPITOLO VII

Disposizioni finali, penali e transitorie.

ART. 49. — È nulla di diritto qualsiasi promessa fatta dal debitore al qualcuno dei suoi creditori, oltre le stipulazioni del concordato.

ART. 50. — I creditori i di cui crediti furono ridotti per effetto del concordato, hanno azione contro il commerciante per la parte di capitale con cui furono loro ridotti i crediti, senza poter pretendere anche gli interessi.

Tale azione potrà essere avanzata appena dopo lo spirare del termine di pagamento stabilito nel concordato per il pagamento di tutti i creditori concordatari. Essa viene prescritta trascorsi i 5 anni da questa data.

L'azione potrà essere ammessa soltanto se il reclamante prova che l'attivo del commerciante sorpassa del 20% il passivo.

ART. 51. — In base al titolo ottenuto giusta le disposizioni dell'articolo precedente non potrà essere richiesta la dichiarazione di fallimento del commerciante.

ART. 52. — Sarà condannato ad ammenda fino a 100.000 lei e reclusione fino a 2 anni, il commerciante il quale per ottenere il concordato:

1. Abbia nascosto una parte dell'attivo.

2. In modo doloso abbia omesso qualcuno dei creditori o abbia favorito una parte di loro.

3. Abbia convenuto di pagare a uno o a più creditori una quota superiore a quella indicata al tribunale per l'omologazione.

4. Abbia annotato nei registri, nel bilancio o nell'elenco dei creditori, allo scopo di formarsi la maggioranza concordataria richiesta.

5. Abbia compiuto qualsiasi fatto fraudolento allo scopo di sottrarsi al fallimento.

ART. 53. — La condanna definitiva del commerciante, giusta l'art. precedente, attrae di diritto la sua dichiarazione in istato di fallimento. A tale scopo l'istanza penale invierà l'incartamento al tribunale competente.

ART. 54. — Il perito il quale nell'adempimento delle sue cariche date con intenzione nasconde la situazione reale del commerciante e le operazioni effettuate, verra punito con reclusione fino a 6 mesi ed ammenda fino a 50.000 lei.

ART. 55. — Tutti coloro che con intenzione avranno aiutato il commerciante nell'adempimento

mento dei fatti contemplati negli articoli precedenti, saranno puniti quale complici.

ART. 56. — Allorquando una società commerciale abbia convenuto, prima della messa in vigore della presente legge, con una parte dei suoi creditori, una dilazione di pagamento per l'intera somma dovuta, riduzione fatta degli interessi, potrà ottenere il concordato nelle condizioni della presente legge, portando all'adunanza dei creditori quale voto le convenzioni fatte, così come queste risultano dai libri o da qualsiasi altre prove legali.

Per le società contemplate da questo articolo l'ammontare delle spese che verranno percepite dallo Stato viene fissato all'1% sul capitale sociale, a derogazione dall'art. 8.

Nel giorno fissato per l'adunanza verranno citati soltanto i creditori con i quali non esista una convenzione prealabile.

ART. 57. — Colui che abbia ottenuto una moratoria, può chiedere un concordato preventivo nelle condizioni della presente legge.

ART. 58. — I commercianti i quali abbiano interposto una richiesta di moratoria, entro la data dell'11 Giugno 1929, potranno fruire del concordato, anche se non abbiano esercitato il commercio durante tre anni anteriori alla domanda di moratoria.

ART. 59. — A partire dalla data dell'entrata in vigore della presente legge sono abrogate le disposizioni del codice di commercio relative alla moratoria e quelle della legge per i concordati preventivi del 10 Dicembre 1914, vigente nella Bucovina.

Le disposizioni di tali leggi ordinano più

inanzi soltanto le domande di moratoria o di concordato forzato interposte fino all'omologazione di questa legge, nel caso in cui il commerciante persistesse nelle dette domande.

ART. 60. — Tutti i termini previsti nella presente legge si computano per giorni interi.

ART. 61. — Qualsiasi legge o regolamento contrari alla presente legge sono abrogate.

Il Ministro della Giustizia

GRIGORIE N. IUNIAN

CUPRINSUL

I

Legea asupra concordatului preventiv

CAP. I	Deschiderea procedurii	3
CAP. II	Efectele deschiderii procedurii	7
CAP. III	Adunarea creditorilor	9
CAP. IV	Omologarea concordatului	13
CAP. V	Efectele concordatului	16
CAP. VI	Anularea concordatului	17
CAP. VII	Dispoziții finale și tranzitorii	18

II

Epunerea de motive	21
Raportul dela Senat	40
Raportul dela Cameră	44

III

Textul legii tradus în limba franceză	52
Exp. de motive tradusă în l. franceză	71

IV

Textul legii tradus în limba germană	95
Expunerea de motive „ „	116

V

Textul legii tradus în limba engleză	171
---	------------

VI

Textul legii tradus în limba italiană	165
--	------------

TABLE DE MATIERES

— —

I

Loi sur le Concordat Préventif

CAPITRE I

L'ouverture de la procedure (art. 1—10) . . . 51

CAPITRE II

Les effets de l'ouverture de la procedure (art. 11-15) 56

CAPITRE III

L'assemblée des créanciers (art. 16—27) . . . 58

CAPITRE IV

L'homologation du concordat (art. 28—40) . . . 63

CAPITRE V

Les effets du concordat (41—45) 66

CAPITRE VI

L'annulation et la révocation du concor. (art. 46-48) 67

CAPITRE VII

Dispositions finales, penales et transitoires
(art. 49—61) 67

II

L'Exposé de motifs du Ministre dela Justice Gr. N.
Iunian 72

I N H A L T:

I

Präventiv-Konkordatgesetz

1 KAPITEL

Einleitung des Verfarens (art. 1 — 10) 95

2. KAPITEL

Die Wirkung der Verfarens-Einleitung (art. 11-15) 100

3. KAPITEL

Versammlung der Gläubiger (art. 16—27) 102

4. KAPITEL

Gerichtliche Bestätigung des Konkordats
(art. 28—40) 107

5. KAPITEL

Die Wirkung des Konkordates (art. 41 - 45) . 111

6. KAPITEL

Annulierung und Widerrufen des Konkordates
(art. 46—48) 112

7. KAPITEL

Straf- Uebergangs- und Endbestimmung
(art. 49 — 61) 113

II

Begründung 116

CONTAIN :

I

The Preventive Concordat Law

CHAPTER I.

Opening of proceedings (art. 1—10) 142

CHAPTER II.

Effects of the opening of proceedings (art. 11-15) 146

CHAPTER III.

The Meeting of Creditors (art. 16—27) . . . 148

CHAPTER IV.

Homologation of the concordat (art. 28—40) . 153

CHAPTER V.

Effects of the concordat (art. 41—45) 156

CHAPTER IV.

Annulment and Revocation of concor. (art. 46-48) 157

CHAPTER VII.

Final, Penal and Transitory Disposit. (art.49-61) 158

I N D I C E

Legge sul Concordato Preventivo

CAPITOLO I

Inizio della procedura (art. 1—10) 165

CAPITOLO II

Effetti dell'apertura della procedura (art. 11—15) 170

CAPITOLO III

L'adunanza dei creditori (art. 16—27) 172

BCU Cluj / Central University Library Cluj

CAPITOLO IV

Omologazione del concordato (art. 28—40) . . . 177

CAPITOLO V

Gli effetti del concordato (art. 41—45) 156

CAPITOLO VI

Annullamento e revoca del concordato (art. 46-48) 182

CAPITOLO VII

Disposizioni finali, penali e transitorie (art. 49-61) 182